

РОБЪРТ ХАЙНЛАЙН ПЪТЯТ НА СЛАВАТА

Превод от английски: Георги Стоянов, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Зная едно място, където няма смог, нито има проблеми с паркирането, не съществува демографски взрив... нито студена война, няма водородни бомби, няма платени телевизионни реклами... няма конференции на високо равнище, няма чужда помощ, няма неплатени данъци... нито данък общ доход. Климатът е такъв, за какъвто претендират във Флорида и Калифорния (но какъвто нямат), земята е прелестна, хората са дружелюбни и гостоприемни, жените са красиви и проявяват невероятна готовност.

Бих могъл да се върна там. Бих могъл...

Беше предизборна година, през която ни засипваха с обичайните популистки лозунги: „Онова, което ще направи той, аз ще го направя по-добре“. Бях двацет и една годишен и не знаех за коя партия да гласувам.

Вместо да гласувам, телефонирах в наборната комисия и поисках да ми изпратят повиквателна.

Съпротивлявах се на военната повинност по начина, по който омарът се съпротивлява на кипящата вода: това може да е звездният му час, но изборът не е негов. И все пак аз обичам страната си. Да, наистина я обичам, въпреки че в училище ни надуваха главите, че патриотизмът вече е архаизъм. Един от моите прапрадядовци беше загинал при Гетсбург^[1], а баща ми е участвувал в онзи дълъг поход от Инчон^[2], поради което ми беше трудно да възприема тази нова антипатриотична идея. Ревностно я отричах... докато не ми лепнаха „слаб“ по обществени науки, след което престанах да споря и така успях да избутам курса.

Ала не си промених мнението само и само да се докарам пред онези учители, които бъкел не разбираха от военна музика.

Вие от моето поколение ли сте? Ако не сте, запитвали ли сте се, как се случи така, че сме толкова объркани? И не ни ли считате за „малолетни правонарушители“?

Бих могъл да напиша книга, братлета! Ще отбележа само един основен факт: след като години наред си правил всичко, за да изтриеш от съзнанието на едно момче патриотизма, не очаквай то да се зарадва, когато получи известие: „ЧЕСТИТО! С настоящето ви съобщаваме, че сте одобрен за встъпване в редовете на Въръжените сили на Съединените щати...“

Говорят за „загубено поколение“! Чел съм за носителите № 1 на следвоенния джазов дух — Фитцджералд и Хемингуей и така нататък — и ме поразява факта, че единственото, от което всички са се тревожели тогава, е било съдържанието на метилов алкохол в контрабандните напитки. Те са били галеници на съдбата... и за какво толкова са пискали?

Вярно че по-късно щяха да дойдат Хитлер и депресията. Но те не са го знаели. Затова пък ние си имахме Хрущов и водородната бомба и, разбира се, го знаехме.

Ние обаче не бяхме „загубено поколение“. Бяхме нещо по-лошо; бяхме „спасено поколение“. Никакви битници. Мошениците сред нас никога не са достигали повече от няколко стотин на няколко милиона. О, ние говорехме за джайв^[3] и слушахме стерилна стерео музика, оспорвахме класацията на Плейбой за джазовите изпълнители, но не се отнасяхме към всичко това толкова сериозно, колкото си заслужаваше. Ние четяхме Селинджър и Керуак, служехме си с език, който шокираше родителите ни и се обличахме (само понякога) като битници. Но не смятахме, че барабаните бонго^[4] и една брада могат да се сравняват с добра банкова сметка. Не, не бяхме бунтари. Бяхме конформисти като армейски глисти. „Сигурност“ беше нашият скрит девиз.

Повечето ни девизи бяха неизказани, но въпреки това ние ги следвахме така неотклонно, както новороденото пате се стреми към водата. „Не се бий в градската зала.“ „Вземи го, докато още си струва да се вземе.“ „Не се оставяй да те хванат.“ Все възвишени цели, велики морални ценности, обединени от основния девиз: „Сигурност“. Непрекъснатото преуспяване (принос на моето поколение към американската мечта) беше основано на сигурността; тя правеше съботната вечер по-малко скучна. Ако си достатъчно амбициозен и непрекъснато преуспяваш, ще успееш да елиминираш конкуренцията. Ала и ние си имахме своите амбиции. Йес, сър! Да се изплъзнеш от

наборната комисия и да завършиш колеж. Да се ожениш, да направиш дете на жена си и с помощта на двете фамилии да запазиш статуквото си на студент, който не подлежи на задължителна военна служба. Да се наредиш на някоя служба, която се цени високо от наборната комисия, например във фирма за производство на ракети. Още по-добре ще е, ако защитиш дисертация, стига родителите ти да могат да ти осигурят необходимата издръжка. После да направиш още едно дете и вече да си абсолютно сигурен, че никога няма да попаднеш в наборните списъци. Освен това докторската степен е нещо като синдикална карта за повишение, за по-добро заплащане, за по-голяма пенсия. След бременната съпруга и състоятелните родители най-голяма сигурност дава категорията „непригоден 4-та степен“. В това отношение много добра работа вършат спуканите тъпанчета, но най-добра си остава алергията. Един мой съсед имаше ужасна астма, която продължи до двадесет и шестия му рожден ден. Честна дума — човекът си беше алергичен към наборни комисии. Едно друго решение беше да убедиш армейския психиатър че си по-подходящ за Държавния департамент, отколкото за армията. Повече от половината от моето поколение бяха „негодни за военна служба“.

Това не ме изненадва. Виждал съм една стара картина, изобразяваща хора, пътуващи с шейна през гъста гора, преследвани от глутница вълци. От време на време хората от шейната хващат някой по-слаб от групата и го хвърлят на вълците. Точно това представлява и военната служба — няма значение дали ще я наричате „военна повинност“, дали ще я украсявате с организации за развлечение на военнослужещите и „пенсии за ветераните“... по същество тя си остава хвърляне на дребни рибки на вълците, докато шефовете продължават целенасочено да се стремят към печеленето на пари... за гараж с три коли, плувен басейн и привилегии при пенсиониране, гарантиращи им сигурност и защита.

Аз не съм по-голям моралист от теб, самият аз също се стремях към такъв гараж с три коли.

Моите родители обаче не можеха да ме издържат да завърша колеж. Пастрокуът беше уорънт-офицер^[5] от Военновъздушните сили и със заплатата си едва успяваше да ни изхрани и да купи обувки на собствените си деца. Когато беше прехвърлен в Германия, точно тогава бях в предпоследния клас на гимназията, бях поканен да се пренеса

при сестрата на баща ми и нейния мъж. Двамата с пастрока ми се почувствахме облекчени.

Там не бях по-добре финансово, тъй като моят чичо издържаше първата си съпруга — в съответствие със законодателството в Калифорния, което третираше чичо ми точно както законодателството в щата Алабама отпреди Гражданската война третираше селскостопанските работници. Но аз получавах 35 долара месечно като „оцелял близък на издръжка на починал ветеран“. (Не „сирак от войната“, което е друг казус и се обезпечава по-добре). Майка ми беше сигурна, че баща ми е починал от раните си, но администрацията на ветераните беше на друго мнение, така че аз бях просто „оцелял близък на издръжка“.

Тридесет и пет долара месечно не можеха да запушат пробитата от мен дупка в семейния бюджет на чичо ми, така че от само себе си се разбираше, че когато завърша, ще трябва сам да се издържам. Най-простият начин беше да постъпя на задължителна военна служба... Но моят план беше друг. Играех добре футбол и през последната година в гимназията завърших спортния сезон в „Калифорния синтръл валеј“ с репутацията на бърз играч със счупен нос. Следващата есен постъпих в местния щатски колеж на длъжност „метач на гимназията“.

Месечната ми заплата беше с 10 долара повече от онази пенсия, плюс учебната такса.

Не можех да му видя края, но планът ми беше ясен: да се държа със зъби и нокти и да завърша инженерство. Да се отърва от военната служба и да избягна брака. След завършване да заема такава служба, която да ме отърве от „военната повинност“. Да спестя пари и да завърша право, защото, когато бях в Хоумстед, Флорида, един учител обясни, че докато инженерите правят пари, големите пари и шефските места се падат на юристите. Ето защо се канех да изпълня плана си. Йес, сър! Да бъда като герой на Хорацио Алжер. Искях още в началото да запиша право, но в колежа нямаше такава специалност.

В края на сезона, като студент второкурсник, футболът престана да бъде между фаворизираните спортове. Отборът ни завърши сезона отлично — без нито една победа. „Светкавицата“ Гордън (това съм аз... в спортните афиши) е на първо място по пробягано разстояние и точки. Въпреки това и треньорът, и аз останахме без работа. О, аз „метях гимназията“ през останалата част на тази година на баскетбола,

фехтовката и леката атлетика. Но колежанинът, който сформираше отбора, не се интересуваше от баскетболист, висок само шест фута и един инч^[6]. Лятото прекарах с дръжката на метлата, като се опитвах да се наредя на друго място. Тогава навърших двадесет и първата си година, поради което ми спряха пенсията от 35 долара на месец. Малко след Празника на труда се оказах на изходни позиции, т.е. обадих се по телефона на наборната комисия.

Смятах да изкарам една година във Военновъздушните сили, след което да постъпя с предимство в Академията на Военновъздушните сили и вместо богаташ да стана известен астронавт. Взеха ме обаче в сухопътната армия. Е, всички не могат да бъдат астронавти. За военновъздушните сили има квота или нещо такова. В армията постъпих толкова набързо, че не успях дори да си приготвя нещата.

Реших да стана най-добрия писар на армейски свещеник в САЩ. Постарах се да изтъкна умението си да пиша на машина. Дните ми във Форт Карсън бяха запълнени с машинопис, а вечерите посвещавах на училището.

По въпроса нямам какво друго да кажа.

Били ли сте някога в Югоизточна Азия? Пред нея Флорида е суха като пустиня. Където и да стъпиш джвака. Вместо трактори там се използват водни биволи. Храстите са пълни с насекоми и туземци, които гледат да те прецакат. За нас това не беше война... дори не беше „полицейска акция“. Ние бяхме „военни съветници“. Но един военен съветник, мъртъв от четири дни, мирише по същия начин, както и един труп в една истинска война.

Бях произведен в ефрейтор. Седем пъти бях произвеждан. И всеки път в ефрейтор. Не съм имал правилно отношение към военната служба. Така казваше ротният ми командир. Баща ми беше служил във флота, а пастрокът ми във военновъздушните сили; моите единствени армейски амбиции бяха да бъда писар на свещеника. Не обичах армията. Ротният ми командир също не я обичаше; той беше единственият лейтенант, който не беше произведен в капитан, и винаги, когато изпадаше в мрачно настроение, аз загубвах нашивките си.

Последния път това стана, когато му казах, че ще пиша до моя конгресмен, за да разбере защо единствено аз в цяла Югоизточна Азия

трябваше да се уволня при навършване на възраст, а не поради изтекъл срок на служба... и това така го подлуди, че той не само ми скъса нашивките, ами излезе извън укрытието, стана герой, а после загина. Ето така аз получих този белег върху счупения си нос и тъй като също бях герой, трябваше да получа и медал за храброст, само че нямаше кой да ме предложи.

Докато се възстановявах, решиха да ме върнат у дома.

В книгата си „Борба за слагане край на войната“ майор Ян Хей описва структурата на военните организации. Независимо от организационното щатно разписание всички военни бюрокрации се състоят от следните управления: „Изненади“, „Шеги“ и „Настойници“. Повечето въпроси се обработват от първите две, докато третото е много малко; това управление се състои от една възрастна дама, най-често в отпуск по болест.

Когато е зад бюрото си, тя понякога оставя иглите за плетене, хваща се за първото име, което попадне пред погледа ѝ, и прави нещо добро. Вие видяхте как на два пъти бях измамен от управленията „Изненади“ и „Шеги“. Този път редник първи клас Гордън попадна в полезрението на управление „Настойници“.

Ето така... Когато разбрах, че ще се върна у дома веднага щом зарасне раната на лицето ми (малкият жълт брат не беше стерилизирал ножа си), аз подадох молба да бъда уволнен във Висбаден, където се намираще семейството ми, а не в Калифорния, както беше по документи. Не се сърдя на малкия жълт брат; той въобще нямаше намерение да ме остави жив... и сигурно щеше да успее, ако по-напред не беше убил ротния ми командир, а след това трябваше много бързо да се справи и с мен. Аз също не бях стерилизирал щика си, но той не се оплака, а само въздъхна и предаде Богу дух като разпрана кукла, от която изтичат дървените трици. Бях му благодарен. Той не само завъртя рулетката така, че бях уволнен, но ми внуши и една голяма идея.

Той и хирургът в болницата... Човек не може да заеме сваятна работа без научна титла, така както не може да стане зидар, ако не е син или поне племенник на някой от този бранш. Но има титли и титли. Сър Исак Нютон, с научна титла от такъв скапан колеж като моя, сигурно щеше да слугува на Джо Тъмбфингърс^[7] — ако същият имаше диплома от някой европейски университет.

Защо да не защита в Хайделберг? Имах намерение да се издържам с парите, които щях да получа от армията; бях си го намислил още навремето, когато се обадох в наборната комисия.

Според майка ми в Германия всичко било по-евтино. Може би парите щяха да ми стигнат да защита докторат. Herr^[8] доктор Гордън mit белези на der Gesicht^[9] от Хайделберг! Това щеше ми донесе допълнително 3000 долара годишно от някоя фирма за производство на ракети.

По дяволите, ще се бия в един-два студентски дуела и ще прибавя на лицето си истински хайделбергски белези, за да си вдигна цената. Фехтовката беше спорт, който ми доставяше истинско удоволствие. Някои хора не могат да понасят ножове, рапири, щикове — въобще нищо остро; психиатрите са измислили за това специално име: ечмофобия. Идиотите, които карат със скорост сто мили в час по път, пригоден само за петдесет мили, също се паникьосват при вида на голо острие.

Лично мен остриетата никога не са ме плашили и затова останах жив и непрекъснато бях повишаван в ефрейтор. Един „военен съветник“ не може да си позволи да се плаши от ножове, щикове и други подобни; той трябва да може да се справя с тях. Аз лично никога не съм се страхувал от такива неща, защото винаги съм бил сигурен, че мога да се справя с всеки, който има намерение да се справи с мен.

В това отношение винаги съм бил прав, с изключение на онзи път, когато допуснах грешка да се правя на герой, но тази грешка не беше фатална. Фактически малкият жълт брат не можа да замахне както трябва. Неговото мачете просто ме цапна по лицето, докато той се свличаше посечен, но ми остави една гадна рана, която се инфектира много преди да дойдат хеликоптерите. Аз обаче нищо не почувствах. Бях замаян от удара и седнах в калта, а когато се събудих, видях над себе си един лекар, който ми преливаше кръвна плазма.

Имах голямо желание да се пробвам в хайделбергските дуели. При тях тялото, ръцете и врата са защитени с подплата, поставена под дрехите, а очите, носа и ушите — със стоманена маска. Изобщо не е като да срещнеш в джунглата някой прагматичен марксист с мачете в ръка. Веднъж ми попадна една рапира от тези, които използват в Хайделберг. Представлява лека, права сабя с острие от няколко инча,

но със затъпен връх в края! Играчка, предназначена за татуиране на красиви белези, от които да се впечатляват момичетата.

Взех една карта и какво да видя! — Хайделберг е по пътя за Висбаден. Затова поисках да бъда уволнен във Висбаден.

Военният хирург ми каза: „Много си наивен, синко“, но ме подкрепи. Медицинският сержант, който отговаряше за уреждане на документите, отсече: „Исключено, редник“. Не бих казал, че разходите щяха да са по-големи, но осигурителната полица, подписана от командващия офицер на болницата, гласеше: „ДА СЕ ИЗВОЗИ ДО ТАМ, ОТКЪДЕТО Е ВЗЕТ.“ В болницата бяха на мнение, че имам нужда от психиатър; чичо Сам^[10] не раздава безплатни околосоветски пътувания на редници първи клас.

Намирах се толкова далеч, че бях по-близо до Хобокен^[11], отколкото до Сан Франциско... и още по-близо до Висбаден. Обаче политиката изискваше уволняващите се да бъдат връщани с кораб през Тихия океан. Военната политика е като рака: никой не знае откъде ще ти дойде, но и не може да го пренебрегне.

Настойницата — добрата държавна майчица се събуди и ме докосна със своя жезъл.

Трябваше да се кача на едно корито, наречено „Генерал Джоунс“, плаващо по маршрут: Манила, Тайпе, Йокохама, Пърл и Сиатъл, когато пристигна телеграма с нареждане да се удовлетвори всичките ми прищевки. Изпращаха ме в главната квартира на американската армия в Европа — Хайделберг, Германия, с наличния военен транспорт за уволняване по собствено желание (вж. инструкция фокстрот^[12]). Полагаемата отпускат може да се ползва или да се заплати (вж. инструкция браво^[13]), Въпросният редник има право да се извози безплатно във вътрешната зона (Щатите) но всяко време, когато пожелае, в срок от дванайсет месеца от датата на уволняването, с наличен военен транспорт, без по-нататъшни ангажименти от страна на правителството.

Писарят-сержант ме повика и ми показа телеграмата, а лицето му грейше от невинна радост.

— Само че няма „наличен транспорт“, редник... така че затътри си задника на „Генерал Джоунс“. Заминаваш за Сиатъл, както ти казах.

Знаех какво искаше да каже. Единственият транспорт за Запад беше отплавал за Сингапур преди трийсет и шест часа и скоро нямаше

да има друг. Гледах телеграмата и се питах дали нарочно не ме беше задържал, за да не мога да отплавам.

Поклатих глава.

— Ще хвана „Генерал Смит“ в Сингапур. Бъди човек, сержант, и ми дай ордери за него.

— Ордерите са ти готови. За „Джоунс“. За Сиатъл.

— Така ли? — възкликнах замислено аз. — Мисля, че е най-добре да се оплача на свещеника.

Като казах това, бързо напуснах канцеларията, но не отидох при свещеника. Отидох на летището. Трябваша ми само пет минути, за да разбера, че нямаше нито пътнически, нито военен американски полет за Сингапур.

Имаше обаче един австралийски военен самолет, който същата нощ щеше да отлети за Сингапур. Австралийците не бяха дори „военни съветници“, но често се мотаеха като „военни наблюдатели“. Намерих командира на самолета, лейтенант от военновъздушните сили, и му описах ситуацията. Той се усмихна и каза:

— Винаги ще се намери място за още един човек. Вероятно ще излетим довечера. Ако старата дама благоволи да лети.

Знаех, че ще излети. Самолетът беше „Гууни Бърд“ — С-47, с много кръпки и Бог знае на колко милиона изминати мили. Ако беше на кеф можеше да стигне до Сингапур дори и с един двигател. Още щом видях тази летяща прастара колекция от маскировачна лента и лепило, разбрах че отново ми е провървяло.

Четири часа по-късно бях в самолета, който се отлепи от пистата.

На следващата сутрин, доста мокър, проверих в Американския отдел за военни превози кога ще отплава „Генерал Смит“. Гордостта на Тасмания — С-47 беше летял предната нощ през бури, а една от слабостите на моделите „Гууни Бърд“ беше, че текат. Но чистата дъждовна вода беше удоволствие след калта в джунглата. От отдела ми казаха, че корабът щял да отплава същата вечер, което беше чудесна новина.

Сингапур е като Хонконг, само че е разположен в равнина. Един следобед е достатъчен да го обходиш.

Взех едно питие в стария „Рафълс“, още едно в „Аделфи“, понаваля ме дъжд в парка за развлечение „Големия свят“, разходих се

по „Алеята на промяната“ с една ръка върху парите, а друга върху ордерите и билетите за едно Ирландско лотарийно залагане.

Не обичам хазарта, ако приемем, че покерът не е хазарт, а майсторлък. Това обаче беше дан на почит към богинята на щастието, благодарност за една поредица от щастливи събития. Ако тя реши да ми отвърне със 140 000 щатски долара, нямаше да ѝ откажа. Ако ли пък не... е, цената на билета беше 2.80 щатски долара. Аз платих 9.00 сингапурски долара или 3.00 щатски долара — един малък жест от страна на човек, който току-що е спечелил безплатен билет за околосветско пътуване... да не говорим за това, че се е измъкнал жив от джунглата.

Спестих доста пари, като се измъкнах от „Алеята на промяната“ и се спасих от две дузини крачещи банки, желаещи да ми продадат още билети, сингапурски долари, всякаква валута... или моята шапка, ако не съумея да си я опазя. Достигнах до улицата, извиках едно такси и казах на шофьора да ме закара до кея, където беше акостирали корабът. Това представляваше победа на духа над плътта, защото се колебаех дали да не се възползвам от възможността да се облекча от огромното биологическо напрежение, което изпитвах. Добрият стар Гордън с белега на лицето дълго време беше игъл скаут^[14], а Сингапур е един от седемте греховни града, където може да се случи всичко.

Не искам да кажа, че съм останал верен на съседското момиче — младата дама в родината, от която научих толкова много за света, плътта и човека, която ми устрои едно очарователно изпращане вечерта преди да бъде зачислен на военна служба, а после ме заряза по средата на единичното обучение. Изпитвах към нея чувство на благодарност, но не и на лоялност. Наскоро след това тя се омъжи и сега има две деца — нито едно не е от мен.

Истинската причина за моето биологическо безпокойство беше географска. Онези малки жълти братя (заедно с които и срещу които воювах) имаха малки жълти сестри, много от които можеха да се купят съвсем евтино, или дори само *pour l'amour ou pour le sport*^[15].

Дълго време те бяха единствените местни жени. Медицинските сестри? Те са офицери. А певиците в организациите за развлечение на военнослужещите, които идваха чак от Щатите, бяха по-недостъпни дори и от медицинските сестри.

Не бях против малките жълти сестри заради цвета на тяхната кожа. Моето лице също не беше много светло, с изключение на дългия розов белег. Работата е в това, че те бяха малки.

Аз тежах сто и деветдесет фунта^[16], само мускули и никаква тлъстинка и не можех да повярвам, че една жена, висока четири фута и десет инча^[17], която тежи само 90 фунта и изглежда едва дванайсетгодишна, се отдава по собствена воля. За мен това прилича повече на някакво безмилостно, наложено от закона на природата, изнасилване. Това ме прави психически импотентен.

А Сингапур има вид на място, където може да се намери голяма жена. Но когато се измъкнах от „Алеята на промяната“ внезапно хората започнаха да не ми харесват, били те големи или малки, мъже или жени. Отправих се към кораба и може би се предпазих от шарка, мек шанкър, жълта треска, дископатия и разтегнато ахилесово сухожилие. Това беше най-мъдрото ми решение след онова, което взех още четиринайсетгодишен, когато отказах да се боря с един средно голям алигатор.

Обясних на шофьора на английски къде искам да ме закара, повторих го на китайски, доколкото бях понаучил (не много; беше едно наречие, което се говори в Кантон, седемтонално, а в училище бях учил само френски и немски), показах му една карта, на която беше отбелязано мястото на акостиране, а името му беше отпечатано на английски и изписано с китайски йероглифи. Всеки, който напуска кораба, получава такава карта. В Азия шофьорите на таксита говорят достатъчно добре английски, за да те заведат в квартала с червени фенери и в магазини, където може да се купи „евтино“. Ала те никога няма да намерят дока, който търсиш или мястото, където е акостирал корабът ти.

Моят шофьор изслуша обясненията, погледна картата и каза:

— О'кей, Мак^[18]. Ясно.

После потегли и взе първия завой така, че гумите изсвириха, а той крещеше на рикшите, кулитата^[19], децата, кучетата. Бях доволен, че сред хилядите шофьори съм попаднал тъкмо на него.

Изведнъж аз се изправих и му извиках да спре.

Тук трябва да обясня нещо: аз трудно мога да се изгубя.

Наречете го пси-талант, като този, който изучават в Дюк. Майка ми обичаше да казва, че синчето ѝ има „дарба за ориентирание“. Наречете го както искате, но аз бях шест или седемгодишен преди да разбера, че някои хора могат да се изгубят. Аз мога да се върна безпогрешно по съвсем непознат път, да повтора всяка своя стъпка дори и на тъмно, дори и в джунглата. Поради тази причина бях повишаван толкова пъти в ефрейтор и обикновено се месех в работата на сержанта. Патрулите, които съм водил, винаги се връщаха... искам да кажа, оцеляваха. Това действаше успокоително на градските момчета, които не желаеха да останат вечно в джунглата.

Извиках, защото шофьорът зави надясно, когато трябваше да завие наляво и се канеше да се върне отново по същия маршрут.

Той засили.

Отново извиках. Шофьорът обаче вече не разбираше английски.

Изминахме още една миля и след няколко завоя спря поради задръстване на пътя. Скочих от колата, той също скочи, започна да говори нещо на китайски, и да сочи таксиметъра в колата. Веднага се струпяха китайци, които увеличиха гюрултията, а децата ме задърпаха за дрехите. Държах ръката си върху парите и се зарадвах, когато съгледах един полицай. Извиках му и той ме видя.

Полицаят премина през тълпата като размахваше дълга тояга. Беше индус. Попитах го:

— Говорите ли английски?

— Разбира се. Разбирам и американски. — Обясних му какъв е проблемът, показах му картата и казах, че шофьорът ме е взел от „Алеята на промяната“ и че се въртим в кръг.

Полицаят кимна и започна да говори на шофьора на трети език — малайски, предполагам. Най-после полицаят каза:

— Той не разбира английски. Мислил, че искате да ви закара до Джохор^[20].

Мостът за Джохор е най-далечното място, до което може да се отиде от мястото, където беше акостирали корабът, без да се напуска Сингапур. Отговорих гневно:

— По дяволите, как така не разбира английски?

Полицаят вдигна рамене.

— Вие сте го наел и трябва да му платите според показанието на таксиметъра. Сетне аз ще му обясня къде желаете да отидете и той ще

ви закара за предварително уговорена сума.

— По-скоро бих го изпратил в ада.

— Това е напълно възможно. Все пак предлагам да му платите.

Таксиметърът се върти.

Идва момент, когато човек трябва да отстоява правата си, иначе сутрин, когато се бръсне, не ще може да се гледа в огледалото. Аз обаче вече се бях избръснал, така че платих — 18.50 сингапурски долара за това, че този тарикат ми загуби един час и ме отдалечи от мястото, където трябваше да отида. Шофьорът искаше и бакшиш, но полицаят му каза да млъкне и после ме помъкна със себе си.

Като използвах и двете си ръце стисках ордерите, парите и билетите за лотарийно залагане. Но писалката ми изчезна, и цигарите, и носната кърпа, и една запалка „Ронсън“. Когато усетих някакви призрачни пръсти да опипват каишката на ръчния ми часовник се съгласих с предложението на полицая, неговият братовчед, честен човек, да ме закара до кораба за определена, и то умерена сума.

Оказа се, че „братовчедът“ тъкмо идва по улицата. Половин час по-късно бях на кораба. Никога няма да забравя Сингапур... град, в който човек може да научи толкова много.

[1] Градче в Южна Пенсилвания, където между 1 и 3 юли 1863 г. са разбити силите на Конфедерацията — бел.пр. ↑

[2] Морско пристанище в Южна Корея — бел.пр. ↑

[3] Танцова музика — бел.пр. ↑

[4] Двойка малки барабани, по които се бие с пръсти — бел.пр. ↑

[5] Офицер във въоръжените сили на САЩ, който има чин по-висок от подофицер и по-нисък от офицер — бел.пр. ↑

[6] 185 см — бел.пр. ↑

[7] Джо Некадърника — бел.пр. ↑

[8] Господин (нем.) — бел.пр. ↑

[9] Лицето (нем.) — бел.пр. ↑

[10] Иронично разчитане на съкращението US (Съединени щати) — бел.пр. ↑

[11] Морско пристанище в североизточната част на щата Ню Джърси — бел.пр. ↑

[12] Условно название на буквата F от английската фонетическа азбука — бел.пр. ↑

[13] Условно название на буквата В от английската фонетическа азбука — бел.пр. ↑

[14] Скаут, който е покрил 21 норми — бел.пр. ↑

[15] Заради любовта или заради спорта — бел.пр. ↑

[16] Фунт, английска мярка 13. маса. 1 фунт — 0.453 кг — бел.пр. ↑

[17] Инч, английска мярка за дължина. 1 инч — 2.54 см — бел.пр. ↑

[18] Момко (ам.) — бел.пр. ↑

[19] Извозвач на ръчна количка в далекоизточните страни — бел.пр. ↑

[20] Столица на едноименния щат в Малайзия — бел.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Два месеца по-късно бях на френската Ривиера. Настояницата — добрата държавна майчица, се грижеше за мен през Индийския океан, Червено море, та чак до Неапол. Живеех здравословно: упражнения и слънчеви бани сутрин, които подсилваха моя тен, почивка и сън следобед, игра на покер вечер. Има много хора, които не знаят възможностите за повишаване на шансовете при покера (не големи, но поддаващи се на изчисление), но имат голямо желание да ги научат. Когато пристигнахме в Италия вече имах добър тен и значителна сума спестени пари.

Още в самото начало на пътуването някой се разори и пожела да играе с билет за лотарийно залагане. След кратка размяна на мнения билетите за лотарийно залагане бяха приети като валута с известно дисконто — 2.00 щатски долара за билет. Слязох от борда с петдесет и три такива билета.

Пътуването със самолет от Неапол до Франкфурт трае само няколко часа. Сетне управлението „Настойници“ ме предаде на управленията „Изненади“ и „Шеги“.

Преди да пристигна в Хайделберг отскочих до Висбаден да се видя с майка си, пастрока и децата... и установих, че предния ден те заминали за Щатите, за военновъздушната база в Елмендорф, Аляска.

Заминах за Хайделберг, за да уредя формалностите по уволнението си и докато чаках уреждането на бюрократичните процедури, разгледах града.

Хубав град... красив замък, добра бира, големи момичета с розови бузи и форми като бутилки от кока кола... Да, градът изглеждаше подходящ за защитаване на научна степен. Започнах да търся квартира и прочие и срещнах един млад нехранимайко със studenten^[1] таке на главата и белези по лицето, грозни като моя... атрибути, на които тук се гледа с уважение.

Обсъдих плановете си с първия сержант на временно разквартирувания взвод.

Той поклати глава:

— О, бедно момче!

Никаква военна издръжка за Гордън... аз не бях „ветеран“.

Белегът нямаше никакво значение. Нямаше значение и това, че съм убил в сражения повече хора, отколкото човек може да натъпче в... няма значение. Това, от което успях да се измъкна жив, не било „война“, а Конгресът не беше приел законопроекта, който осигурява издръжка за образование за нас... „военните съветници“.

Предполагам, че грешката беше моя. През целия ми живот е имало „военни издръжки“. Зная това, защото седях на една банка в химическата лаборатория с ветеран, който се издържаше точно с такава издръжка.

Този сержант, който се държеше с мен бащински, ми каза:

— Не го вземай толкова навътре, синко. Прибери се у дома, намери си някаква работа, изчакай една година. Законопроектът ще бъде приет със задна дата, почти е сигурно. Още си млад, бъдещето е пред теб.

И така, намирах се на Ривиерата, цивилен, наслаждавах се на Европа преди да използвам безплатно извозване до родината. Учението в Хайделберг беше изключено. О, парите, получени като заплата, които няхах възможност да похарча в джунглата, плюс неизползуваната отпуската, плюс спечеленото на покер съставяха сума, с която бих могъл да изкарам тук една година. Но тя нямаше да стигне да защитя научна степен. Разчитах на тези митически „войнишки издръжки“ да ми осигурят пари за храна, а с наличните си средства щях да плащам за квартира.

Моят (ревизиран) план беше следният. Да се възползвам от безплатния транспорт до дома преди да изтече една година... преди да започнат учебните занятия. С наличните пари да си платя пансиона при леля и чичо, да работя през следващото лято и да видя как ще се подредят работите. Сега, когато наборната комисия вече не ме заплашваше, бих могъл да намеря някакъв начин да избутам следващата година, дори и да не можех да стана „Herr Doctor Gordon“.

Учебната година обаче започваше чак есента, а сега беше пролет. Беше адски добре да опозная малко Европа преди да се напъхам в каменотрошачката на живота. Втори такъв шанс може би нямаше да имам.

Имаше и една друга причина да не бързам да се върна: билетите за лотарийно залагане. Наближаваше тиражирането за коне.

Ирландското залагане започва с лотария. Най-напред се продават достатъчно билети, за да се изпълни Гранд сентръл стейшън. От постъпилите средства ирландските болници получават 25 процента и те са единствените сигурни печеливши. Малко преди състезанието се извършва тиражирането за коне. Примерно за двацет коня. Ако билетът ви не спечели, той се превръща в ненужно парче хартия. (Е, има малки утешителни печалби.)

Ако ви се падне кон, това все още не значи, че сте спечелили. Някои от конете няма да стартират. От онези, които стартират, повечето отпадат. Обаче всеки билет, на който се е паднал изобщо някакъв кон, дори и да е кранта, която едва може да се дотътри до манежа, изведнъж придобива стойност от хиляди долари във времето между тиражирането и надбягването. Точно каква стойност — зависи от коня. Но сумите са високи, тъй като и най-лошият кон може да спечели.

Аз имах петдесет и три билета. Ако на един от тях се паднеше кон, бих могъл да продам билета за сума, която да ми осигури средства за учене в Хайделберг.

Ето защо реших да остана и да изчакам тиража.

Животът в Европа не е скъп. Едно обикновено младежко общежитие представлява лукс за човек, който идва от тресавищата на Югоизточна Азия. Дори и френската Ривиера не е скъпа за човек, който може да живее скромно. Аз не се настаних на La Promenade des Anglais, а наех малка стаичка с общ тоалет четири етажа по-високо и два километра по-далеч. В Ница има чудни нощни клубове, но не е необходимо човек да си дава парите за тях, когато на плажовете има не по-лоши естрадни програми... при това безплатно. Никога не съм разбирал колко възвишено изкуство представлява танцът с ветрила^[2], докато не видях как една френска девойка се съблече и остана само по бикини пред погледите на граждани, туристи, жандармеристи, кучета... и пред мен... без да нарушава либералните френски морални възгледи за „непристойно държание“.

Йес, сър, има какво да се види на френската Ривиера, без да се харчат пари.

Плажовете са ужасни. Камънаци. Но камънаците са по-добри от калта в джунглата, така че навлякъл банските си гащета, наблюдавах естрадната програма и правех тен. Лежах под слънчевите лъчи и се чувствах щастлив и единственият лукс, който си позволявах, беше трезорът за съхранение на ценности в „Америкън експрес“ и парижките издания на „Ню Йорк хералд трибюн“ и „Старс & Страйпс“. Преглеждах ги, за да следя как великите сили объркват света, а и да прочета какво ново има по тази „спасителна“ мисия, от която току що се бях измъкнал (обикновено не се споменаваше нищо, макар да ни казваха, че ние „спасяваме цивилизацията“). После преминавах към по-важните неща, т.е. към новините за ирландските билети за лотарийно залагане, сетне идваха кръстословиците и „личните“ съобщения. Винаги четях „личните“. Те са като поглед през ключалката на съседа. Съобщения като „М.Л. да телефонира на Р.С. преди обяд. Пари.“ ме караха да се чудя кой, какво и на кого е сторил.

Не след дълго намерих още по-евтин начин да живея и да се радвам на още по-добри естрадни представления. Чували ли сте за Ил дьо Левант? Това е един остров на Ривиерата, разположен между Марсилия и Ница, който много прилича на Каталина^[3]. В единия му край има селище, а другият е зает от френския военноморски флот, разположил там управляеми ракети. Останалата част са хълмове, плажове и пещери. Там няма автомобили, няма дори велосипеди. Хората, събрани на острова, не желаят да им се напомня за външния свят.

За десет долара на ден човек може да си позволи такъв комфорт, за какъвто в Ница ще трябва да плати четирийсет. Можеш да платиш пет цента дневно за къмпинг и да изкараш деня с един долар, както правех аз. Има добри и евтини ресторанти, в случай, че ти омръзне да си готвиш сам.

На това място, изглежда, няма никакви правила. Почакайте, има едно правило. Пред самото селище, казва се Хелиополис^[4], има надпис: LE NU INTEGRAL EST FORMELLEMENT INTERDIT. (Строго забранено е да се ходи чисто гол.)

Това означава, че всеки, мъж или жена, трябва да си сложи едно малко триъгълно парче плат — cache-sexe, пренаска, преди да влезе в селището.

Навсякъде другаде по плажовете и къмпингите на острова можеш да ходиш напълно гол и всички ходеха така.

Като се изключи липсата на автомобили и облекло, във всичко друго остров Левант прилича на вътрешността на страната. Има недостиг на прясна вода, но французите не пият вода, а човек може да се изкъпе в Средиземно море и за един франк да си купи достатъчно прясна вода, за да избърше с гъба солта от тялото си половин дузина пъти. Вземате влака от Ница за Марсилия, слизате в Тулон, след това вземате влака за Лавандо, после кораб (час и нещо) и сте в Левант... и тогава отпадат всички грижи по облеклото.

Открих, че в селището мога да си купувам „Хералд-триб“ само с един ден закъснение, на същото място („О минимум“, мадам Александра), където взех под наем палатка и кухненски принадлежности. Продукти си купувах в Ла Бриз Марин, а къмпингувах над Ла Плаж де Гроте^[5], близо до селището. Настаних се там да гледам естрадните изпълнения и да успокоя нервите си.

Някои хора отричат божествената същност на жените. За тях е достатъчен само сексът. Тези хора сигурно произхождат от стриди. Всички момичета са достатъчно добри за гледане (включително малките жълтокожи сестри, макар че те ми направиха този белег); единствената разлика е, че някои изглеждат по-добри от други. Някои са дебели, други са кльощави, едни са стари, а други млади. Има такива, които сякаш току-що са излезли от Фоли Берже. Запознах се с една от тях и се оказа, че не съм много далече от истината. Беше шведско момиче, което си упражняваше чрез мен своя английски, а аз своя френски. Обеща да ми сготви шведско ястие, ако някога отида в Стокхолм, а аз сготвих вечеря на примус. Развеселихме се от обикновеното вино и тя поиска да узнае как съм получил този белег, и аз ѝ наговорих куп лъжи. Марджата беше добра за отпускане на нервите на един стар войник и когато си отиде, ми стана тъжно.

Но естрадните представления продължиха. Три дни по-късно седях на плажа Грото, подпрян на един камък и решавах кръстословица. Неочаквано извърнах глава и видях най-привлекателната жена, която съм срещал през живота си.

Жена или девойка... не бях сигурен. В първия момент реших, че е осемнайсетгодишна, или най-много двайсет. По-късно, когато я видях в лице, все още ми изглеждаше осемнайсетгодишна, но би могла

да бъде и на четирийсет. Или на сто и четирийсет. Имаше онази красота, която не зависи от възрастта. Като Елена от Троя или Клеопатра. Не бях сигурен дали е Елена, но знаех, че не е Клеопатра, защото тя е била с червени коси, а тази беше с естествено руси. Цялото ѝ тяло имаше хубав тен, без никакви следи от бикини. Косата ѝ беше със същия цвят, само че два нюанса по-светла. Тя се спускаше свободно по гърба ѝ на леки вълни, подобно на водопад и изглеждаше, че никога не е била подстригвана.

Беше висока, малко по-ниска от мен и с тегло, близко до моето. Не беше пълна, нямаше никаква тлъстинка, с изключение на онези грациозни натрупвания, които омекотяват женските форми и подчертават мускулите под тях. Бях сигурен, че под нейните има мускули.

Носеше се с непринуденото величие на лъвица.

Раменете ѝ бяха широки за жена, почти толкова широки, колкото и женствения ѝ ханш. Талията ѝ би изглеждала дебела за една по-ниска жена, но за нея бе прелестно стройна. Коремът ѝ изобщо не беше увиснал, но имаше чудесна куполовидна извивка и идеален мускулен тонус. Гърдите ѝ... само такъв грамаден гръден кош като нейния би могъл да носи толкова големи гърди без те да изглеждат несъразмерни. Те стърчаха напред, полюшваха се леко, когато ходеше и завършваха с по един розово-кафяв бонбон... пъпки, които бяха женски, не момински.

Пъпът ѝ представляваше прелест, каквато можеше да се срещне само в баладите на персийските поети.

Краката ѝ бяха дълги за нейния ръст; ръцете и стъпалата ѝ не бяха малки, но бяха грациозни. Във всяко отношение тя беше грациозна. Беше невъзможно да си я представи човек в някаква поза, в която да не е грациозна. Беше гъвкава и подвижна като котка. Лицето ѝ... Как може да се опише една съвършена красота, освен да се каже, че веднъж видяно, то не може да се сбърка с никое друго? Устата ѝ беше голяма, леко отворена в едва забележима усмивка, дори когато беше сериозна. Устните ѝ бяха сочни, червени и ако носеше някакво червило, то беше така изкусно сложено, че не можеше да се забележи. Само това беше достатъчно, за да я отличава, защото през тази година всички други жени носеха грим „Континентъл“, изкуствен като корсет и безсрамен като усмивка на куртизанка.

Носът ѝ беше прав и достатъчно голям, за да не прилича на копче. Очите ѝ...

Видя ме, че я разглеждам. Разбира се, жените очакват мъжете да се заглеждат по тях и когато са голи, а не само когато са облечени за бал. Но е просташко човек така да се заглежда. Загубих битката още в първите десет секунди и сега се опитвах да си припомня как изглежда всяка нейна черта, всяка извивка на тялото ѝ.

Отново ме погледна в очите. Изчервих се, но не можех да отместя поглед. Очите ѝ бяха толкова тъмно сини, че изглеждаха черни, по-тъмни от моите кафяви очи.

Промърморих дрезгаво:

— Pardonez-moi, ma'm'selle^[6] — и отместих очи.

Отговори ми на английски:

— О, няма нищо. Гледайте, щом това ви е приятно... — и ме огледа от горе до долу толкова подробно, колкото аз нея. Гласът ѝ беше топъл контралт, изненадващо дълбок в най-ниския регистър.

Направи две крачки напред и почти се надвеси над мен. Понечих да се изправа, но тя махна с ръка да не се притеснявам. Беше жест, който изискваше подчинение. Сякаш беше свикнала да дава заповеди.

— Останете си на мястото — каза тя. Бризът донесе до обонянието ми аромат, от който по кожата ме полазиха тръпки. — Вие сте американец?

— Да.

Бях сигурен, че тя не е, но бях също толкова сигурен, че не и францужойка. И то не само защото ѝ липсваше френският акцент, а защото... е, францужойките винаги леко възбуждат. Просто не могат да не са такива, това е дълбоко вкоренено във френската култура. А в тази жена нямаше нищо възбуждащо — като се изключи това, че със самото си съществуване пораждаше неутолимо желание.

Без да е възбуждаща, тя притежаваше необикновено умение за бързо установяване на тесен контакт. Разговаряше с мен като със стар познат, както разговарят помежду си приятели, които знаят и най-малките си слабости и са напълно tete-a-tete^[7]. Задаваше ми въпроси, някои съвсем лични, и аз отговарях честно, без да ми дойде на ум, че нямаше никакво право да ме разпитва. Не ме попита за името, както и аз нея.

Най-сетне спря и ме погледна внимателно и спокойно. После отбеляза замислено:

— Вие сте много красив! — И след това добави: — Au'voir^[8].

После се обърна, влезе във водата и заплува.

Бях прекалено смаян, за да тръгна след нея. Никой никога не ми беше казал, че съм хубав, дори и преди да си счупя носа. Камо ли пък красив!

Помислих да я последвам, но реших, че няма да има полза, дори и да имах време за това. Това момиче можеше добре да плува.

[1] Студентско (нем.) — бел.пр. ↑

[2] Чувствен солов танц, изпълняван от гола или почти гола жена, която използва едно или няколко ветрила, за да се прикрива и провокира — бел.пр. ↑

[3] Санта Каталина — остров, лежащ югозападно от Калифорния, курортно място — бел.пр. ↑

[4] Библейско име на древен разрушен град в Египет — град на Слънцето — бел.пр. ↑

[5] Плажа на пещерите — фр.) — бел.пр. ↑

[6] Извинете ме, госпожице (фр.) — бел.пр. ↑

[7] Открито, без недомлъвки (фр.) — бел.пр. ↑

[8] Довиждане — бел. ред. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Останах на плажа до залез слънце и я чаках да се върне. После вечерях набързо хляб и сирене, вино, сложих си препаската и отидох в селището да я търся. Обиколих баровете и ресторантите, но не я намерих. Тогава започнах да надзъртам през прозорците на къщите. Когато започнаха да затварят и бистрата се отказах, върнах се в къмпинга, проклетех се хиляди пъти за допуснатата глупост... (защо не я бях попитал как се казва и къде живее?)... вмъкнах се в палатката и легнах да спя.

Станах още на зазоряване и проверих плажа, изядох си закуската и отново проверих плажа. „Облякох се“ и отидох в селището, обходих магазините, проверих в пощата и си купих „Хералд-триб“.

Тогава се изправих пред едно от най-трудните решения, които ми се е налагало да правя през живота си. Бях-спечелил кон!

Отначало не бях сигурен, тъй като не бях запомнил номерата на всичките петдесет и три билета. Трябваше да изтичам до палатката, да измъкна бележката с номерата на билетите и да проверя. Бях спечелил! Бях запомнил правилно номера, защото беше много особен: XDY 34555. Имах кон!

Това означаваше няколко хиляди долара... не знаех точно колко. Във всеки случай достатъчно, за да се издържам в Хайделберг... ако веднага осребря билета. „Хералд-триб“ пристигаше с един ден закъснение, което означаваше, че тиражирането е било най-малко преди два дни — а междувременно тази кранта може да си е счупила крак или да се е наранила по девет други начина. Моят билет щеше да ми донесе пари само ако Лъки Стар^[1] бъде включена в списъка на конете, които ще стартират.

Трябваше бързо да отида в Ница и да разбера къде и по какъв начин мога да получа най-висока цена за Лъки Стар. След това да взема билета от трезора и да го продам.

Ами какво да правя с „Елена от Троя“?

Дори Шайлок^[2] с неговия драматичен вик: „О, моята дъщеря! О, моите дукати!“ не е бил толкова силно раздвоен, колкото бях аз.

Направих компромис. Написах едно мъчително писмо, в което ѝ обясних, че неочаквано съм бил извикан и я молах или да ме почака до утре, когато ще се върна, или поне да ми остави бележка, в която да посочи как да я намеря. Писмото предадох на пощаджийката, като ѝ описах колко е висока, какъв цвят има косата ѝ и какви великолепни роитрине^[3] има... плюс една банкнота от двайсет франка, с обещание за два пъти по толкоз, ако получа отговор. Почаджийката каза, че никога не я е виждала, но че ако *cette grand blonde*^[4] някога се появи в селото, писмото ще бъде предадено.

След като свърших тази работа ми остана време колкото да изтичам до палатката, да си облека дрехите, които носех извън острова, да предам кухненските принадлежности на мадам Александра и да хвана корабчето. След това имах три часа за пътуване и тревоги.

Проблемът се състоеше в това, че Лъки Стар всъщност не беше кранта. Този кон се класираше на пето или шесто място, независимо кой извършваше класацията. Тогава дали да не заложа на него или да продам билета.

Не беше лесно да се реши. Да предположим, че успея да продам билета за 10 000 долара. Дори и да не използвам никаква хитрост, за да избягна данъка, ще получа по-голямата част от тази сума и с нея ще мога да завърша образованието си.

Но образованието си така или иначе щях да го завърша... пък и дали наистина исках да следвам в Хайделберг? Онзи студент с белезите от дуелиране беше такъв един мърляч с неговата фалшива гордост и белези, получени при измислена опасност.

От друга страна да предположим, че запазех билета и спечелех някоя голяма награда от 50 000 или 140 000 долара...

Знаете ли какъв данък трябва да плати един ерген за 140 000 долара в страната на храбрите и родината на хонорара?

Цели 103 000 долара.

Тогава на мен ще ми останат 37 000 долара.

Имах ли желание да заложа 10 000 долара, за да спечеля 37 000, при шанс да загубя най-малко 15 срещу едно?

Братче, това направо променя нещата. Принципът е един и същ, независимо дали се отнася за 37 хилядарки или за игра на ротативка.

Ала да предположим, че измисля някоя хитрост да не платя данъка и заложа 10 000 долара с надеждата да спечеля 140 000. За такава печалба си струва да се рискува... 140 000 долара не само щяха да ми стигнат да завърша колежа. Тази сума представлява състояние, което щеше да ми носи четири или пет хиляди долара годишна лихва докато съм жив.

Аз нямаше да „измамя“ чичо Сам; САЩ имат толкова морално право върху тези пари (ако спечеля), колкото и аз върху Свещената римска империя. Какво е направил чичо Сам за мен? Той съсипа живота на баща ми с две войни, едната от които нарочно трябваше да загубим... затрудни образованието ми, да не говорим за това, че ме лиши от духовните ценности, които един син получава от своя баща (не зная какви са те и никога няма да узная!)... после ме откъсна от колежа и ме изпрати да се бия в една война, която уж не била война, а спасителна мисия, но в която едва не бях убит и бях лишен от сладкия смях на моето момиче.

Така че откъде-накъде чичо Сам ще има право да вземе 103 000 долара данък и да остави по-малката част на мен? Моите пари той сигурно ще даде „назаем“ на Полша. Или ще ги подари на Бразилия? О, паричките ми!

Съществуваше законен начин да запазя всичките пари за себе си (ако спечеля), като се ожена. После ще отида да живея една година в малката държавица Монако, където не се плащат никакви данъци. След това мога да се пръждосам нанякъде. В Нова Зеландия, може би.

В „Хералд-триб“ вървяха все същите заглавия, само че повече. Изглежда че момчетата (големите закачливи момчета!), които управляват тази планета, всеки момент щяха да започнат една тотална война с междуконтинентални балистични ракети и водородни бомби.

Ако човек отиде чак в Нова Зеландия тогава там може би пак ще може да се живее, след като се уталожат радиоактивните частици и прахта от водородните бомби.

Преобладаващото мнение е, че Нова Зеландия е много красива страна. Казват, че тамошните рибари, когато хванат пъстърва от пет фунта, смятат, че е много малка, за да я носят вкъщи.

Аз веднъж хванах една пъстърва от два фунта.

После изведнъж направих едно страхотно откритие: аз не желаех да уча в колеж, да спечеля, да загубя или да пътувам някъде. Повече не

копнеех за проклетия гараж с три коли и плувен басейни, нито за някой друг атрибут на общественото положение. На този свят нямаше никаква сигурност и само проклетите глупаци и мишките вярваха, че има.

Някъде там, в джунглата, се отърсих от всякакви амбиции от този род. По мен стреляха много пъти и аз изгубих интерес към супермаркетите и материалното благополучие и към напомнания от рода: „Нали няма да забравиш, скъпи, че ми обеща тази вечер да отидеш на заседанието на родителско-учителския комитет“.

Разбира се, нямах и намерение да живея като аскет. Все още исках...

Какво исках?

Исках яйцето от рок^[5]. Желаех харем, пълен с прекрасни одалиски, желаех никога ръжда да не покрие сабята ми. Мечтаех за късове червено самородно злато с размер на юмрук и за храна, която да хвърлям на ескимоските кучета. Жадувах да се събудя сутрин бодър и пълен с енергия, да изляза навън и да счупя няколко пики, после да взема една проститутка, ползвайки моето *droit du senior*^[6]. Мечтаех да чуя как великолепната вода ромоли по кожата на Нанси Лий в тишината на прохладната утрин, когато не се чува никакъв друг шум и няма никакво друго движение, освен самотния размах на крилата на албатроса, определял темпото ни през последните няколко хиляди мили.

Желаех залязващите луни на Барсум. Копнеех Сторисенд и Поиктесм, и Холмс да ме разтърсят и събудят, да ми кажат: „Играта започна!“. Мечтаех да плувам със сал по Мисисипи и да се изплъзвам от тълпата заедно с херцога на Билгеуотър и изгубения Дофин.

Исках пастор Джон и Ескалибур, поднесен към мен от огряна от лунна светлина бяла ръка, показваща се от водите на смълчаното езеро. Мечтаех да пътувам с Одисей и Трос от Самотраки, да ям лотос в страна, където винаги е само следобед. Копнеех за чувството на романтика и почуда, което помнех от детските си години. Исках светът да бъде такъв, какъвто ми бяха обещали, а не тази безинтересна, противна и мръсна гадост, каквато беше.

Бях имал един шанс... за десет минути, вчера следобед. Елена от Троя, без значение как се казваше... Знаех го... и допуснах този шанс да ми се изплъзне.

Може би през живота си човек има само един шанс.

Влакът пристигна в Ница.

В офиса на „Америкън експрес“ отворих трезора си, намерих билета и проверих номера в „Хералд-триб“ — XDY 34555. Нямах грешка. За да престана да треперя проверих останалите билети, но както предполагах, те се оказаха ненужни хартийки. Пъхнах ги обратно в трезора и поисках да видя мениджъра.

Имах проблем с парите, а „Америкън експрес“ е не само туристическо бюро, но и банка. Бях въведен в офиса на мениджъра и се запознахме.

— Нуждая се от съвет — казах аз. — Виждате ли, имам един от печелившите билети от лотарийното залагане.

Той се усмихна.

— Поздравявам ви! Вие сте първият човек от доста време, който идва тук с добри новини, вместо да се оплаква.

— Благодаря. Хм, проблемът е в това, че не зная дали билетът, на който се е паднал кон, има достатъчно висока стойност преди състезанието. Разбира се, това зависи и от коня.

— Разбира се — съгласи се той. — Кой кон ви се падна?

— Доста добър. Лъки Стар... точно това ме затруднява. Не зная дали да го продам или да го задържа за надбягването.

— Мистър Гордън, „Америкън експрес“ не дава съвети по конни състезания, нито пък е брокер за препродажба на билети за лотарийно залагане. Обаче... във вас ли е билетът?

Извадих билета и му го подадох. Беше омачкан и със следи от пот, понеже беше разиграван на покер. Ала печелившият номер ясно личеше.

Погледна го.

— Имате ли квитанция за него?

— Не е в мен.

Започнах да го баламосвам, че съм дал адреса на пастрока си и че пощата ми е заминала за Аляска. Той ме прекъсна:

— Това е добре. — Мениджърът натисна един звънец. — Алис, ще бъдеш ли така добра да помолиш мосю Рено да дойде?

Чудех се дали наистина това е добре. Бях получил билетите от първопритежателите и всеки бе обещал веднага, щом получи квитанцията, да ми я изпрати, но все още никой нищо не ми бе

изпратил. Може би бяха наистина препратени за Аляска... Специално за този билет проверих, когато отворих трезора. Бях го купил от един сержант, който сега беше в Щутгард. Може би трябваше да му бутна нещо или пък да го попритисна, за да ми даде квитанцията.

Мосю Рено имаше вид на уморен учител.

— Мосю Рено е нашият експерт по тези въпроси — обясни мениджърът. — Бихте ли ми дали билета да го прегледа, моля.

Французинът погледна билета и в очите му проблесна пламъче. Бръкна в джоба си, извади една бижутерска луна и присви очи.

— Превъзходно! — възкликна той одобрително. — Един от най-добрите. Може би е от Хонконг?

— Купих го в Сингапур. Той кимна и се усмихна.

— Естествено.

Мениджърът остана сериозен. Той се пресегна към писалището си, извади един билет за лотарийно залагане и ми го подаде.

— Мистър Гордън, този билет го купих в Монте Карло. Бихте ли ги сравнили?

За мен двата билета изглеждаха съвсем еднакви, с изключение на серийните номера и това, че този беше чист и нов.

— Какво трябва да видя?

— Може би това ще ви помогне. — Той ми предложи една лупа за четене.

Билетът за лотарийно залагане се печата на специална хартия и на него има гравирани портрет в няколко цвята. Изработката му е по-добра от тази на банкнотите в някои страни.

Много отдавна бях разбрал, че ако вторачиш поглед в попа, той няма да се превърне асо. Върнах билета.

— Моят е фалшив, така ли?

— Не съм казал такова нещо, мистър Гордън. Предполагам, че ще потърсите и друго мнение. Например в офиса на Банк ъв Франс.

— Сам мога да видя. На моя билет линиите на гравюрата не са еднакво плътни и равни. На места са накъсани. Под лупа отпечатъкът изглежда размазан. — Обърнах се. — Има ли смисъл, Мосю Рено?

Експертът вдигна безучастно рамене.

— Изкусна изработка.

Благодарих му и излязох. Проверих билета в Банк ъв Франс, не защото се съмнявах в експертизата, а защото човек не се съгласява да

му отрежат крак или да загуби 140 000 долара без да чуе и друго мнение. Там експертът дори не си направи труд да погледне с лупа. „Фалшив — заяви той. — Безполезен“.

Беше невъзможно тази нощ да се върна в Ил дьо Левант. Вечерях, а след това наминах при предишната си хазайка. Моят креват беше свободен и тя ми позволи да го наема за една нощ. Заспах бързо.

Не бях така подтиснат, както очаквах. Почти се чувствах облекчен. За известно време имах чудесното усещане, че съм богат... и предусетих неприятните грижи на богатите. И двете усещания бяха интересни, но не ми се щеше отново да ги изживявам, поне не веднага.

Сега нямах никакви грижи. Оставаше ми единствено да реша кога да се завърна в родината, но с този евтин живот на острова не се налагаше да бързам. Единственото, което ме безпокоеше, бе, че поради това припряно пътуване до Ница може да изпусна „Елена от Троя“, *cette grand blonde! Si grande... si belle... so majestic!*^[7] Заспах с мисълта за нея.

Смятах да хвана ранния влак, а след това първото параходче. Но предния ден бях изхарчил почти всичките си пари, а докато бях в Америкън експрес не се сетих да изтегля други. Освен това не бях проверил и пощата си. Не очаквах някой да ми пише, освен майка ми и, може би, леля ми. Единственият ми близък приятел в армията беше убит преди шест месеца. Пощата щях да взема докато чаках за парите.

Направих една богата закуска. Французите смятат, че човек може да посрещне деня с едно кафе от цикория и мляко с кроасан, което вероятно е причина за колебливата им политика. Влязох в едно кафе до един голям павилион, единственият в Ница, в който можеше да се прочете „Старс & Страйпс“ и където се продаваше „Хералд-триб“. Поръчах си пъпеш, *cafe complet*^[8] за двама и един *omelette aux herbes fines*^[9] и се почувствах доволен от живота.

Когато пристигна „Хералд-триб“, наруших сибаритското си удоволствие^[10]. Заглавията бяха по-лоши от друг път и ми напомниха, че все пак ми предстоеше да се устроя в този свят. Не можех вечно да остана на Ил дьо Левант.

Ала защо да не остана там, докато това е възможно? Още не ми се искаше да започна да уча, а мечтата ми за гараж с три коли беше така мъртва, както и билета от лотарийното залагане. Ако третата

световна война беше неизбежна, нямаше никакъв смисъл да ставам инженер в Санта Моника със заплатата от шест или осем хиляди долара.

По-добре беше да си изживея истински живота, да правя любов с млади момичета, да се радвам на настоящето, а после... Е, може би ще отида във Военноморския флот като баща ми.

Разгърнах вестника на страницата с „личните“.

Бяха доста добри. Освен обичайните предложения за психически сеанси и усвояване на йогизма имаше и няколко нови. Например:

НАГРАДА! Възнамерявате ли да се самоубиете? Припишете ми договора за наемане на апартамента ви и аз ще направя щастливи последните ви дни. Пощенска кутия 323, Н-Т.

Или: Джентълмен индус, невегетарианец, търси запознанство с културна дама от Европа, Африка или Азия, собственичка на спортна кола. Цел: Подобряване на международните отношения. Пощенска кутия 107.

Как ли може да стане това в спортна кола?

Едно беше много злокобно... Хермафродити от цял свят, ставайте! Вие нямате какво да губите, освен веригите си. Тел. Opera 5909

Следващото започваше така:

СТРАХЛИВЕЦ ЛИ СТЕ?

Е, да, разбира се. Ако е възможно. Ако имам право на избор. Продължих да чета:

СТРАХЛИВЕЦ ЛИ СТЕ? Тогава това не се отнася за вас.

Имаме голяма нужда от смел мъж: на 23 до 25 години, в отлично здраве, висок най-малко шест фута,

тежък около 190 фунта, който да владее говоримо английски и да ползва френски, да умее да борава с всички видове оръжия, да има известни познания от техника, да е изучавал основите на математиката, да желае да пътува, да няма семейни или сантиментални връзки, да има несломима смелост, да е с красиво лице и добро телосложение. Постоянен ангажимент, много високо заплащане, незабравимо приключение, голяма опасност. Кандидатства се лично, 17, улица Данте, Ница, 2-ри етаж, ап.Д.

Прочетох изискванията за лицето и телосложението с голямо облекчение. За момент ми се стори, че някой с извратено чувство за хумор си е направил жестока шега с мен. Някой, който познава навика ми да чета „Личните“.

Адресът се намираше на стотина ярда^[11] от мястото, на което се намирах. Прочетох отново съобщението.

Платих за ползването на вестника, оставих приличен бакшиш, купих си от павилиона „Старс & Страйпс“, отидох пеша до „Американ експрес“, изтеглих пари и си взех пощата, след което се отправих към железопътната гара. Следващият влак за Тулон заминаваше след час, така че влязох в бара, поръчах си бира и се заех с четене.

В писмото си майка ми изказваше своите съжаления, че не сме се видели във Висбаден. Тя описваше от какво са боледували децата, оплакваше се от високите цени в Аляска, okayваше се, че не са останали в Германия. Напъхах писмото в джоба си и разтворих „Старс & Страйпс“.

Зачетох: СТРАХЛИВЕЦ ЛИ СТЕ — съвсем същото съобщение, от началото до края.

Изръмжах и хвърлих вестника.

Имах още три писма. В едното ме приканваха да направя своя принос за атлетическата асоциация на бившия ми колеж. Във второто предлагаха да ме посъветват в избора на моите инвестиции срещу специална такса от само 48 долара на година. Последното беше чист плик без марка, очевидно донесен на ръка в „Американ експрес“.

В него имаше само изрезка от вестник, озаглавена: СТРАХЛИВЕЦ ЛИ СТЕ?

Беше същото съобщение, както останалите две, с тази разлика, че в последното изречение една дума беше подчертана: Кандидатства се лично...

Взех такси до улица „Данте“. Ако побързам, щях да имам време да разнищя тази загадка и да успея да хвана влака за Тулон. Наближих № 17, скочих от колата, изтичах до апартамент „D“ и срещнах един младеж, който тъкмо излизаше оттам. Беше висок шест фута, красив в лице и в тяло и приличаше на хермафродит.

На вратата имаше надпис на френски и английски:

Д-Р БАЛСАМО — ПРИЕМ ПО ПРЕДВАРИТЕЛНО УГОВОРЕНИ ЧАСОВЕ.

Името ми звучеше познато и малко фалшиво, но не спрях да помисля. Отворих вратата и влязох.

Офисът беше претрупан с вещи по начин, достъпен само на френските адвокати и на плюшкиновците. Зад писалището, весело усмихнат, седеше един тип, приличащ на джудже, с пронизателни очи, розово лице и теме, каквото никога не бях виждал, и врат обрасъл с невчесана бяла коса. Погледна ме и се изкиска.

— Привет! Значи вие сте герой?

Неочаквано той измъкна револвер, дълъг почти колкото него и също толкова тежък, и го насочи към мен. По цевта му можеш да караш фолксваген.

— Не съм герой — отвърнах навъсено. — Страхливец съм. Дойдох просто да разбера що за шега е това.

Отместих се настрана, избих от ръката му онова ужасно артилерийско оръдие и го взех. После му го върнах.

— Не си играйте с това нещо или ще ви го завра, знаете къде. Бързам. Вие ли сте доктор Балсамо? Вие ли пуснахте онова съобщение?

— Тях, тях. — възкликна той, без ни най-малко да се разсърди. — Ама че припрян младеж. Не, доктор Балсамо е хей там.

Той посочи с глава към двете врати вляво и натисна един звънец на писалището — единственото нещо в тази стая, което не беше от времето на Наполеон.

— Влезте. Тя ви очаква.

— Тя? През коя врата?

— А, дамата или тигърът? Има ли значение за крайната цел? Един герой ще знае. Страхливецът ще избере не тази врата, която трябва, мислейки че го лъжа. Allez-y!^[12] Vite, vite!^[13] Schnell!^[14] Заминавай, Мак.

Изръмжах и блъснах дясната врата.

Лекарката стоеше с гръб към мен пред някаква апаратура до стената и беше облечена в една от онези бели, с висока яка манти, така любими на здравните работници. Отляво имаше маса за хирургически прегледи, отдясно модерна шведска кушетка. Имаше и няколко шкафа от лъскава неръждаема стомана и стъкло и няколко дипломи в рамка. Цялата стая беше толкова модерна, колкото предната беше старомодна.

Когато затворих вратата, тя се обърна, погледна ме и тихо каза:

— Радвам се, че дойде. — После се усмихна и допълни галовно: — Много си красив. — В следващия миг ме прегърна.

[1] Щастлива звезда (англ.) — бел.пр. ↑

[2] Отмъстителен лихвар в комедията на Шекспир „Венецианският търговец“ — бел.пр. ↑

[3] Гърди (фр.) — бел.пр. ↑

[4] Тази чудесна блондинка (фр.) — бел.пр. ↑

[5] Птица с огромни размери и голяма сила от арабската митология — бел.пр. ↑

[6] Право на сенъора (фр.) — бел.пр. ↑

[7] Така чудесна, така хубава, така величествена (фр.) — бел.пр.

↑

[8] Закуска с кафе (фр.) — бел.пр. ↑

[9] Омлет с подправки (фр.) — бел.пр. ↑

[10] Сибарит — човек, изнежен от разкош и разпуснат живот — бел.пр. ↑

[11] Английска мярка за дължина. 1 ярд = 0.9144 м — бел.пр. ↑

[12] Влизай (фр.) — бел.пр. ↑

[13] Бързо (фр.) — бел.пр. ↑

[14] Бързо (нем.) — бел.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Приблизително една минута, четирийсет секунди и няколко столетия по-късно доктор Балсамо — „Елена от Троя“ отмести устни на един инч от моите и каза:

— Пусни ме, моля те, после се съблечи и легни на масата за прегледи.

Чувствах се така, сякаш бях спал девет часа, после съм взел душ и три глътки студен аквавит^[1] на гладен стомах. Бях готов да направя всичко, което пожелаеше.

— Хм! — възкликнах аз.

— Моля. Ти си точно този, който ми трябва, но все пак трябва да те прегледам.

— Е... добре — съгласих се аз. — Ти си докторът — добавих и започнах да си разкопчавам ризата. — Значи си доктор, така ли? Искам да кажа лекар.

— Да. Между другото. Изхлузих си обувките.

— И защо искаш да ме прегледаш?

— Да проверя дали нямаш магьоснически знаци по тялото. О, зная, че няма да намеря. Но трябва да потърся и други неща. Искам просто да те предпазя.

Чувствах студенината на кушетката през кожата си. Защо не постилат нещо на тези маси?

— Значи се казваш Балсамо?

— Едно от имената ми — отговори тя, докато пръстите ѝ нежно докосваха различни места от тялото ми. — Това е фамилно име.

— Един момент. Граф Калиостро!^[2]

— Един от моите вуйчовци. Да, използвал е това име. Макар да не му е истинското име, както и Балсамо. Чичо Джоузеф е доста непочтен и обича много да лъже.

Тя опипа един стар, малък белег.

— Апендиксът ти е махнат.

— Да.

— Добре. Сега да видя зъбите ти.

Отворих широко уста. Лицето ми не е много красиво, но зъбите ми биха могли да служат за реклами на „Пепсодент“. Тя погледна и кимна.

— Следи от флуорид. Добре. Сега трябва да ти взема кръв.

Не бих се възпротивил дори ако за целта трябваше да ме ухапе по врата. Нито пък щях много да се изненадам. Извърши го по общоприетия начин. Взе десет кубически сантиметра от вената на лявата ми ръка и постави пробата в апарата до стената. Включи го, той се завъртя и забръмча, а тя дойде при мен.

— Слушай, принцесо — казах аз.

— Не съм принцеса.

— Е... не ти знам малкото име, а пък ти намекна, че фамилното ти име всъщност не е Балсамо, а не искам да те наричам „докторе“. — Наистина не исках да наричам „докторе“ най-хубавата жена, която някога съм се надявал да срещна... не и след няколкото целувки, които изличиха от паметта ми спомена за всяка друга целувка, която някога съм получавал.

Тя се замисли.

— Имам много имена. Как би желал да ме наричаш?

— Едно от тях не е ли Елена?

Тя ми се усмихна лъчезарно и видях, че на бузите си има трапчинки. Приличаше на шеснайсетгодишна девойка, облечена за първия си бал.

— Много си мил. Не, тя дори не ми е роднина. Живяла е преди много, много години. — Лицето ѝ стана замислено. — Харесва ли ти да ме наричаш Етар?

— Това ли е едно от имената ти?

— То прилича много на някои от тях, като се изключи различното изписване. Или пък Естер, което е също толкова близко. Или Астер. Или дори Естрелита.

— Астер — повторих аз. — Стар. Лъки Стар.

— Надявам се, че ще бъда твоята щастлива звезда — каза тя сериозно. — Както и ти за мен. Но как да те наричам?

Замислих се. Разбира се нямах намерение да ѝ измъкна стария си прякор „Флаш“^[3] — не съм комедийна звезда. Прякорът от армията, който най-дълго съм носил, не беше подходящ, за използване от една

дама. Аз обаче го предпочитам пред истинското си име. Баща ми беше горд с двамата си родители, но това не е достатъчно основание синът му да бъде кръстен Евелин Сирил? Това име ме научи да се бия още преди да познавам буквите.

Реших, че името, което получих в болницата, ще свърши работа. Вдигнах безразлично рамене и казах:

— О, Скар^[4] е добро име.

— Оскар — повтори тя, включвайки „0“-то и поставяйки ударение и на двете срички — благородно име. Име на герой. Оскар — промълви тя гальовно.

— Не, не! Не Оскар, а Скар. Лице с белег. Това означава името ми.

— Името ти е Оскар — каза тя твърдо. — Оскар и Астер^[5]. Скар и Стар — Тя докосна леко белега ми. — Не ти ли харесва този белег на герой? Искаш ли да го махна?

— А? О, не, вече свикнах с него. По него се познавам сутрин в огледалото.

— Добре. И аз го харесвам. Ти го имаше, когато те видях за първи път. Но ако промениш мнението си, ми кажи.

Уредът до стената продължаваше да се върти и да бръмчи. Тя се обърна и извади от него една дълга лента, погледна я и леко подсвири.

— Няма да продължи дълго — каза тя весело и премести апарата на масата. — Не мърдай, докато си свързан с протектора, и дишай спокойно.

Тя прикачи към мен половин дузина тръбички, а на главата си нахлузи нещо, което ми приличаше на стетоскоп и което покри очите й.

Засмя се.

— Отвътре също си съвсем добре, Оскар. Не, не приказвай. — Тя държеше ръката си на рамото ми и аз чаках.

Пет минути по-късно махна ръката си и свали всички тръбички.

— Повече няма да имаш никакви настинки, герое мой, и онази болест, която си пипнал в джунглата, вече няма да те измъчва. Сега да отидем в другата стая.

Станах от масата и си взех дрехите. Стар каза:

— Там, където отиваме, няма да ти трябват. Ще ти осигурим пълен комплект дрехи и оръжия.

Спрях, с обувки в едната ръка и долни гащи в другата.

— Стар...?

— Да, Оскар.

— За какво е всичко това? Ти ли пусна онази обява? За мен ли беше предназначена? Наистина ли желаеш да ме наемеш?

Тя пое дълбоко въздух и отговори спокойно:

— Аз дадох обявата. Беше предназначена единствено за теб. Да, има нещо да свършиш... като мой шампион. Ще бъде голямо приключение... голямо богатство... и още по-голяма опасност... и много се страхувам, че никой от нас няма да го преживее. — Тя вдигна глава име погледна в очите. — Е, сър?

Чудех се колко време съм прекарал в онзи заключен лекарски кабинет. Но не й го казах, защото ако аз се чувствах заключен, тя съвсем не се чувстваше така. А аз исках да бъда с нея повече, от всичко, което някога съм искал.

— Принцесо... ти си нае момче.

Тя въздъхна и каза:

— Идвай бързо. Нямаме време. — Преведе ме през една врата отвъд модерната шведска кушетка, като пътьом разкопчаваше жилетката си. Дръпна ципа на полата си и без да се спре сваляше дрехите си и ги хвърляше наоколо. Изведнъж стана такава, каквато я видях първия път на плажа.

Тази стая беше с тъмни стени, без прозорци, осветена с мека светлина. Имаше две ниски, черни кушетки, приличащи на ковчези, поставени една до друга. Щом вратата зад нас се затвори, установих, че в стаята няма никакво ехо. Беше много потискащо, голите стени не отразяваха никакъв звук.

Кушетките бяха в средата на един кръг, представляващ част от някаква скица, нарисувана с тебишир или бяла боя върху голия под. Влязохме в скицата. Стар се обърна, прилекна и довърши някаква линия, затвори я... Беше естествена, не се чувстваше притеснена дори клекулна, дори когато гърдите й почти докосваха пода, когато се наведе към него.

— Какво е това? — попитах аз.

— Карта, която ще ни заведе там, закъдето сме тръгнали.

— Прилича ми повече на пентаграм^[6].

Тя вдигна рамене.

— Това е магическата фигура на властта. Една схематична кръгова диаграма може би ще е по-добра. Но, герое мой, не мога да губя време в обяснения. Легни, моля те, веднага.

Отидох при дясната кушетка, която ми посочи тя, но не можех да не попитам:

— Стар, да не би да си магьосница?

— Ако това ти харесва. А сега те моля, без приказки. — Тя легна и протегна ръка. — И ме хвани за ръката, господарю мой, необходимо е.

Ръката ѝ беше мека и топла и много силна. Малко след това светлината премина в червена, а после напълно изчезна. Заспах.

[1] Суха шведска алкохолна напитка подобна на джин, ароматизирана с ки-мион — бел.пр. ↑

[2] Граф Алесандро ди Калиостро (Джузепе Балсамо), италиански авантюрист и мошеник, 1743–95 — бел.пр. ↑

[3] Светкавица (англ.) — бел.пр. ↑

[4] Белег (англ.) — бел.пр. ↑

[5] Богородичка (англ.) — бел.пр. ↑

[6] Фигура, подобна на петолъчна звезда, използвана като символ от мистици и астролози от Средните векове — бел.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Събудих се от пеенето на птички. Ръката ѝ беше все още в моята. Обърнах глава към нея и тя ми се усмихна.

— Добро утро, милорд.

— Добро утро, принцесо. — Огледах се. Лежахме на същите черни кушетки, само че сега те бяха на открито, в една обрасла с трева долчинка, до тихо ромолящо поточе — място така естествено красиво, сякаш беше създадено от опитни японски градинари.

През листата на дърветата върху златното ѝ тяло струяха топли слънчеви лъчи. Вдигнах глава към слънцето, после отново погледнах към нея.

— Сутрин ли е? — Трябваше да е вече пладне и дори по-късно.

— Тук отново е сутрин.

Неочаквано чувството ми за ориентация се завъртя като пумпал, почувствах се замаян. Загубих представа за посоките... нещо, което изпитвах за първи път и което беше много неприятно. Не можех да определя къде е север.

После нещата се успокоиха. Северът беше нататък, нагоре по потока... а слънцето изгряваше, беше може би девет часа сутринта, и щеше да премине през северното небе. Бяхме в южното полукълбо. Няма страшно.

Нямаше никакъв трик... Просто на един глупак инжектират наркотик по време на медицински преглед, завличат го на борда на един „Боинг-707“, с който го закарват в Нова Зеландия, като през това време, ако е необходимо, му дават алкохол с упойваща субстанция. Събуждат го, когато намерят за добре.

Не казах такова нещо и дори не си го помислих. Пък и не беше вярно.

Тя стана.

— Гладен ли си?

Изведнъж разбрах, че един омлет преди няколко часа... преди колко?... никак не е достатъчен за един здрав, зрял мъж. Станах и

провесих крака към тревата.

— Бих изял цял вол.

Тя се усмихна.

— Страхувам се, че магазинът на Ла Сосиете Аноним дьо Хипофаж е затворен. Какво ще кажеш, ако ти предложи да си уловим пъстърва? Тук ще трябва да почакаме известно време, така че може би няма да е лошо да похапнем. Не се безпокой, мястото е защитено.

— Защитено?

— Безопасно.

— Добре. Но ще ни трябва прът и куки.

— Аз ще ти покажа. — Онова, което ми показва, не бяха рибарски принадлежности, а как да ловя риба с ръце. Нагазихме в потока, който беше приятно прохладен и запристъпвахме колкото се може по-тихо. Избрахме едно място под надвиснала скала... място точно където пъстървите обичат да се събират и да размишляват... — нещо като джентълменски клуб.

Пъстърва се лови с ръце, като най-напред се спечели нейното доверие, а после се злоупотреби с него. Само за две минути хванах една с тегло два-два и половина фунта и я хвърлих на брега. Веднага след мен и Стар хвана една почти толкова голяма.

— Колко можеш да изядеш? — попита ме тя.

— Излез на брега и се изсуши — отговорих аз. — Ще хвана още една.

— Хвани още две или три — додаде тя. — Ще дойде и Руфо. — Тя внимателно излезе от потока.

— Кой?

— Твоят придворен.

Не казах нищо. Преди закуска бях готов да повярвам в седем невъзможни неща, затова продължих да ловя закуската. Обогатих я с още две риби, последната от които беше най-голямата пъстърва, която някога съм виждал. Този рибок просто сам ми се навря в ръцете.

Стар вече беше стъкнала огън и чистеше рибите с един остър камък. Полезно умение, всяко момиче-скаут или магьосница може да стъкне огън без кибрит. Аз също мога, при условие че имам на разположение няколко часа и много късмет, докато трия две сухи дървета едно в друго. Забелязах, че двете черни кушетки бяха

изчезнали. Е, не бяха моя грижа. Клекнах и се заех да помагам в чистенето на пъстървите.

Стар скоро се върна с плодове, подобни на ябълки, но бяха тъмно виолетови и приличаха на гъби. Тя ги носеше на едно широко листо, подобно на листо от кана^[1] или ти^[2], само че по-голямо. Повече приличаше на бананов лист.

Устата ми се напълни със слюнка.

— Сега да имахме и сол.

— Ще донеса. Страхувам се само, че ще бъде малко едричка.

Стар печеше рибата по два начина: над огъня, набодена на зелена пръчка, и на горещи плочи, върху които е горял огъня. Тя избутваше жарта и на нейно място поставяше рибата и гъбите и те веднага започваха да цвърчат. Според мен този начин беше по-добър. Донесените от нея малки фини треви се оказаха лук, местен сорт, а ситната детелина имаше вкус на киселец. Тези зеленчуци, заедно със солта (която се оказа едра, а може би преди това са я близали животни — това никак не ме тревожеше), придадоха на пъстървата невероятен вкус.

Опитах да се държа като истински поет и казах:

— Какво ще кажеш, ако прекараме тук заедно следващите десет хиляди години? Можем да се оженим официално, а можем и да живеем незаконно... Ти омъжена ли си?

Неочаквано бях прекъснат. Бях възмутен, защото тъкмо щях да кажа много хубави думи — всичките чисто нови, за да ѝ направя най-старото и най-прагматично предложение на света.

Старият плешив гном с невероятно големия барабания стоеше пред нас и проклинаше.

Бях сигурен, че кълнеше, макар че езикът, на който го правеше, ми беше непознат. Стар обърна глава, каза му тихо нещо укорително на същия език, направи му място и му предложи пъстърва. Той я взе и я изяде до шушка, преди да отговори на английски:

— Следващият път няма да му платя нищо. Ще видиш.

— Не трябва да се опитваш да го мамиш, Руфо. Вземи си гъби. Къде е багажът? Искам да се облекла.

— Ей там. — Той отново се зае да набива риба. Руфо можеше да служи като илюстрация защо някои хора трябва да носят дрехи. Беше целият розов и с коремче като бъчва. Имаше обаче изненадващо добре

развити мускули, което не бях предполагал, иначе щях да бъда много по-предпазлив, когато му измъкнах от ръцете онова оръжие. Реших, че ако ми предложи една канадска борба, ще трябва да намеря начин да му откажа.

Той изяде още една пъстърва от фунт и половина, погледна ме и каза:

— Искаш ли сега да се екипираш, милорд?

— Хм? По напред си завърши закуската. И какво е това „милорд“? Предишния път, когато те видях, ти навря в лицето ми револвер.

— Съжالياвам, милорд. Но тя ми нареди това... а онова, което тя нарежда, трябва да се изпълнява, нали разбираш?

— Напълно те разбирам. Някой трябва да командва. Ти обаче ме наричай Оскар.

Руфо погледна Стар и тя му кимна. Той се усмихна:

— О'кей, Оскар. Сърдиш ли ми се?

— Ни най-малко.

Той остави рибата, обърса ръце в трикото си и се изпъчи.

— Чудесно! Щом ти не ми се сърдиш и аз няма да ти се сърдя.

Стиснахме си ръцете и всеки се опита да смачка пръстите на другия. Стори ми се, че бях малко по-добър. Но си помислих, че някога Руфо може би е бил ковач.

Стар изглеждаше много доволна и на бузите ѝ отново цъфнаха двете трапчинки. Беше се изтегнала край огъня. Приличаше на горска нимфа, полегнала да си почине след следобедното кафе. Неочаквано тя се протегна и сложи силната си, стройна ръка, върху стиснатите ни юмруци.

— Моите яки приятели — произнесе тя тържествено. — Моите добри момчета. Руфо, всичко ще мине добре.

— Прозрение ли имаш? — попита Руфо.

— Не, просто чувствам. Във всеки случай вече не се тревожа.

— Нищо не можем да направим — каза замислено Руфо, — докато не се справим с Игли.

— Оскар ще се справи с Игли. — Като каза това, Стар грациозно се изправи на крака. — Излапай и тази риба и разопаковай багажа. Нуждая се от дрехи. — Изведнъж тя стана много нетърпелива.

Стар беше по-различна от всички гърли от женските спомагателни служби в армията... меко казано. Точно в този момент обаче тя беше като всяка жена от Ева насам, която в началото е трябвало да избира между две смокинови листа, а днес като съвременна жена има амбицията да попадне в ателиетата на Карден. Когато за първи път я срещнах, Стар беше доста улегнала дама, интересуваша се от дрехи толкова малко, колкото и аз. Лично аз никога не съм имал възможност да се обличам по модата. Като човек от небрежното поколение, за моя бюджет беше истински благодат, че сините джинси се признаваха за панталони, а мръсната риза за стилна.

Когато я видях за втори път, тя беше облечена в лабораторна блуза и конфекционна пола. Беше професионалистка и сърдечна приятелка. Но днес... тази сутрин, независимо къде се намирахме... тя ставаше все по-суетна.

Сега тя беше жената без възраст, която току-що е получила новите си дрехи. Чувствах, че облеклото върху тялото на Стар е като боя върху скъпоценни камъни... но бях принуден да призная, че ако не искахме да бъдем „аз Тарзан, а тя Джейн“^[3] в тази долчинка, бяха необходими някакви дрехи, па макар и само да запазят нежната ѝ кожа от къпините и храсталците.

Багажът на Руфо се оказа една малка черна кутия, с размер и форма на портативна пишеща машина. Той я отвори.

После пак я отвори.

След това продължи да я отваря...

И продължи да разгъва нейните страни и да ги слага на земята, докато това малко нещо придоби размерите на каравана, препълнена с различни неща. От времето, когато получих прякора „Верния Джеймс“, още щом се научих да говоря, всички знаят, че на всеки 22-ри февруари печеля томаховката. Това може би е достатъчно, за да заключите, че съм жертва на илюзия, дължаща се на хипноза или на дрога.

Аз лично се съмнявам. Всеки, който е учил математика, знае, че не е задължително вътрешността да бъде по-малка от периферията и всеки, който е имал съмнителната привилегия да види как една дебела жена влиза и излиза през тесен обръч знае, че това е вярно на практика. Но багажът на Руфо просто разширяваше този принцип.

Първото нещо, което извади, беше един голям сандък от тиково дърво. Стар го отвори и започна да вади от него чудесни неща.

— Оскар, какво ще кажеш за тази? — Беше взела една дълга, зелена рокля, която държеше до тялото си, за да мога ио-добре да я видя. — Харесваш ли я?

Разбира се, че я харесвах. Беше оригинал — а по някакъв начин знаех, че Стар никога не носи копия — и не смеех да си помисля колко струва.

— Това е чудно красива рокля — казах аз. — Но... ще пътуваме ли?

— Веднага тръгваме.

— Никъде не виждам такси. Няма ли да се скъса?

— Тя не се къса. Аз обаче нямам намерение да я нося, исках само да ти я покажа. Не е ли хубава? Искаш ли да бъда модел с нея? Руфо, искам онези сандали с високи токове и смарагди.

Руфо отговори на онзи език, на който ругаше, когато пристигна. Стар вдигна рамене и каза:

— Не бъди нетърпелив, Руфо. Игли ще почака. Във всеки случай не можем да говорим с Игли по-рано от утре сутринта. Милорд Оскар по-напред трябва да научи езика.

Тя постави зеления разкош обратно в сандъка.

— А сега ето един малък екземпляр — продължи тя, като вдигна дрехата, — който е направо неприличен и няма никакво друго предназначение.

Можех да видя защо. Това беше пола с малък корсаж, който само поддържаше без нищо да прикрива — стил, който казват, че бил много популярен в Крит и още по-популярен в Оувърсийз уикли, Плейбой и много нощни клубове. Стил, който превръща оклюмалите мъжки достойнства в твърди стикове за голф. Не смятам обаче, че Стар се нуждаеше от нея. Руфо ме удари по рамото.

— Шефе? Искаш ли да разгледаш оръжейния склад и да си избереш каквото ти трябва?

Стар го смъмри:

— Руфо, животът трябва да се изживява с удоволствие, а не да се претупва.

— Ще имаме много повече живот, който да изживеем с удоволствие, ако Оскар избере онова, с което най-добре може да си

служи.

— Няма да има нужда от оръжие преди да стигнем селището, където ще срещнем Игли — отговори Стар.

Тя обаче не настоя да ми показва повече дрехи и докато се наслаждавах от нейното присъствие, пожелах да видя какви оръжия има, особено щом щеше да се наложи да ги използвам, което очевидно беше неизбежно.

По време на модното шоу на Стар Руфо беше подредил една колекция от оръжия, представляваща съчетание между излишък от армейски склад и военно-исторически музей — саби, пистолети, пика — дълга може би двайсет фута^[4], мачете, ръчни гранати, лъкове и стрели, ками...

— Нямаш прашки — укорих го аз.

Той прие самодоволен вид.

— Какъв вид искаш, Оскар? С дървен чатал или истинска?

— Съжалявам, че споменах за прашка. С никой от двата вида не мога да уцеля дори слон. — Взех един автомат Томпсън, проверих дали е празен и започнах да го разглобявам. Изглеждаше почти нов, беше използван само за прострелване. Този автомат не е по-точен от бейзболна топка, ударена с бухалка, а и ефективната му далекобойност не е по-голяма. Но си има своите достойнства... като удариш с него някого по главата, пада и остава на място. Къс е, не е много тежък и има голяма огнева мощ за кратко време. Това е оръжие за бой в гористи местности, както и за гъсто населени райони.

На мен обаче ми харесваше нещо с щик на края, в случай на близък бой... и с голяма точност и далекобойност, в случай че съседите още отдалеч проявят недружелюбни намерения. Оставих автомата и взех една пушка Спрингфийлд^[5] — от арсенала на Рок Айлънд^[6], както се виждаше от серийния номер. В този модел имам същото доверие, както в самолетите „Гууни Бърд“. Някои неща от техниката са достигнали съвършенство и единственото възможно подобрене е да се промени основно тяхната конструкция.

Отворих затвора, пъхнах нокътя на палеца си в пълнителя и погледнах през цевта. Беше лъскава и каналите бяха напълно запазени. Накрая на дулото имаше малка звездичка. Беше добро оръжие.

— Руфо, през каква местност ще минем? Като тази около нас ли?

— Днес, да. — Но... — Той се извини и взе пушката от ръцете ми. — Тук е забранено да се ползва огнестрелно оръжие. Саби, ножове, стрели... всичко, което реже или промушва, или осакатява посредством човешка мускулна сила. Но не и огнестрелни оръжия.

— Кой казва това?

Той потрепери.

— По-добре попитай нея.

— Като не можем да ги използваме, защо ги носиш? Пък и не виждам никакви муниции.

— Муниции има достатъчно. По-късно ще бъдем... на друго място... където могат да се използват огнестрелни оръжия. Ако доживеем дотогава. А сега просто ти показах с какво разполагаме. Какво оръжие от разрешените ще желаеш? Умееш ли да стреляш с лък?

— Не зная. Покажи ми как се стреля.

Той понечи да каже нещо, после вдигна рамене и избра един лък. Постави защитна кожа на лявата си ръка и взе една стрела.

— Онова дърво — каза той, — с белия камък пред него. Ще се целя на височина човешки бой, там където е сърцето на човек.

Той сложи стрела, вдигна лъка, опъна тетивата и пусна стрелата — всичко това с едно-единствено плавно движение.

Стрелата се заби в дънера на около четири фута от основата и потрепери.

Руфо се усмихна.

— Искаш ли да опиташ?

Не отговорих. Знаех, че само по една случайност бих могъл да улуча. Едно време получих лък... като подарък за един рожден ден. Стрелях малко с него и скоро стрелата се изгуби. Въпреки това огледах лъковете и взех най-дългия и най-тежкия.

Руфо се окашля с желание да се извини.

— Ако ми позволиш да отбележа, този е много труден за опъване... за един начинаещ.

Опънах го.

— Намери ми кожа.

Кожата легна на ръката ми, сякаш беше правена за мен, а може и така да беше. Взех една стрела, която да отговаря на лъка, почти не я погледнах, тъй като всички изглеждаха прави и подходящи. Не се

надявах да ударя проклетото дърво. Беше на около петдесет ярда, дебело не повече от един ярд. Възнамерявах просто да се меря не много високо в дънера с надежда, че този тежък лък ще ми даде права траектория. Най-много желях да сложа стрелата, да опъна тетивата и да пусна стрелата с едно движение, така както го бе направил Руфо... да приличам на Робин Худ, макар че не бях.

Но когато вдигнах лъка и опънах тетивата, почувствах внезапна сила, почувствах прилив на задоволство... Това оръжие беше точно за мен. Взаимно си подхождахме.

Пуснах стрелата без да мисля.

Заби се на една педя от неговата.

— Добър изстрел! — извика Стар.

Руфо погледна дървото и замига, след това отправи укорителен поглед към Стар. Тя му отвърна високомерно.

— Не съм аз. Знаеш, че не бих направила подобно нещо. Състезанието беше честно... поздравления и за двамата.

Руфо ме погледна замислено.

— Хм... Искаш ли да заложим по нещо дребно... че не можеш да повториш.

— Няма да заложа — отговорих му. — Страх ме е.

Взех друга стрела и я сложих. Харесвах този лък, харесваше ми даже начина, по който тетивата удря по защитната кожа на ръката. Искях отново да опитам.

Стрелях.

Стрелата попадна между първите две, но по-близо до неговата.

— Добър лък — казах аз. — Ще го задържа. Донеси ми стрели.

Руфо изприпка без да каже дума. Разхлабих тетивата и заразглеждах ножовете. Надявах се, че никога повече няма да ми се наложи да стрелям с лък. Един комарджия добре знае, че не може при всяко раздаване да разчита на добра карта. Следващият ми изстрел може да се окаже бумеранг, който да заличи досегашните ми постижения.

Пред мен имаше богатство от ръбове и остриета, като се започне от широките двуръчни мечове, с които можеш да сечеш дърва, и се стигне до малките ками, предназначени за нежни женски ръце. Вдигнах и претеглих на ръка всичките... и намерих онова оръжие,

което ми подхождаше така, както мечът Екалибур е подхождала на Артур.

Никога не бях виждал такова хладно оръжие, затова и не знаех как да го нарека. Предполагам че беше сабя, тъй като острието беше леко извито и остро като бръснач от цялата предната страна и доста голяма част от задната. Но върхът ѝ беше смъртоносен като на рапира. Сабята не беше толкова извита, че да не може да се измъкне, когато е забита. Дръжката беше с предпазител, оформен по пръстите на ръката, защитен от нещо като нолукошница, но така изрязан, че да осигури пълна сигурност. Беше такъв вид сабя, която човек чувства като продължение на тялото си. Дръжката беше покрита с кожа от акула с форма точно по ръката ми. На острието беше гравирано мото, украсено с толкова завъртулки, че реших да не си губя времето в разчитане. Тази красавица беше моя, ние си допадахме! Пъхнах я обратно в ножницата и препасах колан със сабята на голия си кръст. Усещах приятния ѝ допир до тялото си и се чувствах като капитан Джон Картър, Джеда от Джедакс и Гасконеца и тримата му приятели, събрани в едно.

— Няма ли да се облечеш, милорд Оскар? — попита Стар.

— А? О, разбира се... само проверявах големината ѝ. Но... Руфо донесе ли ми дрехите?

— Донесе ли ги, Руфо?

— Неговите дрехи? Той няма да иска да облече онези неща, които носеше в Ница!

— Какво лошо има в моите Lederhosen^[7] и тениската? — попитах аз.

— Какво? О, нищо лошо, милорд Оскар — отговори припряно Руфо. — Моят девиз е: „Живей си живота и остави другите да живеят своя“. Някога познавах един човек, който носеше... няма значение. Позволи ми да ти покажа какво съм ти донесъл.

Беше истинско чудо. Можех да избирам всичко, което пожелаая, от пластмасов шушляк до рицарски доспехи. Последните ми се сториха потискащи, защото тяхното присъствие подсказваше, че могат и да ми дотрябват. Като изключим армейската каска, никога не бях носил доспехи и не желяех да нося, пък и не знаех как да ги нося... Не държах да попадам сред такава грубиянска компания, в която да ми дотрябва подобна защита.

Освен това не виждах никъде кон, да речем Пършерон^[8] или Клайдсдайл^[9], а не се виждах да ходя пеша в такива доспехи. Щях да се движа със скоростта на костенурка, да бъде шумен като метро и да се потя като в телефонна кабина. Още на първите пет мили щях да смъкна от пот десет фунта. Само ватираните наполеонки; които се носеха под тези жезела, щяха да бъдат непосилни за такова топло време, а стоманата над тях щеше да превърне доспехите в подвижна фурна и да ме направи прекалено слаб и несръчен, за да мога да си проправям път с бой.

— Стар, ти каза че... — Спрях. Тя беше свършила с обличането без да е прекалила. Беше обула кожени обувки за пътуване — всъщност полуботуши — носеше кафяво трико и къса зелена горна дреха, нещо средно между жакет и поличка за фигурно пързаяне. На главата си беше сложила кокетна малка шапчица. Облеклото ѝ я правеше да прилича на самолетна стюардеса от музикална комедийна версия... красива, остроумна, практична и секси.

А може би приличаше на Мейд Мариън, тъй като имаше лък с двойна извивка, наполовина на моя, колчан и кама.

— Ти — казах аз — си се стегнала така, сякаш е избухнало въстание.

— Тя се засмя, на бузите ѝ цъфнаха трапчинките и направи реверанс. (Стар никога нямаше претенции за мъжка сила. Тя знаеше, че е жена, знаеше, че е красива, харесваше се такава, каквата е.)

— Ти каза по-рано — продължих аз, — че още не ми е необходимо оръжие. Трябва ли да облека някой от тези космически костюми? Не ми изглеждат много удобни.

— Днес не очаквам голяма опасност — отговори тя бавно. — Но тук не можем да извикаме полиция. Ти сам ще трябва да решиш какво ти е нужно.

— Но... по дяволите, принцесо, ти познаваш това място, а не аз. Нужен ми е съвет.

Не ми отговори. Обърнах се към Руфо. Той съсредоточено изучаваше върха на едно дърво. Казах му:

— Руфо, обличай се. Той вдигна вежди.

— Милорд Оскар?

— Schnell! Vite, vite! Следвай примера.

— О'кей.

Той бързо се облече в дрехи, които представляваха мъжка версия на избраните от Стар — с шорти вместо трико.

— Въръжи се — казах аз и започнах да се обличам със същите дрехи като само смятах да обуя войнишки ботуши. Видях обаче чифт полуботуши, които изглеждат точно моя номер, така че реших да ги пробвам.

Легнаха на краката ми като ръкавици, а пък ходилата ми бяха станали толкова корави от едномесечното ходене бос на Ил дьо Левант, че не се нуждаех от дебели ботуши.

Не бяха толкова старинни, колкото изглеждаха. Отпред имаха цип, който се затваряше догоре, а вътре имаха надпис *Fabrique en France*^[10].

Руфо беше взел лъка, който изпробва по-рано, беше си избрал още сабя и кинжал. Вместо кинжал аз взех ловджийски нож, марка Солинген. Погледнах с копнеж към един 45-милиметров пистолет, но не го докоснах. Ако „те“, независимо кои бяха, имат свой местен закон Съливан, нямах намерение да го нарушавам.

Стар нареди на Руфо да прибира багажа, после клекна до мен на едно песъчливо място до потока и начерта една скица: маршрута на юг, спускащ се все надолу по потока, с изключение на късите преходи напърно, до местността, наречена Пеещите води. Там щяхме да пренощуваме.

Запомних го.

— О'кей. Има и още нещо, за което трябва да ме предупредиш? Ние ли ще стреляме първи, или ще изчакаме те да ни бомбардират?

— Днес не очаквам нищо. А, има едно месоядно животно, три пъти по-голямо от лъв. Но то е много страхливо и не напада движещ се човек.

— Точно като за мен. Добре, няма да преставаме да се движим.

— Ако видим човешки същества... макар че не очаквам... може би ще бъде добре да поставиш стрела на лъка си... но не го вдигай, докато не почувстваш, че е необходимо. Не чакай обаче да ти кажа какво да правиш, Оскар. Сам трябва да решиш. Руфо също няма да стреля, докато не види, че ти си решен да стреляш.

Руфо беше свършил с опаковането.

— О'кей, да тръгваме — казах аз.

Тръгнахме. Малката черна кутия на Руфо сега имаше формата на раница, но не се реших да го попитам как щеше да носи два тона товар на раменете си. Може би с помощта на антигравитационен уред като Бък Роджърс. Може би имаше кръв на китайски кули. Или може би с помощта на черна магия. По дяволите, само онзи сандък от тиково дърво не би могъл да се побере в раницата, дори при свиване от 30 към 1, да не говорим за арсенала от оръжия и всички останали дреболии.

Нямах никакво намерение да се чудя и да питам Стар къде бяхме, как се бяхме оказали там, какво щяхме да правим, както и за подробности относно онези опасности, с които щях да се сблъскам. Виж, Мак, когато най-великолепният сън през живота ти е на път да се събдне, нима трябва да се спираш, за да умуваш дали логически е възможно това красиво бебче да бъде с теб в сеното... и след това да се събудиш? Зная, че логически, всичко, което се случи след като прочетох онази глупава обява, не е възможно.

Така че заряхах логиката.

Логиката е несигурно нещо, приятел. Логиката доказва, че е невъзможно самолета да лети, че водородната бомба не може да избухне и че от небето не могат да падат камъни. Логиката е начин за изразяване, че ако нещо не се е случило вчера, го не може да се случи утре.

Ситуацията ми харесваше. Не ми се искаше да се събудя, било в собственото си легло, било в психиатричното отделение на някоя болница. Особено не ми се щеше да се събудя в онази джунгла, може би с още прясна рана на лицето, а вертолетът още да не е пристигнал. А най-не ми се щеше малкият жълтокож брат да си е свършил добре работата и да ме е изпратил при Валхала^[11]. О'кей, аз обичах Валхала.

Вървах напред, от едната ми страна милата сабя ме удряше по бедрото, от другата още по-милата жена крачеше до мен. Подире ни вървеше нещо като роб-крепостен-придворен, потеше се под тежкия товар, който носеше, и ни служеше като „очи отзад“. Птички пееха, а пейзажът сякаш беше сътворен от знаменити майстори-пейзажисти. Въздухът беше наситен със сладост и спокойствие.

Дългият лък ми създаваше неприятности... но така е и ако носиш ракета М-1. Стар беше провесила малкия си лък през рамо. Опитах и аз, но той се закачваше за шубраците. Пък и се чувствах неспокоен от това, че не съм в пълна готовност, след като Стар

допускаше, че може да ми се наложи да го използвам. Ето защо го свалих от рамото и го взех в лявата си ръка, с опъната тетива и готов за стрелба.

През сутрешния поход имахме една малка тревога. Чух как тетивата на лъка на Руфо се опъна... обърнах се бързо назад с готов за стрелба лък, преди да видя какво има горе.

Или по-скоро долу. Беше птица, подобна на дива кокошка, само че по-голяма. Руфо я простреля на един клон, точно във врата. Проявих благоразумие да не се състезавам отново с него в стрелбата с лък.

Той млясна с уста и се усмихна.

— Вечерята!

През следващата една миля я оскуба и я закачи на колана си.

Около един часа спряхме за обяд на едно място, което според Стар било защитено, а Руфо разтвори кутията си докато стана колкото куфар и ни сервира студени котлети, ронливо провансалско сирене, хрускав френски хляб, круши и две бутилки шабле^[12]. След като се нахранихме, Стар предложи да подремнем. Идеята беше привлекателна. Бях си хапнал юнашки, а останалите трошички хвърлих на птичките. Но въпреки, това се изненадах.

— Няма ли да продължим?

— Сега ще имаш по език, Оскар — нежно ме осведоми Стар.

Трябва да им кажа на учителите в гимназията в Понс де Леон, че съществува един много по-добър начин за изучаване на чужди езици. Просто през един прекрасен ден лягаш на меката трева до някой ромолещ поток и най-хубавата жена на света се навежда над теб и се взира в очите ти. После тя започва да говори тихо на език, който не разбираш.

След малко големите ѝ очи стават още по-големи и по-големи... и по-големи... и човек може да се удави в тях.

После, доста по-късно, Руфо каза:

— Erbas, Oskar, 't knila voorshl.

— О'кей — отговорих аз. — Ставам. Но не ме пришпорвай.

Изкарах още няколко урока, за които няма да разказвам и след това ние говорехме само на този език, с изключение на случаите, когато бяхме принудени да преминем на английски, за да преодолеем някои лексикални ограничения. Този език е богат на ругатни и на думи,

отнасящи се до правене на любов. Той е по-богат от английския и по някои технически въпроси... но в него има изненадващи празноти. Например няма дума за „адвокат“.

Приблизително един час преди залез слънце пристигнахме при Пеещите води.

Бяхме минали през едно високо, гористо плато. Потокът, в който бяхме ловили пъстърва, се беше превърнал в голяма река. Пред нас тя се изливаше в каскада от водопади, подобно на Йосемите^[13]. Тук, където спряхме да лагеруваме, водата беше изрязала в платото една клисура.

Навсякъде, докъдето поглед стига, се виждаха водопади... големи, трийсет или петдесет фута високи, и малки, които могат да бъдат прескочени дори от една мишка. Терасите и стъпалата бяха гладки и позеленели от водата. Над тях беше надвиснала зеленина, водата като разбит крем се пръскаше на гъста пяна.

Водопадите пееха. Мъничките звънтяха със сребърно сопрано, големите боботеха басово. По зелените склонове, по които се катерехме, се носеха непрестанни хорали; по средата на водопадите човек трябваше да крещи, за да чуе гласа си.

Наоколо сякаш звучаха думите на Колридж^[14], дошли от един от неговите очарователни сънища:

*Ето ги горите, древни като хълмовете,
загръщащи зелени слънчеви поляни.
И онези романтични стръмни бездни
по зеления хълм напреко на кедровата горичка.
Диво място! Свещено и омайно!
Като чезнеща луна на небосвода,
кат разплакана жена по демона-любовник!
С непрекъснато вълнение,
идващо от тази бездна...*

Колридж сигурно е минал по този път и е достигнал до Пеещите води. Нищо чудно, че е искал да убие онази „личност от Порлок“, която е прекъснала най-хубавия му сън.

Когато умра, заровете ме до Пеещите води и нека те да бъдат последното нещо, което да чуя и видя.

Спряхме на една тераса, покрита с трева, гладка като обещание и мека като целувка и аз помогнах на Руфо да разопакова кутията. Искях да разбера как правеше този номер, но не успях. Всяка страна се отваряше съвсем естествено и нормално, както се разтваря дъската за гладене... и после, когато отново и отново се отваряше, беше също толкова естествено и нормално.

Най-напред опънахме палатка за Стар... не от онези полеви армейски палатки; беше изящен павилион от бродирана коприна, а килимчето, което постлахме на пода, сигурно е било тъкано от три поколения майстори от Бухара. Руфо ме попита:

— Искаш ли палатка, Оскар?

Вдигнах глава към небето и към още незалязлото слънце. Въздухът беше топъл като прясно издоено мляко; не вярвах да завали. Не обичам да спя в палатка, още повече, че нямаше никаква вероятност от неочаквана атака.

— Ти в палатка ли ще спиш?

— Аз? О, не! Но тя трябва да има палатка, винаги. Макар, че най-вероятно, тя ще реши да спи навън на тревата.

— На мен няма да ми трябва палатка. — (Искях да видя дали „шампионът“ трябва да спи пред вратата на спалнята на лейди с оръжие в ръка? Не бях наясно с етикецията по тези въпроси; никога не ги споменават в книгите по етикета.)

Тогава тя се обърна и каза на Руфо:

— В безопасност сме. Всичките часови са на пост.

— Отново ли сте преследвани? — разтревожи се той.

Тя го подръпна за ухото.

— Не съм изкуфяла. — После добави: — Сапун, Руфо. А ти, Оскар, тръгвай; това е работа на Руфо.

Руфо измъкна от багажа калъп „Лукс“ и й го даде, после ме погледна замислено и ми връчи едно списание „Лайф Бой“.

Пеещите води представляват най-добрата баня, която някога съм виждал. Тихи вирчета с размерите на вана, в която можеш да седиш, докато ти се схванат краката; басейни за плуване, падащи поточета като душове, под които можеш да се обливаш, докато ти се отмие мозъка.

Можеш да избираш и температурата на водата. Над каскадата, която използвахме към основния поток се вливаха топли води, а в долния край на каскадата се вливаше един скрит поток от ледена вода. Нямахме нужда да се въртят никакви кранчета, достатъчно беше да се преместиш по-нагоре или по-надолу, за да избереш желаната температурата — гореща нагоре, а приятно хладка, като майчина целувка, надолу.

Поиграхме малко във водата. Стар пискаше и се смееше докато я плисках и се опитваше да ме потопи под водата. Лудувахме на воля; аз се чувствах като дете, тя приличаше на дете, но под копринената ѝ кожа усещах стоманени мускули.

После донесох сапун и започнахме да се мием. Когато сапунисваше косата си, отидох зад нея и ѝ помогнах. Тя ми позволи да ѝ помогна, нуждаеше се от моята помощ с тази разкошна коса, шест пъти по-голяма от косите на днешните момичета.

Имах чудесна възможност (Руфо беше зает със себе си и далеч от нас) да я сграбча в обятията си, да я притисна до гърдите си, а след това без да губя време да продължа по-нататък. Мисля че тя не би изразила никакъв протест; вярвах, че с готовност щеше да приеме моята агресия.

По дяволите, аз знаех, че тя нямаше да възрази гласно. Тя или щеше да ме постави на мястото ми с някоя остра забележка, или щеше да затвори очи и да се отдаде на удоволствието.

Не можех да го сторя. Не можех дори да започна.

Не зная защо. Намеренията ми към Стар все се колебаеха от вулгарни до почтени и обратно, но винаги съм бил практичен спрямо нея още от момента, когато я видях за първи път. Бих могъл да изложа нещата и по следния начин: намеренията ми към нея винаги са били строго непочтени, но с безкрайното желание да ги превърна в почтени, веднага щом срещнем мирови съдия.

Открих обаче, че не мога да я докосна с пръст по друг начин освен да ѝ помогна да измие сапуна от косата си.

Докато се мъчех да си обясня този факт, заровил и двете си ръце в русата ѝ коса и недоумяващ какво ме спира да не я прегърна през кръста, който беше само на няколко инча от мен, чух пронизително изсвирване.

После някой извика името ми... новото ми име.

Огледах се.

Руфо, гол, с тази негова отвратителна кожа, праметнал кърпи през рамо, стоеше на брега на около десетина фута и се мъчеше да надвика шума на водата, и да привлече вниманието ми.

Пристъпих няколко крачки към него.

— Какво има пак? — изръмжах аз.

— Питам дали не искаш да те обръсна или ще си пускаш брада.

Докато се чудех дали да извърша криминално престъпление или не, опипах лицето си и установих, че прилича на кактус. Неприятното чувство ми помогна да възпра своя еротичен устрем. Жилет, Аква Велва, Бурма Шейв и т.н. бяха направили наплашения американски мъжкар, т.е. мен, нерешителен при опит за съблазняване (или изнасилване), ако всичко не е предварително планирано. А аз не се бях обръснал от два дни.

— Нямам самообръсначка — отговорих му.

Той ми показа един бръснач.

Стар приближи до мен. Протегна се и хвана брадичката ми с два пръста.

— Ще бъдеш величествен с брада — каза тя. — Може би ще приличаш на Ван Дайк с тези подигравателни мустачки.

Щом тя мислеше така, аз също бях на това мнение. Освен това брадата щеше да скрие по-голямата част от белега ми.

— Както кажеш, принцесо.

— Лично аз предпочитам да си останеш такъв, какъвто те видях първия път. Руфо е добър бръснар. — Тя се обърна към него. — Помогни му, Руфо. И ми подай кърпата.

Стар тръгна към палатката, като пътьом се бършеше с кърпата. Щях да бъда щастлив, ако ме беше помолила да ѝ помогна. Руфо каза уморено:

— Защо не защити правото си? Тя каза да те обръсна, така че сега трябва да... и ми попречи да се изкъпя, като че ли не можеше да почака. Тя обаче не трябва да чака.

— Ако имаш огледало, мога сам да се обръсна.

— Бръснал ли си се някога с бръснач?

— Не, но мога да се науча.

— Можеш да си прережеш гръкляна, а на нея това никак няма да ѝ хареса. Иди ей там на брега, където ще мога да стоя във топлата

вода. Не, не! Не сядай. Легни и си сложи главата накрая. Не мога да бръсна прав човек. — Той започна да ме сапунисва.

— Искаш ли да знаеш защо? Изучих занаята като бръсних трупове. Трябваше да ги правя по-красиви, така че опечалените им близки да се гордеят с тях. Не мърдай! Щях да ти отрежа ухото. Обичам да бръсна трупове, те не се оплакват, никога не правят забележки и не ми отговарят... и винаги стоят неподвижни. Най-добрата работа, която някога съм имал. Но сега ще обръсна теб...

Той спря, а острието беше точно на адамовата ми ябълка и започна да ми описва трудностите, които има.

— Почивен ден в събота ли? По дяволите, нямам почивен ден дори в неделя! Ей, онзи денпрочетох, че някои в Ню Йорк... Ти бил ли си в Ню Йорк?

— Бил съм в Ню Йорк. И махни тази гилотина от врата ми докато размахваш така ръка.

— Ако продължаваш да приказваш, непременно ще те порежа. Та онези били подписали договор за двацет и пет часова работна седмица. Седмица! А аз трябваше да се боря за двацет и пет часов работен ден. Знаеш ли колко работни часа имам в момента?

Казах му, че не зная.

— Ето, отново приказваш. Ако ти кажа, че са по-малко от седемдесет, ще те излъжа. И за какво? За слава? Каква слава може да има в един малък куп изсъхнали кости? Богатство? Оскар, казвам ти истината, избръснал съм повече трупове от жените в султанския харем и на нито един не му пукаше дали беше облечен в рубини с размерите на носа ти и два пъти по-червени от него... или в парцали. Каква полза може да има от богатството един мъртвец? Кажи ми, Оскар, като мъж на мъж, докато пея я няма: защо й позволи да те забърка в това?

— Засега ми харесва.

Той подсмръкна.

— Точно това казва човек, след като е преминал през петнайстия етаж на Емпайър стейт билдинг. Но тротоарът го очаква и си е все същия. Докато не се срещнеш с Игли няма никакъв проблем. Ако ми бяха тук инструментите, бих могъл да обработя този белег така добре, че всички ще кажат: „Не е ли естествен?“

— Няма значение. Тя харесва този белег.

— Така е. Онова, което искам да ти кажа, е, че ако тръгнеш по Пътя па славата, сигурно ще намериш много диаманти. Аз никога не пожелах да го извървя. Моята идея за добър живот се изчерпва с малък салон, единствен в града, с богат асортимент от ковчези на всякакви цени и с всякаква украса, които позволяват опечалените да проявят великодушие и щедрост. Предвиждам изплащане на разсрочки за онези, които са достатъчно предвидливи, за да планират предварително всичко... защото всички ще умрем, Оскар, всички трябва да умрем, а един разумен човек може да седне с чаша хубава бира в ръка и да склучи навреме договор с една реномирана погребална фирма, в която може да има доверие.

Той се наведе дискретно към мен.

— Виж, милорд Оскар... ако по някакво чудо преминем през всичко това живи, можеш да кажеш няколко добри думи за мен пред нея. Накарай я да разбере, че съм много стар за Пътя на славата. Мога да сторя много, за да направя останалите ви дни удобни и приятни... ако намеренията ви към мен са дружески.

— Не си ли дадохме дума за това?

— Дадохме си — въздъхна той. — Един за всички и всички за един.

Когато се върнахме беше още светло. Стар не беше излязла от палатката си... дрехите ми ме чакаха. Като ги видях се възпротивих, но Руфо каза тъжно:

— Тя каза „неофициално“, а това означава черна връзка.

Успях да се справя с всичко, дори с копчетата за ръкавели, които представляваха учудващо големи черни перли. А смокинга или беше шит за мен, или беше купен от някой, който познаваше добре ръста, килограмите ми и широчината в раменете и кръста. Отзад на жилетката имаше етикет: Английска модна къща, Копенхаген.

Но с вратовръзката не можах да се справя. Докато се мъчех, се появи Руфо, накара ме да легна (не го попитах защо) и ми я върза за нула време.

— Искаш ли и часовника си, Оскар?

— Моят часовник? — До този момент смятах, че беше останал в лекарския кабинет в Ница. — В тебе ли е?

— Да, сър. Донесох всичко освен твоите... — той вдигна рамене — ...дрехи.

Не преувеличаваше. Всичко беше тук, не само съдържанието на джобовете ми, но и съдържанието на моя трезор от „Америкън експрес“: пари в брой, паспорт, документи за самоличност и т.н., дори и онези билети за лотарийно залагане.

Понечих да го питам как е отключил трезора ми, но после се отказах. Взел е ключа, като е показал фалшиво пълномощно, изготвянето на което за него е баламска работа. Благодарих му и той продължи с готвенето.

Приготвих се да изхвърля всички тези боклуци, с изключение на парите и паспорта. Но човек не може да си позволи да хвърля боклуци в едно такова красиво място като Пеещите води. На колана за окачване на сабята си имах кожена чантичка; натъпках всичко в нея, дори и часовника, който беше спрял.

Руфо беше спретнал маса пред изящната палатка на Стар. На масата бяха поставени запалени свещи. Беше се стъмнило, а тя не излизаше... и ние чакахме. Накрая разбрах, че чакаше да отида да я взема. Заведох я на мястото ѝ и галантно ѝ предложих стол да седне.

Чакането на Стар си заслужаваате. Беше прекрасна в зелената си рокля. Все още не знаех дали използва козметика, но не приличаше ни най-малко на похотливата Лиден^[15], която само преди един час ми натискаше главата под водата. Беше като извадена от кутийка. Приличаше на Лиза Дулитъл на бала.

Чу се изпълнение на „Вечеря в Рио“, което се смесваше със звуците от Пеещите води.

Бяло вино с рибата, розово с птиците, червено с печеното... Стар приказваше и се усмихваше. Беше възхитително остроумна. По едно време Руфо се наведе към мен и ми прошепна: „Обречените се хранят с охота“. С ъгълчето на устата си му казах да върви по дяволите.

Шампанско със сладкиши; Руфо тържествено ми представи бутилката за одобрение. Кимнах. Какво ли щеше да прави, ако не я бях одобрил? Щеше да предложи от друга реколта ли? Последва коняк „Наполеон“ с кафе. И цигари.

През целия ден се измъчвах от мисълта за цигари. Тези бяха „Бенсън & Хеджес № 5“... пък аз бях пафкал онези черни френски боклуци, за да пестя.

Докато пушихме, Стар поздрави Руфо за вечерята. Той тържествено прие нейните комплименти, а аз поздравих и двамата. Не

знаех кой точно приготви тези хедонистични ястия. Руфо свърши голяма част от готвенето, но пък Стар също беше взела участие, докато Руфо ме бръснеше.

След тази спокойна вечеря, докато пиехме кафе с коняк на една свещ, чийто пламък се отразяваше в нейните скъпоценни камъни и осветяваше лицето ѝ, Стар стана и аз я заведох до палатката. Тя се спря на входа.

— Милорд Оскар...

Целунах ѝ ръка и я последвах вътре...

Направих го! Бях така адски хипнотизиран, че се наведох над ръката ѝ и я целунах. Така беше.

После не ми оставаше нищо друго, освен да сваля този маймунски костюм, да го върна на Руфо и да взема едно одеало. Той си беше избрал място за спане в единия край пред палатката ѝ, ето защо аз избрах другия и се изтегнах. Все още беше толкова приятно топло, че нямаше нужда дори от одеало.

Но не заспах. Истината е, че бях ядосан, защото си имах един навик, по-лош от марихуаната и не така скъп като хероина. Можех да го потисна и някак си да заспя... но ми пречеше светлината в палатката и силуета на Стар, който вече не беше деформиран от роклята.

Факт е, че съм пристрастен към четенето. Една нищо и никаква книжчица за трийсет и пет цента от Голд медал ориджинъл веднага ще ме приспи. Или Пери Мейсън. Бих се задоволил дори и с четене на обяви от някой стар брой на „Пари мач“, в който преди това е увивана херинга. Но без нищо не мога.

Станах и обиколих палатката.

— Шшт! Руфо?

— Да, милорд. — Той скочи с кинжал в ръка.

— Да ти се намира нещо за четене?

— Като какво например?

— Нещо, каквото и да е. Просто думи наредени в редове.

— Един момент. — Той се отдалечи, светейки си с малко фенерче. След малко се върна и ми предложи книга и малка лампа за къмпинг. Благодарих му, върнах се на мястото си и легнах.

Беше интересна книга, написана от Албертърс Магнъс^[16] и очевидно открадната от Британския музей. Алберт предлагаше дълъг списък от рецепти за извършване на невероятни неща: как да се укроти

буря и да се лети над облаците, как да се победят врагове, как да се накара една жена да бъде вярна на мъжа си...

Ето какво пише за последното: „Ако искаш жена ти да не бъде проклета, нито пък да пожелава мъже, вземи отделни части от Уулфи и косми, които растат по лицето или веждите му, и косми от брадата му и ги изгори, и нека ги изпие, без да знае и тя няма да пожелае друг мъж“.

Това трябва да разгневи „Уулфи“. Ако бях жена, това щеше и мен да разгневи; сместа трябва да е отвратителна. Но това е точната формула, така както е дадена, със заклинанието и всичкото му, така че ако имате проблеми с жена си и имате под ръка „Уулфи“, можете да опитате. Съобщете ми резултатите. Но по пощата, не лично.

Имаше няколко рецепти как да накара човек жена си да го обича, но в тях „Уулфи“ беше най-простата съставка. Скоро оставих книгата, изгасих лампата и загледах движещия се силует по полупрозрачната коприна на палатката. Стар се реши.

После престанах да се измъчвам и се загледах в звездите. Никога не бях разглеждал звездите на южното полукуълбо. В място като Югоизточна Азия човек рядко вижда звезди, а пък и аз, с развитото си чувство за ориентация, не се нуждаех от тях.

Южното небе беше прекрасно.

Наблюдавах една много ярка звезда или планета (изглежда, че около нея имаше диск), когато изведнъж разбрах, че тя се движи.

Станах.

— Хей! Стар!

— Да, Оскар?

— Ела да видиш! Един спътник. Голям.

— Идвам.

Светлината в палатката угасна и тя бързо дойде при мен, а също и добрия стар Руфо, който се прозяваше и почесваше по плешката.

— Къде е, милорд? — попита Стар.

Посочих ѝ го.

— Ей там! Като си помисля обаче, може и да не е спътник, може да е един от онези ехо-балони.

Тя ме погледна, после погледна настрана. Руфо не кача нищо. Аз продължих да го гледам, сетне погледнах нея. Тя ме наблюдаваше. Отново вдигнах глава нагоре, гледах как онова се движи на фона на звездите.

— Стар — казах аз, — това не е спътник. Не е и ехо-балон. Това е луна. Истинска луна.

— Да, милорд Оскар.

— Тогава това не е Земята!

— Вярно.

— Хм... — Погледнах отново малката звезда, която се движеше толкова бързо между звездите, от запад на изток.

Стар каза тихо:

— Ти не се страхуваш, герое мой, нали?

— От какво?

— Да бъдеш на един непознат свят.

— Изглежда ми доста хубав.

— Да, хубав е — съгласи се тя, — в много отношения.

— Харесвам го — съгласих се и аз. — Но може би е време да науча нещо повече за него. Къде се намираме? На колко светлинни години или каквото е там разстояние, в каква посока?

Тя въздъхна.

— Ще се опитам, милорд. Но няма да е лесно, ти не си изучавал метафизична геометрия... пък и много други неща. Представи си страниците на една книга... — Все още държах под ръка онази книга с рецепти на Алберт Великия; тя я погледна. — Една страница може много да прилича на друга. Или да бъде много различна. Една страница може да бъде толкова близко до друга, че да се допира до нея, във всичките си точки... и все пак да няма нищо общо с нея. Ние сме толкова близко до Земята... точно сега... както са близки две последователни страници в една книга. И въпреки това сме толкова далеч, че в светлинни години това не може да се изрази.

— Виж — казах аз, — няма нужда да фантазираш. Гледал съм „Зоната на здрача“. Искаш да кажеш, че става дума за друго измерение. Разбрах.

Тя изглеждаше разтревожена.

— Идеята е приблизително такава, но...

Руфо я прекъсна.

— Сутринта ни чака Игли.

— Да — съгласих се аз. Ако ще трябва сутринта да приказваме с Игли, може би ще трябва да поспим. Съжалявам. Впрочем, кой е Игли?

— Ще разбереш — каза Руфо.

Погледнах към бързо движещата се луна.

— Несъмнено. Е, извинявайте, че ви наруших почивката с глупавата си грешка. Лека нощ, хора.

Отново си легнах като истински герой (обикновено целия в мускули и никакви тестиси). Стар не запали светлината в палатката, така че нямаше какво да гледам освен профучаващите луни на Барсъм. Бях станал персонаж в роман.

Е, надявах се, че това представлява успех и че авторът ще ме запази жив за голям брой следващи събития. Това беше доста хубава сделка за героя, поне до тази глава. Там беше Дежа Торис, свита в копринените си завивки на не повече от двайсет фута от мен.

Помислих да пропълзя нагоре до нейната палатка и да ѝ прошепна, че искам да ѝ задам няколко въпроса за метафизическата геометрия и други подобни неща. Любовни заклинания, може би. Или, може би, просто да ѝ кажа, че навън е студено и да я попитам дали не бих могъл да вляза при нея.

Не го сторих. Добрият верен Руфо се беше свил от другата страна на палатката, а той имаше неприятния навик бързо да се буди с кинжал в ръка. Пък и обича да бръсне трупове. Както вече казах, бях страхлив.

Наблюдавах профучаващите луни на Барсъм и заспах.

[1] Всяко тропическо растение от класа *carina* или семейството Сапасеае, Коего има големи листа и ефектни цветове — бел.пр. ↑

[2] Тропическо растение от рода на палмите — бел.пр. ↑

[3] Жена или момиче (сленг) — бел.пр. ↑

[4] Над шест метра — бел.пр. ↑

[5] 0.30 мм пушка въведена на въоръжение в американската армия през 1903 г и използвана през Първата световна война — бел.пр. ↑

[6] Пристанище в Северозападен Илиной, на р.Мисисипи — бел.пр. ↑

[7] Кожени панталони (нем.) — бел.пр. ↑

[8] Френска порода кон — бел.пр. ↑

[9] Шотландска порода — бел.пр. ↑

[10] Произведено във Франция — бел.пр. ↑

[11] Залата на Один, в която се намират дъщерите на героите, паднали в битка (тевт. митология) — бел.пр. ↑

[12] Сухо, бяло бургундско вино — бел.пр. ↑

[13] Поредица от живописни водопади в Йосемитския национален парк — бел.пр. ↑

[14] Самюел Тейлър Колридж, 1772–1834 г, английски поет и критик — бел.пр. ↑

[15] Една от групата на жените — водни духове — бел.пр. ↑

[16] Германски схоластик, философ, 1193–1280 — бел.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Пеещите птици са по-добри от будилниците и в Барсџм такива никога не се използват. Протегнах се доволен, усетих миризмата на кафе и си помислих дали не е време за едно гмуркане преди закуска. Денят отново беше чудесен, — ведър и безоблачен, слънцето току-що беше изгряло. Изпитвах желание да се бия с дракони преди обяд. С малки дракончета, не с големи дракони.

Потиснах една прозявка и станах. Възхитителният павилион беше изчезнал, а черната кутия почти беше опакована; не беше по-голяма от кашон за пиано. Стар беше коленичила пред огъня и приготвяше кафето. Тачи сутрин тя беше пещерна жена, облечена в кожа от животно, която беше чудесна, но не толкова, колкото собствената ѝ кожа. Беше може би от оселот. Или от Дю Пон.

— Как си, принцесо — попитах я аз. — Какво има за закуска? И къде е шефът ти?

— Закуската по-късно — отговори ми тя. — Сега за теб има само чаша кафе, много горещо и много силно... най-доброто, което може да те настърви. Руфо разгова ря с Игли. — Тя ми сервира кафето в хартиена чаша.

Изпих половин чашка, изгорих си устата и го изплюх. Има пет категории кафе, които в низходяща степен са следните: кофи, ява, ямоук, джоу и саждоочистител. Това, което пиех не беше по-добро от четвърта степен.

После съгледах Руфо и спрях да пия. Около него имаше голяма компания. До края на нашата тераса някой беше разтоварил истински Ноев ковчег. Там имаше всичко — от аардварк^[1] до зебу, повечето с дълги жълти зъби.

Руфо беше изправен пред този отряд, дълъг десет фута, а в средата, точно срещу него, се намираще един особено голям и странен индивид. В този момент хартиената чаша се проби и ми изгори пръстите.

— Искаш ли още малко? — попита Стар. Задухах изгорените си пръсти.

— Не, благодаря. Това ли е Игли!

— Онзи в средата, с който разговаря Руфо. Останалите са дошли да гледат сеир, те не влизат в сметката.

— Някои от тях изглеждат гладни.

— Повечето от големите са като дявола на Къливер, тревопасни. Онези грамадни лъвове ще ни изядат... ако Игли спечели спора. Но само тогава. Проблемът е Игли.

Разгледах по-внимателно Игли. Приличаше ми на потомък на човек от Дъндий^[2], само бузи без чело, съчетаващ в себе си по малко от привлекателните черти на гиганти и огри^[3] от Ред Феъри Бук. Никога не съм харесвал особено много тази книга.

Игли беше далечно подобие на човек, ако използвам това понятие в доста широк смисъл. Беше с две стъпки по-висок от мен и с три или четири фунта по-тежък, но аз пък бях много по-хубав. По него косата растеше на туфи, като в неподдържана морава и човек веднага разбираше, че никога не е използвал дезодорант. Големите му мускули бяха възлести, а ноктите на краката му не бяха изрязани.

— Стар — казах аз, — какъв е характерът на спора, който имаме с него?

— Ти трябва да го убиеш, милорд.

Отново го погледнах.

— Не можем ли да се споразумеем за мирно съвместно съществуване? Взаимен контрол, културен обмен и прочие?

Тя поклати глава.

— Не е достатъчно умен за такова споразумение. Той е тук, за да ни попречи да отидем в долината... или той, или ние трябва да умрем.

Поех дълбоко дъх.

— Принцесо, намерих решение. Човек, който винаги спазва законите, очевидно е по-голям глупак от онзи, който ги нарушава винаги, когато има възможност. Сега не е време да се тревожим за местния закон Съливан.

Трябват ми огнехвъргачка, миномет, няколко гранати и най-тежкокалибрения пистолет, който има в онзи арсенал. Можеш ли да ми покажеш как да ги измъкна от там?

Тя разрови огъня.

— Герое мой — каза Стар бавно, — искрено съжалявам... но не е толкова просто. Забеляза ли миналата нощ, когато пушихме, че Руфо ни запали цигарите от свещите? Не използва дори джобна запалка.

— Е...не. Не се замислих.

— Тази разпоредба срещу огнестрелни оръжия и експлозивни не представлява закон като онези на Земята. Тя е нещо повече; тук е невъзможно да се използват такива неща.

— Искаш да кажеш, че няма да действат.

— Няма да действат. Може би точната дума е „омагьосани“.

— Стар. Погледни ме. Ти може би вярваш в магии. Аз обаче не вярвам. Залагам седем към едно, че автоматите Томпсън също не вярват. Искам да проверя. Ще ми помогнеш ли да ги разопаковам?

За първи път тя изглеждаше истински разтревожена.

— О, милорд, моля те недей!

— Защо?

— Дори самият опит ще бъде гибелен за нас. Повярвай ми, зная повече от теб за рисковете и опасностите... и за законите... на този свят. Повярвай ми, че не искам да умреш. Моят живот и сигурност зависят от твоя. Моля те!

Невъзможно е да не повярваш на Стар, щом представя нищата по такъв начин. Отговорих ѝ замислено:

— Може би си права... може би онзи тип отсреща крие под ръката си шестинчова гаубица. Хм, Стар, имам още по-добра идея. Защо не се върнем бързо по пътя, по който дойдохме, и се заселим на онова място, където ловихме риба? След пет години Ще имаме хубава малка ферма. След десет, когато се заселят и други наоколо, ще имаме и хубав малък мотел с плувен ба сеин и игрище за голф.

Тя нежно се усмихна.

— Милорд Оскар, няма връщане назад.

— Защо да няма? Мога да намеря пътя със затворени очи.

— Но те ще ни намерят. Не точно Игли, но много като него ще бъдат изпратени да ни измъчват и убият.

Отново въздъгнах.

— Както кажеш. Освен това съм чувал, че мотелите, които не са на магистрали, са доста рисковани. Всред нещата ни има и една бойна брадва. Може би ще мога да му отсека краката, преди да ни е видял.

Тя отново поклати глава. Тогава я попитах:

— Сега пък какво има? Да не би да трябва да се бия с него с вързани ръце? Мислех че всяко оръжие, което реже или промушва... и при което трябва да използвам собствена мускулна сила... е допустимо?

— Наистина е така, милорд. Но няма да помогне.

— Защо?

— Игли не може да бъде убит. Виждаш ли, той всъщност не е живо същество. Той е неуязвим. Саби или ножове, или дори брадви не могат да го наранят; те просто отскачат от него. Виждала съм с очите си.

— Да не би да искаш да кажеш, че е робот?

— Не, ако имаш предвид механизми, колела и печатни платки. По-скоро е голем^[4]. Игли представлява имитация на живот — добави Стар, — в някои отношения по-добра от живота, тъй като няма начин... поне доколкото на мен ми е известно... да бъде убит. Но лошото е, че Игли не е достатъчно интелигентен, нито достатъчно уравновесен. Той не може да преценява какви могат да бъдат последствията от едно или друго действие. Сега Руфо работи над него, загръва го за теб, опитва се така да го раздразни, че да не може да разсъждава разумно.

— Така ли? Ха! Сигурно трябва да благодаря за това на Руфо. Много да му благодаря. Така мисля. Е, принцесо, сега какво се очаква от мен?

Тя разпери ръце, сякаш това е очевидно.

— Когато си готов, ще освободя охраната... тогава ти ще го убиеш.

— Но ти току-що каза...

Спрях. Когато премахнаха Чуждестранния легион, за такива романтични типове като мен останаха малко добре платени работи. С това същество би могъл да се справи Амбопа. Конан... сигурно. Или Хок Каре. Или дори Дон Кихот, защото то беше голямо колкото вятърна мелница.

— Добре, принцесо, хайде да се захващаме. Възнамерявам да си плюя на ръцете. Или ще кажеш, че и това е нечестно?

Тя се усмихна тъжно.

— Милорд Оскар, всички трябва да си плюем на ръцете, двамата с Руфо ще се бием заедно с теб. Ние или ще победим... или ще умрем.

Отидохме нататък и се присъединихме към Руфо. Той дразнеше Игли и му крещеше:

— Кой е твоя баща, Игли? Майка ти е стара консервена кутия, взета от сметището, но кой е баща ти? Погледнете го! Няма пъп! Ха, ха, ха!

Игли му отговаряше в същия дух:

— Твоята майка лае като куче! — Беше ясно, че онази забележка за пъпа го беше потресла... той наистина нямаше пъп. Съвсем основателно, предполагам.

Бих желал да мога да ви представя в оригинал обидите, които си разменяха, защото в невиянския език обидата е такова върховно изкуство, което може да се сравнява само с поезията. Всъщност върхът на литературното майсторство е да се обърнеш към противника (публично) с някоя трудна поетична форма, например сестина, и от всяка дума да капе витриол. Руфо весело се нахили.

— Направи си пъп, Игли! Пъхни си пръста и си го направи. Забравили са да те довършат. На това нещо ти нос ли му казваш? — Обърна се към мен и ми каза на английски: — Как ти харесва, шефе?

— Занимавай го докато го проуча. Той разбира ли английски?

— Нито думичка.

— Добре. Колко мога да го приближа, без да ме сграбчи?

— Колкото искаш, докато охраната е тук. Виж, шефе... нямам право да те съветвам... но когато започнем битката, не му позволявай да те гепи за топките.

— Ще се постарая.

— Бъди внимателен. — Руфо обърна глава и извика: — Ха-ха-ха! Игли хваща носа си и го изяжда! — После добави на английски: — Тя е добър лекар, най-добрият, но все пак внимавай.

— Ще внимавам. — Пристъпих по-близо до невидимата бариера и вдигнах глава към това създание. То ме погледна и изръмжа, а аз запуших носа си и му отправих дружелюбен манхатънски поздрав. Бях срещу вятъра и ми се струваше, че това чудо не се е къпало трийсет или четирийсет години. Вонеше по-лошо от развален хладилник.

Вонята ме наведе на една мисъл.

— Стар, това чудо може ли да плува?

Тя ме погледна учудено.

— Всъщност не зная.

— Може би са забравили да го програмират да плува. Ти, Руфо, можеш ли да плуваш?

Руфо ме погледна самодоволно.

— Провери, просто провери. Мога да уча на плуване и рибите.

Стар можеше да плува като делфин. Моят стил приличаше повече на ферибот, но щях да се справя.

— Стар, това нещо може би не може да бъде убито, но то диша. В него се извършва кислороден метаболизъм, дори и да работи с керосин. Ако държим главата му под водата за известно време... толкова, колкото е необходимо... бас държа, че огънят в него ще угасне. Тя ме погледна с широко отворени очи.

— Милорд Оскар... шампионе мой... не съм се излъгала в теб.

— Ще трябва да направим нещо. Играл ли си някога водно поло, Руфо?

— Аз съм го измислил.

Надявах се да е вярно. Бях играл... веднъж. Сякаш си прикован към железопътна линия, интересно изживяване... но по-добре да не ти става навик.

— Руфо, можеш ли да примамиш нашия приятел да отиде към брега? Смятам, че бариерата следва тази линия от космати и пернати приятели. Ако е така, ще можем да го закараме почти до онзи висок бряг с дълбок вир под него...

— Нищо по-лесно от това — каза Руфо. — Ако ние отидем натам, той ще ни последва.

— Искам да го накараме да тича. Стар, колко време ти трябва да изключиш своята бариера?

— Един миг, милорд.

— О'кей, тогава ето плана. Руфо, искам да накараш Игли да те гони, колкото се може по-бързо... ти тръгваш напърно и се насочваш към високия бряг точно преди да достигнеш потока. Стар, когато Руфо направи това, ти премахваш бариерата... и освобождаваш охраната... моментално. Не чакай да те подканям. Руфо, ти се хвърляш във водата и плуваш с всички сили, не позволявай да те хване. С малко щастие, ако Игли се движи достатъчно бързо, какъвто е голям и трмав, той също ще падне във водата, независимо дали му се иска или не. Аз

също ще тичам, ще бъда отстрани и малко зад теб. Ако Игли успее да спре, ще го бутна във водата. После всички ще играем водно поло.

— Никога не съм виждала как се играе водно поло — каза Стар колебливо.

— Няма да има никакви правила. Този път играта ще се състои в това тримата да скочим върху него, да напъхаме главата му под водата и да я държим там... и да си помагаме, за да не може той да натопи нашите глави. Какъвто е голям, ако не може да плува по-бързо от нас, ще бъде в много неизгодно положение. Ще го държим под вода и няма да му позволяваме да си поеме въздух, докато не се отпусне. После, след като се уверим, че е омаломощен, ще вържем за него камъни... няма значение дали наистина е мъртъв или не. Има ли въпроси?

Руфо се усмихна като водоливник.

— Ще бъде много весело!

Тези двама песимисти изглежда повярваха, че планът ще успее. Ето защо се заехме с неговото изпълнение. Руфо започна да отправя към Игли такива отвратителни думички, че дори Олимпия прес би ги цензорирала. После предложи на Игли да го гони и му обеща като облог отвратителни сквернословия.

На Игли му беше необходимо страшно много време да задвижи огромното си туловище, но когато тръгна, беше по-бърз от Руфо и остави след себе си диря от изпаднали в паника животни и птици. Аз съм доста бърз, но едва успях да следвам гиганта, на няколко крачки встрани зад него, надявайки се, че Стар няма да вдигне защитата, ако Игли догони Руфо на сушата.

Стар вдигна защитата точно когато Руфо пресече бариерата, достигна брега и направи идеален скок, без да губи време, точно според плана.

Всичко останало обаче се различаваше от плана. Мислех, че Игли е твърде глупав и няма да разбере, че бариерата я няма. Той продължи няколко крачки след като Руфо беше скочил, после отведнъж спря и остана на сушата.

Ударих го, против правилата, за да скочи и той падна... но не във водата. И неочаквано се оказах сграбчил един борец се и силно вонящ голям труп.

На помощ веднага ми дойде една дива котка, а скоро след това и Руфо, от който капеше вода.

Положението беше доста безнадеждно. Сигурно щяхме да изгубим битката. Игли беше по-силен и от трима ни, взети заедно. Беше целият мускули, воня, нокти и зъби. Бяхме изподрани, контузени, с рани по телата... докато на Игли му нямаше нищо. О, той крещеше като телевизионна реклама всеки път, когато някой от нас му извиеше ухо или пръст, но на практика не бяхме му направили нищо, докато той определено ни нараняваше. Нямаше никаква надежда да съборим тази грамада във водата.

Хванах с ръце краката му и останах така, докато Стар се мъчеше да държи едната му ръка, а Руфо другата. Положението обаче беше несигурно. Игли блъскаше като гърмяща змия с пречупен гръбнак и непрекъснато освобождаваше един или друг крайник и се опитваше да извади нечие око или да хапе. Бяхме в неизгодно положение и аз се намерих увиснал на мазолестия му крак, като се опитвах да го извия, и в същото време виждах отворената му уста, широка като капан за мечки и също толкова непривлекателна. Зъбите му имаха нужда От почистване.

Напъхах палеца на крака, който държах, в устата му.

Игли пищеше, но аз продължих да го напъхвам и много скоро той вече нямаше възможност да пиши. Когато вече беше нагълтал собствения си ляв крак до коляното, успях да сваля дясната му ръка от Стар и да я насоча към разчекнатата му уста.

— Помогни ми! — извиках аз. — Пъхай!

Тя веднага схвана идеята и започна да натиска заедно с мен. Тази ръка влезе в устата му до лакета, а кракът хлътна още по-навътре, чак до бедрото. Руфо също помагаше. Той насочи лявата му ръка покрай бузата и я бутна в устата. Игли вече не се съпротивляваше така силно, вероятно поради недостиг на въздух. Руфо дърпаше назад косматите му ноздри, аз натисках с коляно бузата му, а Стар натъкваше в устата му палеца на десния му крак.

Продължихме да го храним със собствената му плът, пъхайки инч подир инч, без да позволяваме нещо да излиза навън. Той все още потреперваше и се опитваше да се освободи, докато го навихме на руло чак до бедрата, после до миризливите подмишници и накрая тялото му почти изчезна.

Беше като правене на снежна топка, но в обратен ред; Колкото повече напъхвахме, толкова по-малък ставаше Игли и толкова повече

се разчекваше устата му... най-Отвратителната гледка, която съм виждал някога. Скоро той стана колкото медицинска топка... после колкото футболна... след това колкото бейзболна, а аз го месех между дланите си и продължавах силно да напъхвам... Топка за голф, стъклено топче, грахово зърно... докато накрая не остана нищо, освен едно мазно петно по ръцете ми.

Руфо въздъхна дълбоко.

— Предполагам, че това ще го научи да не си пъха крака в устата, когато наоколо му има същества, по-съвършени от него. Готови ли сте за закуска?

— Искам най-напред да си измия ръцете — казах аз.

Всички се изкъпахме, като използвахме много сапун, после Стар се погрижи за раните ни. Стар беше превъзходен лекар. Лекарството, което използваше, не щипеше, раните ни бързо се затвориха. Руфо беше ухапан много лошо; от лявото му бедро липсваше парче месо голямо, колкото хамбургер от четирийсет цента. Но когато Стар свърши с превръзката, той можеше да се движи и изглежда раната му не го болеше.

Руфо ни нахрани с хубави малки тиганички и големи немски наденички, пукаци от мазнина, и галони^[5] добро кафе. Беше почти пладне, когато Стар отново освободи защитата и ние започнахме да се спускаме по скалата.

[1] Вид мравояд — бел.пр. ↑

[2] Морско пристанище в Източна Шотландия — бел.пр. ↑

[3] Огър — чудовище от приказките и популярните легенди, обикновено представяно като грозен гигант, който се храни с човешко месо — бел.пр. ↑

[4] Направена от човек фигура с форма на човешко същество и надарена с живот (евр. фолклор) — бел.пр. ↑

[5] Американски галон — мярка за течности. 1 галон — 3.75 л — бел.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Склонът до големия водопад в долината Невя е хиляда фута и е с обратен наклон. Скалата е надвиснала и по нея можеш да се спуснеш само с въже, на което се въртиш като паяк. Не ви съветвам да слизате оттам. От такова спускане ти се завива свят и аз едва не повърнах хубавите тиганички.

Гледката е поразителна. Отстрани се вижда водопад, свободно падащата вода, която не докосва скалата и пада толкова далеч, обвита в мъгла, преди да достигне дъното. После, като се обърнеш, виждаш смръщената скала, сетне долината, толкова тучна, зелена и красива, че не можеш да повярваш. Виждаха се тресавища и гори отвъд скалата, няколко мили по-нататък се съзираха обработени ниви, а зад тях, забулени в мараня, се извисяваха островърхи снежни планини. Стар ми описа в общи линии долината.

— Най-напред ще трябва да си пробием път през тресавището. После е лесно... само трябва да си отваряме очите за кръвожадни кити^[1]. После ще се движим по много хубав кирпичен път.

— Път от жълт кирпич? — попитах аз.

— Да. От такава глина е направен. Има ли значение?

— Предполагам, че няма. После какво?

— После ще спрем да пренощуваме в едно семейството на местния помешчик. Добри хора, ще ти харесат.

— А след това походът става труден — добави Руфо.

— Руфо, не си търси белята! — скара се Стар. — Моля те да се въздържаш от бележки и да оставиш на Оскар да се справя сам с проблемите си, отпочинал, с бистър ум и спокоен. Познаваш ли някой друг, който би могъл да се справи с Игли?

— Е, щом така поставяш въпроса... не.

— Така го поставям. Тази вечер ще спим спокойно и удобно. Това не е ли достатъчно? На теб това също ще ти хареса, нали?

— И на теб също.

— Кога съм пропуснала да се насладя на нещо? Дръж си езика зад зъбите. Сега, Оскар, в подножието на скалата се намират рогатите духове... няма начин да ги избегнем, те ще ни видят като слизаме. С малко късмет може и да не се срещнем с никой от бандата на студената вода. Те са по-нататък, в мъглите. Но ако имаме нещастieto да се срещнем и с тях, може би ще бъде за добро, тъй като те ще се сбият помежду си и ще можем да се измъкнем. Пътеката през тресавището е коварна. Най-добре е да проучиш тази скица и добре да я запомниш. Твърда почва има само там, където растат жълтите цветя, независимо колко твърдо и сухо изглежда мястото. Но както можеш да видиш, има толкова много Странични следи и задънени пътища, че можем да се лутаме цял ден и да замръкнем... без да успеем да се измъкнем.

И така аз трябваше да се спусна пръв, защото рогатите духове на дъното щяха да чакат. Това беше моя привилегия. Нали бях „герой“! Не бях ли накарал Игли да се самопогълне!

Аз обаче желяех рогатите духове наистина да са духове. Те обаче бяха двукраки животни, всеядни. Ядяха всичко, включително себеподобни и особено налитаха на пътешественици. От кръста нагоре ми бяха описани като наподобяващи минотавър^[2], а надолу бяха с изкривени навън крака на сатири^[3]. Горните им крайници представляваха къси ръце, но без истински длани и пръсти.

Но тези рога! Бяха като на тексаските дългороги биволи, само че насочени напред и нагоре.

Има обаче един начин за превръщане на един рогат дух в истински дух. Той има едно меко място на темето, разположено между рогата. Тъй като животното при атака навежда главата си надолу, опитвайки се да набоде противника, това е единственото уязвимо място, което може да бъде достигнато. Достатъчно е само човек да е спокоен, да не се изплаши и да се прицели добре в малкото меко място.

Задачата ми беше проста. Да слеза пръв, да убия толкова рогати духове, колкото е необходимо, за да осигуря на Стар безопасно място за слизване, след това да я охранявам, докато слезе Руфо. Сетне щяхме да сме свободни да си проправяме път през тресавището. Ако бандата на студената вода не ни нападне...

Опитах се да заема по удобна поза в клупа на въжетo, с което се спусках. Сто фута по-надолу посрещачите вече се бяха събрали.

Приличаха на леха с аспарагус.

Дадох сигнал да спре спускането. Високо над мен Руфо управляваше въжето, а аз висях на него, олюлявах се и се опитвах да мисля. Ако бях оставил да ме спуснат, щях да попадна сред ръмжащата тълпа. Може би щях да промуша един или двама преди сам да бъда набучен на нечии рога. А може би нямаше да успея и това да сторя... Единствено сигурно беше, че щях да съм мъртъв много преди приятелите ми да се присъединят към мен.

От друга страна, освен мекото място между рогата всеки от тези приятели имаше и мека долна част на корема си, подходяща за прострелване със стрела. Ако Руфо можеше да ме спусне малко...

Дадох му сигнал. Той започна бавно да ме спуска, на тласъци. За малко щеше да пропусне отново да спре. Трябваше да се издърпам малко нагоре. Някои от тези бебчета пръхтяха, изправяха се на задните си крака, бутяха се в надпревара да ме прободат. Един Ниджински^[4] между тях успя да одраска левия ми полуботуш, от което настръгнах.

При наличието на такъв силен стимул аз се изтеглих на ръце по въжето достатъчно високо, и пъгнах стъпалото си в клупа. Увиснах на въжето, закачен на един крак. Сетне свалих от рамото си лъка и опънах тетивата. Самото висене на въжето беше подвиг, достоен за опитен акробат... но опитвали ли сте се някога да опънете лък и изстреляте стрела, закачени на клуп в края на въже, дълго хиляда фута.

Това е най-добрият начин да си изгубите стрелите. Аз лично изгубих три и едва не си загубих и живота.

Опитах се да закопчая колана си около въжето. В резултат на това се обърнах с главата надолу и се простих с шапката си тип „Робин Худ“ и с още няколко стрели. Това се хареса на публиката; те ме аплодираха... мисля, че бяха аплодисменти... с които ме приканваха да повторя номера. Опитах се да преместя колана около гърдите си, за да мога да вися малко по-изправен... и евентуално да изстрелям една-две стрели.

Внимавах да не загубя сабята си.

Дотук единствено успях да привлека вниманието на публиката („Мамо, виж онзи смешен човек!“) и да се залюлея напред-назад като махало.

Последното, колкото и да беше лошо, ме наведе на една мисъл. Започнах да увеличавам амплитудата на люлеенето, засилвайки се като на детска люлка. Беше бавна работа и мина доста време, преди да

достигна желанието размах, тъй като периодът на това махало, за тежест на което служех аз самият, беше повече една минута... а нямаше никакъв смисъл да се опитвам да го ускоря. Човек трябва да се засилва по посока на люлеенето, а не срещу нея. Надявах се, че приятелите ми ме виждат достатъчно добре, за да разберат какво върша.

След безкрайно дълго време вече се люлеех напред-назад и описвах доста плоска дъга, дълга около сто фута, преминавайки много бързо над главите на юнаците в долната част на траекторията. В началото тези островърхи духове се опитваха да се движат заедно с мен, но се измориха и налякаха по средата като ме наблюдаваха, а главите им се въртяха като на зрители на мач по тенис.

Винаги обаче се намират някои изобретатели. Имах намерение да скокна в края на дъгата, точно отвъд скалата и да заема позиция, опрял гръб в стената. Там теренът беше повдигнат и поради това нямаше да падна от много високо. Но един от онези рогати духове разгада намерението ми и изтича на това място. Последваха го още двама или трима.

Това реши въпроса; трябваше да скокна на другия край. Но малкият Архимед разгада и този ми ход. Той остави своите приятелчета на лицевата страна на скалата и затича след мен. В най-ниската точка на дъгата го изпреварих... но после се забавих и той пристигна преди мен.

Шансовете не бяха в моя полза. Освободих краката си, увиснах на една ръка, извадих сабята си и скокнах. Намерението ми беше да промуша онова меко място на главата му преди краката ми да достигнат до земята.

Паднах, изправих се на крака и се затичах към най-близката издатина на скалата и без да се спирам, намущках със сабята си онзи гений в корема.

Този удар ме спаси. Неговите приятели и роднини престанаха, да ме следят и се сбиха кой да докопа най-добрите ребърца, преди един глупак да тръгне към мен. Това ми позволи да се добера до един сипей в подножието на скалата, откъдето можех да стрелям с лъка.

Не ги чаках да ме нападнат. Просто ги оставих да дойдат достатъчно близко, за да не пропусна, прицелих се в разклонената кост^[5] на един стар мъжкар, който ги водеше, опънах лъка с всичка сила и стрелях.

Стрелата го прониза и се заби в стоящия зад него.

Останалите изядоха и двете жертви до последната хапка. Това беше тяхната слабост: голям апетит и малко мозък. Ако се бяха сдружили щяха лесно да се справят с мен.

Вдигнах очи нагоре. Високо над мен Стар бързо се спускаше по въжето. Движех се заднешком като рак, докато достигнах до мястото, където тя щеше да слезе.

Когато беше на височина около петдесет фута, тя даде сигнал на Руфо да спре спускането, изтегли сабята си и ме поздрави.

— Чудесно, герое мой!

И тримата носехме саби. Стар беше избрала една сабя за дуел с острие 34 инча... голяма сабя за жена, но и Стар беше голяма жена. Тя беше напълнила чантичката на колана си с лекарства — една злокобна предвидливост, прмислих аз, но в същото време разумна.

Аз също изтеглих сабята си и отвърнах на поздрава ѝ. Засега рогатите духове не ме безпокояха, макар че някои, завършили обяда си или изтикани в страни от пиршеството, се въртяха в кръг и ме оглеждаха. После отново пъхнах сабята в ножницата и сложих стрела в лъка.

— Започни да се преместваш към мен, Стар. Нека Руфо те спусне още малко.

Стар прибра сабята си и даде сигнал на Руфо. Той внимателно я спусна на около девет фута над земята.

— Сега малко нагоре! — извиках аз.

Онези кръвожадни туземци ме бяха забравили; гледаха към Стар, особено тези от тях, които не бяха заети с дояждането на братовчеда Аби.

— Добре — отговори тя. — Имам въже, което мога да ти хвърля. Ще можеш ли да го хванеш?

— О! — Интелигентната ми любима беше наблюдавала моите маневри и беше помислила какво ще ѝ е необходимо. — Един момент. Ще се опитам да отклоня вниманието им. — Пресегнах се през рамо и пипнешком преброих стрелите си — седем.

Бързо изстрелях три стрели — надясно, наляво и напред. Съвсем точно! Тълпата се втурна за прясно месо, сякаш ѝ бяха отпуснали хуманитарна помощ.

— Хайде!

Десет секунди по-късно Стар беше в прегръдките ми и за части от мига получих за награда една целувка.

След нея слезе и Руфо, използвайки същата тактика, с цената на още три мои стрели и две, по-малки, на Стар. Щом се освободи, той започна да дърпа въжето надолу от скалата и да го намотава на колело.

— Остави това! — скара му се Стар. — Нямаме време, пък и е много тежко за носене.

— Ще го сложа в багажа.

— Не.

— Добро въже е — възрази Руфо. — Ще ни потрябва.

— Ако до мръкване не минем през тресавището, ще ти трябва плащеница. — Стар се обърна към мен. — Как ще се движим, милорд?

Огледах се. Вляво пред нас няколко типа продължаваха да се въртят в кръг, очевидно колебаещи се дали да се доближат. Отдясно над нас големият облак в подножието на водопадите беше изписал дъгоцветна дантела на небето. На около триста ярда пред нас се намираше мястото, където трябваше да влезем в гората, точно където започваше тресавището.

Слязохме по хълма подредени като плътен клин, аз отпред, Руфо и Стар отстрани, всички със заредени стрели. Казах им да извадят сабите, ако видят някой рогат дух на разстояние по-малко от петдесет фута.

Никой не се появи. Един идиот дойде точно срещу нас, на около сто фута, и Руфо го повали със стрела. Когато стигнахме до трупа, Руфо измъкна камата си.

— Остави го! — каза Стар. Изглеждаше нервна.

— Искам само да взема самородните метали и да ги дам на Оскар.

— И всички да бъдем убити. Ако Оскар иска самородни метали, ще получи.

— Какви самородни метали? — попитах аз, без да спирам.

— Злато, шефе. Тези нехранимайковци имат воденици като на кокошки, но поглъщат само злато. В по-старите от тях има може би двайсет, трийсет фунта. Изсвирих.

— Златото тук е нещо обикновено — обясни Стар. — И подножието на водопадите, вътре в облака, има гоним куп злато, измито през вековете. Заради него станат боеве между духовете и

бандата на студената вода, защото духовете обожават да го кльопат и понякога се решават да влязат в облака.

— Още не съм видял никой от бандата на студената вода. — отбелязах аз.

— Моли се да не срещнеш — отговори Руфо.

— Трябва да тръгнем през тресавището — добави Стар. — Бандата не влиза в него и дори духовете не отиват толкова навътре. Въпреки изкривените им навън крака те могат да затънат.

— Опасно ли е това тресавище?

— Много — отговори Руфо. — Старай се да стъпваш точно върху жълтите цветя.

— Внимавай ти къде стъпваш. Как изглежда един гангстер от бандата на студената вода?

Руфо отговори замислен:

— Да си виждал някога човек, който е престоял удавен една седмица във водата?

Изоставих темата.

Преди да влезем в гората, наредих да се отпуснат тетивата на лъковете и всеки да извади сабята си. Точно вътре, под прикритието на дърветата, скочиха върху нас. Рогатите духове, имам предвид, не бандата на студената вода. Засада от всички страни, не знаех колко бяха. Руфо уби четири или пет, Стар най-малко два, а аз се въртях наоколо, изглеждах активен, а всъщност се мъчех да уцеля нещо.

Трябваше да се катерим по трупове, за да продължим напред, толкова много бяхме убили.

Продължихме в тресавището следвайки малките златни указателни цветенца и указанията на картата, които бях запомнил. След около половин час стигнахме до едно сечище, голямо колкото два гаража. Стар каза тихо:

— Тук сме достатъчно далеч. — Тя притискаше с ръка хълбока си, но не беше поискала да спрем, макар че кръвта беше обагрила туниката и лявата част на трикото ѝ.

Стар разреши на Руфо да се погрижи най-напред за нея, докато аз стоях на стража в теснината на просеката. Бях благодарен, че не поиска аз да я обслужа, защото след като свалихме внимателно туниката ѝ, почувствах че ми прилошава, като видях колко лошо е прободена... а дори не беше изохкала. Това златно тяло... наранено?

Като странстващ рицар бях истински страхливец.

Щом Руфо изпълни дадените от нея инструкции, Стар отново се ободри. После тя се погрижи за Руфо, а Руфо за мен... всеки с половин дузина рани, които приличаха на драскотини в сравнение са онази голяма рана, която имаше тя.

След като ме закърпи, Стар каза:

— Милорд Оскар, след колко време ще свърши този поход?

Помъчих се да си спомня.

— Пътят нататък по-лош ли е?

— Малко по-добър.

— Не повече от час.

— Добре. Не обличай онези мръсни дрехи, Оскар. Руфо, разопаковай багажа и ни дай чисти дрехи и още стрели. Оскар, след като излезем от гората, ще срещнем кървавите кити.

Малката черна кутия изпълни по-голямата част от сечището, преди да бъде разтворена напълно, за да може Руфо да извади дрехи и да достигне до арсенала. Чистите дрехи и пълния колчан ме накараха да се чувствам като нов човек, особено след като Руфо измъкна половин литър коняк и го разделихме на три. Стар напълни санитарната си чанта, после аз помогнах на Руфо да прибере багажа.

Може би Руфо върза кънките от коняка на гладно. А може да беше и от загубата на кръв. А може би просто по невнимание е стъпил на хлъзгава кал. Държеше кутията в ръце и се канеше да извърши последното затваряне, с което да придобие размерите на раница, когато тя му се изплъзна и цопна в шоколадово-кафявото блато.

Беше паднала доста далеч и той не можеше да я достигне. Извиках:

— Руфо, сваляй колана! — и понечих да сваля своя.

— Не, не! — изкрещя Руфо. — Отдръпни се! Не се приближавай!

Все още се виждаше едно крайче от кутията. Знаех, че с едно обезопасително въже можех да я измъкна, дори и тресавището да нямаше дъно. Гневно обясних това на двамата.

— Не, Оскар! — каза Стар припряно. — Той е прав. Трябва да се махаме. Бързо!

И така ние продължихме... аз начело, Стар плътно чад мен, Руфо подир нея.

Бяхме изминали сто ярда, когато зад нас изригна вулкан от кал. Без много шум, само един басов тътнеж и леко разтърсване, а после кален дъжд. Стар престана да бърза и отбеляза:

— Това беше.

Руфо каза:

— Вътре остана всичкия ни алкохол!

— Не е беда — отговори Стар. — Алкохол има навсякъде. Там бяха новите ми дрехи, много хубави, Оскар. Исках да ги видиш. Заради теб ги купих.

Не отговорих. Мислех си за огнехвъргачката и за ракетата М-1, за сандъците с амуниции. И за алкохола, разбира се.

— Чуваш ли ме, милорд? — упорстваше тя. — Исках да съм хубава за теб.

— Принцесо — отвърнах, — най-хубавите ти дрехи са на теб винаги.

Чух щастливия ѝ смях, при който се появяват трапчинки на бузите ѝ.

— Вече си ми го казвал много пъти. И несъмнено с голям успех.

Измъкнахме се от тресавището много преди да мръкне и скоро след това стъпихме на кирпичения път. Кървавите кити не са проблем. Те са такива хищници, че ако изстреляш една стрела към тях, някоя от тях ще се спусне и ще я глътне още във въздуха. Обикновено успявахме да измъкнем стрелите от гърлата им.

Скоро след като достигнахме кирпичения път, навлязохме в орни ниви, а малко след това кървавите кити оредяха. Точно преди залез слънце зърнахме очертанията на чифлика, където Стар беше казала, че ще прекараме нощта.

[1] Кит — малки птици от семейството на ястребите — бел.пр. ↑

[2] Получовек-полубог от гръцката митология — бел.пр. ↑

[3] Низши божества от гръцката митология, олицетворяващи необузданата животинска похотливост — бел.пр. ↑

[4] Васлав Ниджински, 1890–1950 г., руски балетист и хореограф — бел.пр. ↑

[5] Така наречения „ядец“ при птиците — бел.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Милорд Дорал (Гиук Дорали) можеше да мине за тексасец. Не искам да кажа, че Дорал беше тексанец, но той проявяваше щедрост от рода на „ти ще платиш обета, а пък аз ще платя разходите по кадилака“.

Чифликът му имаше размерите на циркова палатка, пищен като трапеца през Деня на благодарността^[1] — богат, разкошен, с чудесни дърворезби, украсени със скъпоценни камъни. Въпреки това има занемарен вид и ако човек не гледаше къде стъпва, можеше да се спъне в някоя детска играчка на широката, стръмна стълба, да падне и да си счупи врата. Навсякъде в краката ти се мотаят деца и кучета, а най-малките дори не бяха научени да се облекчават навън. Всичко това не тревожеше Дорал. Нищо не тревожеше Дорал, той просто се радваше на живота.

Прекосихме няколко мили от неговите ниви (богати като най-добрите земеделски земи в Айова)... но беше в края на деня и нямаше никакви селскостопански работници. Видяхме само един човек и една кола, които срещнахме на пътя. Мислех, че е запрегната с четворка коне. Бях сбъркал; бяха само един чифт и животните не бяха коне, тъй като бяха с по осем крака.

Всичко в долината Невя е така, обичайното е смесено с необичайното. Хората си бяха хора, кучетата — кучета, но конете не бяха коне. Също като Алиса и фламингото; всеки път когато мислех, че съм разбрал, какво е то се оказваше нещо друго.

Човекът, който караше тези осмокраки коне ни зяпаше, но не защото бяхме облечени необичайно. Беше се зазяпал в Стар, но кой ли не би сторил същото?

Когато навлязохме в двора на чифлика, зад нас се проточи опашка от деца и кучета. Щом стигнахме до площадката пред чифлика от голямата входна врата излезе самият милорд Дорал. Не бих познал, че е лорд или милорд. Беше облечен в къс саронг, бос, гологлав. Имаше

гъста, прошарена коса, внушителна брада и приличаше на американския генерал Грант^[2].

Стар му махна с ръка и извика:

— Джок! Ей, Джоко! (Всъщност името му беше „Гиук“, но го чух като „Джок“ и за мен остана Джок.)

Дорал погледна към нас, после пристъпи тежко като танк.

— Етибу! Да бъдат благословени красивите ти сини очи! Да бъде благословен безсрамния ти малък задник! Защо не ме предупреди? (Предавам приветствието приблизително, защото невиянските идиоми не отговарят на нашите. Опитайте се да преведете буквално френски идиоми на английски език и ще ме разберете. Дорал не беше вулгарен; беше официален и галантно учтив като към стар и високо уважаван приятел).

Той сграбчи Стар и я прегърна, вдигна я, целуна я по бузите и по устата, хапна я по ухото, после я пусна на земята прихванал я с ръка около кръста.

— Игри и празненства! Три месеца празници! Надбягвания и борби всеки ден, оргии всяка нощ! Награди за най-силните, най-красивите, най-остроумните...

Тя го спря.

— Милорд Дорал...

— А? А голямата награда ще е за първото родено бебе...

— Джоко, скъпи! Много те обичам, но утре трябва да пътуваме. Искаме само по един кокал за ядене и едно тъгълче за спане.

— Глупости! Не можете така да ме обидите.

— Знаеш, че трябва.

— Проклетата да е политиката! Ще умра в краката ти, сладка моя. Бедното старо сърце на Джоко ще спре. Вече чувствам как ме нрисвива. — Той се хвана за гърдите. — Някъде тук...

Тя го мушна по корема.

— Стар мошеник. Ще умреш така, както живееш, а не от разрив на сърцето. Милорд Дорал...

— Да, миледи.

— Доведох ти герой.

Той примига.

— Нали не говориш за Руфо? Здравей, Руфо, смрадлив пор! Чул ли си нещо пикантно напоследък? Иди в кухнята и ще чуеш.

— Благодаря ти, милорд Дорал. — Руфо се поклони ниско и ни напусна.

Стар продължи:

— Ако Дорал желае.

— Слушам.

Тя свали ръката му от кръста си, изправи се и започна да репетира напевно:

*От звънливите и пеещи води
дойде герой красив и безстрашен.
Оскар се нарича този смел боец,
умен е и силен, и непобедим.
Игли хвана с въпроси,
сграбчи го с парадокси,
запуши устата на Игли с Игли.
Нахрани го със собствените му крака и пръсти!
Нивга вече пеещите води...*

Тя продължи да напява и това, което казваше, не бяха лъжи, но не беше и съвсем вярно... украсено като вестникарски новини. Например Стар му каза, че съм убил двайсет и седем рогати духове, един от които с голи ръце. Не си спомням да са били толкова много, а колкото до „голите ръце“, това беше чиста случайност. Тъкмо бях промушил със сабята си един от онези разбойници, когато друг тупна в краката ми. Нямах време да измъкна сабята си от първия, така че стъпих на единия му рог и задърпах силно другия с лявата си ръка, а главата му се разцепи като ядец. Но това направих от отчаяние, защото просто нямах избор.

Стар дори импровизира, споменавайки за героизма на баща ми. Дори каза, че моят дядо е предвождал атаката на хълма Сан Хуан, а после започна да съчинява и за моя прадядо. След това разказа как съм получил белега, който минава от лявото ми ухо до десния край на устата, и всичко това направи без да спира.

Стар наистина ме беше разпитала още първия път, когато я срещнах, и ме беше поощрила да ѝ разказвам по време на дългия ни преход предния ден. Но по-голяма част от онова, което избърбори в

мерена реч на Дорал, не ѝ го бях казвал. Сигурно месеци наред тя ме е проучвала с помощта на разузнавателните служби на всички големи държави. Тя дори назова името на отбора, срещу когото бяхме играли, когато си счупих носа, макар че никога не ѝ го бях споменавал.

Стоях и се червях, докато Дорал ме оглеждаше от главата до петите и подсвиркваше, и сумтеше в знак на одобрение. Когато Стар завърши с думите: „Ето какво се случи“, той изпусна една продължителна въздишка и каза:

— Би ли повторила онази част за Игли?

Стар се съгласи и започна да напява с други думи по-подробно описани. Дорал слушаше, мръщеше се, кимаше одобрително.

— Решение на герой — заключи той. — Значи той е и математик. Къде е учил?

— Природна интелигентност, Джок.

— Разбирам. — Той се доближи до мен, погледна ме в очите и сложи ръце върху раменете ми. — Героят, който се е справил с Игли, е желан гост за всеки дом. Ще почете ли той моя дом, като приеме гостоприемството на моя покрив... трапеза... и легло?

Говореше много настойчиво и ме гледаше в очите. Нямах възможност да погледна към Стар. А имах голяма нужда от съвет. Онзи, който твърди, че добрите маниери са еднакви навсякъде и хората са просто хора, не е стъпвал по-далеч от Подунк^[3]. Нямам голям опит, ко все пак съм пообиколил, за да науча това-онова. Беше официална покана и според протокола изискваше официален отговор.

Направих най-доброто, на което бях способен. Турих ръце на раменете му и отговорих тържествено:

— Това е чест, която не заслужавам, сър.

— Приемате ли поканата? — попита той разтревожено.

— С най-голяма благодарност. („Благодарност“ е дума доста близка до казаната от мен. Имах трудности с техния език.)

Той като че ли въздъхна с облекчение.

— Чудесно! — Дорал ме сграбчи в мечешката си прегръдка, целуна ме по двете бузи и ако не се бях отдръпнал бързо, щеше да ме целуне и по устата.

После се изправи и извика:

— Вино! Бира! Schnaps!^[4] Кой казва, че не можем да се веселим? С кремък ще го одера! Столове! Обслужвайте героя! Къде сте се

дянали?

Последното беше напълно излишно. Докато Стар разказваше каква забележителна личност представлявам, осемнайсет или петдесет души се бяха събрали на площадката, бутата се и пристъпяха напред, за да виждат по-добре. Между тях може би бяха и онези, които трябваше да ни обслужват, защото още преди шефът да беше спрял да вика, в едната ми ръка беше пъхната кана с бира, а в другата — чаша от четири унции^[5] 110-градусова огнена вода. Джокото отпи като казанджия и аз последвах примера му. После с облекчение седнах на стола, който вече бяха сложили зад мен, блажено отпуснат, с вдигната глава, а бирата тъкмо беше започнала да потушава огъня от ракията.

Други прислужници бяха струпали парчета сирене и студени меса. Посолявах едни, слагаха подправки на други, давах ми непознати течни храни, всичките вкусни, и не чакаха да ги поема, а ги пъхаха в устата ми още щом я отворех да кажа „Gesundheit!“^[6] Погълзах всичко, което ми предлагаша, и скоро флуороводородната киселина в стомаха ми започна да се озорва.

В това време Дорал реши да ми представи семейството си. Щеше да е по-добре, ако имаха нашивки, защото така и не можах да се ориентирам в гъстата родословна плетеница. Дрехите не помагаша, защото така, както помещникът беше облечен като работник, втората миячка на съдове можеше (и понякога го правеше) да се нагизди със златни бижута и с най-хубавите си дрехи за парти.

Едва успях да загрея коя беше чифликчийката, жената на Джокото... старшата му жена. Тя беше много миловидна възрастна жена, брюнетка, с няколко излишни килограма, които бяха така разпределени, че я правеха привлекателна. Забелязах я, защото веднага отиде да поздрави Стар и двете се прегърнаха сърдечно, като стари приятелки. Така че, когато минутка по-късно Стар ме представяше, наострих уши...и чух името Дорал (точно както и Джокото), но с женско окончание.

Скочих на крака, взех ръката ѝ, наведох се и я притиснах до устните си. Това няма нищо общо с невиянските обичаи, но предизвика одобрителните възгласи на присъстващите. Мисис Дорал се изчерви и изглеждаше поласкана, а Джокото гордо се усмихна.

Тя беше единствената, пред която станах. Всички останали мъже и момчета подгъваха коляно и ми се покланяха. Всички момичета от

шест до шейсетгодишни правеха реверанс — не такъв, какъвто го знаем ние, а в невиянски стил. Приличаше повече на стъпка от турист. Балансиране на единия крак, навеждане колкото се може повече назад, после балансиране на другия и навеждане напред, и през цялото време леко олюляване. Не беше особено грациозно, но свидетелствуваше, че сред хората на Дорал няма артрит, нито пък дископатия.

Джоко едва ли си е давал труд някога да запомни името на някого. За него жените бяха „любима“, „сладка“, „котенце“, а мъжете, дори и онези, които изглеждаха по-възрастни от него, наричаше „синко“.

Може би повечето от тях наистина му бяха синове. Не можах напълно да разбера отношенията в Невя. Приличаха на тези по времето на феодализма в нашата история... и може би беше точно така... но дали тази тълпа хора бяха роби на Дорал, крепостни или наемни работници, или пък всички бяха членове на едно голямо семейство, така и не ми стана ясно. Мисля, че беше смес от всичко. Титлите нищо не значеха. Единствената титла, която имаше Джоко, се изразяваше с граматическата флексия Дорал, за да не бъде сбъркан с някой от двестата Дорали. От време на време слагах по някое „милорд“, подражавайки на Стар и Руфо, но това беше просто учтива форма на обръщение. „Fräiherr“^[7] не означава „свободен човек“, а „мосю“ не означава „милорд“... тези неща не могат да се преведат добре.

Стар украсяваше речта си с „милорд“, защото дори и между близки хора това обръщение беше много по-учтиво, отколкото да кажеше „Ей, Мак!“

(В САЩ най-учтивите гальовни думи на невиянците ще ти докарат юмрук в зъбите.)

След като всички официални лица бяха представени на батко Гордън — герой първа степен, ние се оттеглихме, за да се приготвим за банкетата, който Джоко, излъган в очакванията си за три месеца гуляй, беше подготвил като компенсация на първоначалното си намерение. Разделихме се със Стар и Руфо и аз бях ескортиран до покоите си от двете ми камериерки.

Точно се изразих — жени, множествено число. Добре е, че бях свикнал да бъда обслужван в мъжките умивални от жени в Европа, и още повече в Югоизточна Азия, и на Ил дьо Левант, защото в

държавните американските училища не ни учат как да се държим при подобен случай. Особено когато си млад и симпатичен и искаш да си ужасно внимателен... а аз бях изкарал един дълъг и изпълнен с опасности ден. За първи път научих това, когато веднъж се връщах от патрул. Разбрах, че нищо не стимулира така силно онзи стар биологически нагон, наречен чукане както ако са стреляли по теб и си останал жив.

Ако беше само една, може би щях да закъснея за вечеря. Но те бяха две и се пазеха една друга, макар да не го правеха нарочно, мислех си аз. Потупах червенокосата по задника, когато другата не гледаше към нас и постигнах, струва ми се, съчувствие от нейна страна, което изтълкувах като вероятна възможност за по-късно.

Е, удоволствие е също и да ти измият гърба. Подстриган, сапунисан, лъснат, избръснат, изплакнат, ухаещ на рози, бях доставен от тях в банкетната зала точно навреме.

Но униформената дреха на губернатор на колония, с която бях облечен, изглеждаше доста старомодна в сравнение с облеклото на Стар. В началото на деня тя беше загубила всичките си хубави дрехи, но нашата домакиня все пак беше изнамерила нещо подходящо.

Стар приличаше на увита от бръшлян... но този бръшлян беше злато, осеяно със сапфири. Той се извиваше по хубавия ѝ корем, разделяше се на кичури и покриваше гърдите и.

Беше обута в сандали под формата на буквата S, направени от някаква прозрачна и пружинираща материя. Имаха вид, като че ли нищо не ги държеше, нито каишки, нито клипсове; голите ѝ, хубави крака стояха свободно върху тях. Тези сандали я караха да изглежда така, сякаш ходеше изправена на пръсти, на около четири инча от пода.

Засече ме, докато я гледах. Лицето ѝ се озари и тя ми извика на английски:

— Герое мой, красив си!

— Хм... — отговорих аз. После добавих:

— И ти не си си губила напразно времето. До теб ли ще седна? Имам нужда от помощта ти.

— Не, не! Ти ще седнеш при мъжете, а аз при жените. Няма да имаш никакви проблеми.

Този начин на подреждане на банкет не е лош. Както пред едните, така и пред другите имаше ниски маси, а между тях свободно

пространство от около петнайсет фута. Не беше необходимо да разговаряш с жените, но пък можеше спокойно да ги гледаш. Срещу мен седеше лейди Дорал и показваше на Стар златна ябълка. По-голямата част от нея беше от диаманти. Смятам, че бяха истински диаманти; не мисля, че правят толкова големи изкуствени диаманти.

Бяха седнали около двайсет души. Два или три пъти по толкова сервираха, веселяха ни или просто се движеха. Три момичета не вършеха нищо друго, освен да се грижат да не умра от глад или от жажда. И не се наложи да използвам техните прибори, дори не се докоснах до тях. Момичетата бяха клекнали до мен, а аз седях на една голяма възглавница. По едно време Джoko легна но гръб и положи глава в скута на едно момиче, което тъпчеше храна в устата му и го наливаше с пиене.

Обслужваха го общо три момичета, както и мен, Стар и мисис Джoko имаха по две, останалите по едно.

Моите момичета не само се грижеха да не остана гладен и жаден. Те разговаряха помежду си на тийнейджърски жаргон и си подмятаха остроумни забележки за големите ми мускули и прочие, сякаш ме нямаше. Очевидно от героите не се очаква да говорят, защото винаги, когато отворех уста, ми пъхаха нещо.

В пространството между двете маси непрекъснато се вършеше нещо развлекателно... танцьори, жонгльори, рецитатори на поезия. Наоколо обикаляха деца и грабваха по някоя мръвка от подносите. Една малка кукличка, на около три години, беше клекнала пред мен, с големи очички и отворена уста и ме гледаше, а танцьорите внимаваха да не я настъпят. Опитах се да я накарам да дойде при мен, но тя само ме зяпаше и си играеше с пръстчетата на краката си.

Една девойка с цитра в ръка сновеше между масите, пееше и свиреше. Може би беше цитра, може би беше девойка.

Приблизително след два часа угощение Джoko се изправи и изрева за тишина, оригна се силно, прогони девойките, които се опитваха да го задържат прав и започна да рецитира.

Същите стихове, но с различна мелодия... той рецитираше моите геройства. Мислех, че е много пиян, за да може да рецитира петостисия, но той продължи безкрайно, със сложни вътрешни рими и леещи се алитерации.

Дорал се придържаше към историята, разказана от Стар, но я беше иоукрасил. Слушах с нарастващо възхищение както от неговата поетическа дарба, така и от себе си — добрият стар Гордън, човекът-армия. Реших, че съм адски голям герой, така че когато той седна, аз се изправих.

Момичетата бяха предпочели повече да ме наливат с пиене, отколкото да ме тъпчат с ядене. По-голямата част от храната, с която ме тъпчеха, ми беше непозната, но не обикновено вкусна. Обаче донесоха едно студено ястие — някакви малки същества, подобни на жаби в лед, сервирани цели. Топят се в сос и се гълтат на две хапки.

Едно от момичетата, отрупано с бижута взе едно, натопи го и го поднесе към мен да го хапна. И тогава съществото се събуди.

Малкият приятел — да го наречем „Елмер“ — извъртя очи и ме зяпна точно когато се канех да го сдъвча.

Изведнъж гладът ми премина и отвърнах глава.

Мис бижутерски магазин се засмя непринудено, натопи го отново и ми показа как се яде. Вече нямаше Елмер...

Доста дълго след това не ядох, но пих повече, отколкото трябва. Всеки път, когато ми предлагаха да хапна нещо, виждах как Елмер изчезва и предпочитам да взема някакво питие.

Ето защо се реших да стана.

Със ставането ми настъпи мъртвешка тишина. Музиката сиря да свири. Музикантите чакаха да видят какво да импровизират към моята поема.

Изведнъж разбрах, че нямам какво да кажа.

Стар ме подканваше с очи. Тя изглеждаше тържествено уверена.

Това се оказа решаващо. Не рискувах на невиянски; на този език не можех дори да си попитам за мъжката тоалетна. Тогава реших да изрецитирам на английски „Конго“ от Вачел Линей.

Толкова, колкото мога да си спомня, примерно четири страници. Онова, което им поднесох, бяха непреодолим и ритъм и рима, подчертавани с удряне по масата. Дум! Дум! Дум, дум! А оркестърът схвана ритъма и започна да блъска чинелите.

Аплодисментите бяха бурни, а мис Тифани сграбчи глезена на крака ми и го целуна.

За десерт им рецитирах „Камбаните“ от мистър Е. А. По. Джоко ме целуна по лявото око и олигави рамото ми.

После стана Стар и обясни, че в моята собствена страна, на моя собствен език, между моя собствен народ от бойци и артисти, аз съм толкова известен като поет, колкото и като герой (което беше вярно, както нула е равно на нула.), и че съм им оказал чест, като съм изрецитирал най-добрата си творба, в знак на благодарност към Дорал за оказаното гостоприемство и че тя, след време, ще направи всичко, за да преведе моята поема на техния език.

Между нас казано, беше ми присъдена наградата Оскар.

После поднесоха *pièce de résistances*^[8], трупът, изпечен цял и пренесен от четирима души. От размерите и формата можеше да се предположи, че е селянин, печен под стъкло. Той обаче миришеше хубаво и аз изядох доста от него и... изтрезнях. След печеното имаше само осем или девет други неща: супи и шербети и подобни вкусотиини. Партито взе да се разтуря и хората започнаха да стават от масите си. Една от моите девойки заспа, разсипа чашата ми с вино и тогава разбрах, че повече от хората си бяха отишли.

Дорал Летва, придружена от две момичета, ме заведе до стаята ми и ме сложи да легна. Те изгасиха светлините и се оттеглиха, докато се опитвах учтиво да им кажа лека нощ на техния език.

След малко се върнаха, свалили от себе си всякакви бижута и други украшения и застанаха до леглото ми — три пленителни грации. Реших, че двете девойки са дъщери на Летва. По-голямата беше може би осемнайсетгодишна, напълно зряла, копие на онова, което е била майката на нейната възраст. По-малката изглеждаше с пет години помлада, почти на възраст за женене, красива и много стеснителна. Когато я погледнах, тя се изчерви и сведе очи. Но сестра ѝ ме гледаше страстно и дръзко.

Майка им, прегърнала ги през кръста, обясни просто но в рими, че съм оказал чест на техния покрив и на тяхната маса... и сега на тяхното легло. Какво ще пожелае героят? Една? Или две? Или пък всичките три?

Знаете, че съм страхлив. Ако по-малката сестра не беше на ръст колкото малките жълтокожи сестрички, които ме бяха изплашили в миналото, може би щях да проявя самоувереност.

И, по дяволите, тук нямаше врати, само сводове. А Джокко, този бабаит, всеки момент можеше да се събуди и не знаех какво щях да правя. Не искам да кажа, че никога не съм спал с омъжени жени или с

техните дъщери... но по тези въпроси спазвам общо приетата американска традиция. Това открито предложение ме изплаши повече от рогатите кози, искам да кажа „духове“^[9].

Помъчих се да изложа решението си в стихове.

Не успях, но можах да представя идеята в отрицателна форма.

Малката девойка започна да плаче и избяга. Сестра ѝ ме изгледа така, сякаш беше готова да ме прободее с нож и изръмжа „Герой!“, а после побягна след нея. Майката само ме погледна и си отиде.

Тя се върна след около две минути. Беше много официална, очевидно полагаше големи усилия да се владее и помоли да ѝ кажа коя жена в тази къща ще пожелае героят? Името ѝ? Или може би описание? Или пък да минат пред героя и той да я посочи?

Направих всичко възможно, за да ѝ обясня, че ако трябва да направя избор, ще избира нея... но бях уморен и желяех да спя.

Очите на Летва се напълниха със сълзи, тя ми пожела спокойна нощ и за втори път ме напусна. За момент помислих, че ще ме удари.

Пет секунди по-късно скочих и се опитах да я настигна. Беше си отишла, коридорът беше тъмен.

Заспах и сънувах бандата от студената вода. Бяха по-грозни от описаните от Руфо грозотии и се опитвах да ме накарат да изям големи късове самородно злато, всичките с очи като на Елмер.

[1] Национален празник на САЩ, честван през четвъртия четвъртък на ноември — бел.пр. ↑

[2] Юнионистки генерал през Гражданската война 1822–85 г. бел.пр. ↑

[3] Наричателно за всеки малък и незначителен град — бел.пр. ↑

[4] Ракия (нем.) — бел.пр. ↑

[5] Унция — англ. мярка за маса 1 унция — 38.3 г. бел.пр. ↑

[6] Наздраве (нем.) — бел.пр. ↑

[7] Барон (нем.) — бел.пр. ↑

[8] Основното блюдо (фр.) — бел.пр. ↑

[9] Игра на думи — goats (гоутс) и ghosts (гоустс) — бел.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Руфо ме събуди.

— Шефе! Ставай! Веднага!

Зарових глава под завивките.

— Махай се! — Устата ми миришеше на развалено зеле, главата ми беше размътена, в ушите ми бучеше.

— Веднага! Тя заповяда.

Станах. Руфо беше облечен в дрехите, които ни носеха щастие, и беше препасал сабя, така че аз се облякох по същия начин и препасах моята. Камериерките ми не се виждаха, нито пък дадените ми вечерта вкусотии. Запрепъвах се след Руфо в голямата банкетна зала. Там ни чакаше Стар, облечена за път, натъжена. Чудесните мебели от вечерта ги нямаше; залата беше празна като изоставен хамбар. Имаше само една гола маса с парче месо на нея, студено и лоясало, а до него един нож. Погледнах го с неудоволствие.

— Какво е това?

— Закуската ти, ако я искаш. Аз обаче не бих останала под този покрив, за да ям студена плешка. — Никога не бях я виждал такава.

Руфо ме докосна по ръкава.

— Шефе. Да се махаме още сега.

Така и направихме. Не се виждаше жива душа, нито вътре, нито вън. Нямаше дори деца, дори кучета. Имаше обаче три хубави коня, които ни чакаха. Искам да кажа от онези осмократи понита, конска версия на дакел, оседлани и готови за езда. За всеки чифт крака имаше кожено стреме и товарът беше разпределен равномерно от двете страни, а над него беше поставен стол с облегалка и странични поставки за ръцете. На всяка поставка имаше въже, което служеше за юзда, а от лявата страна беше поставен един лост, който служеше едновременно за спиране и ускоряване. Неприятно ми е да обяснявам по какъв начин ездачът предаваше намеренията си на животното. Изглежда обаче, че на „конете“ това не им пречеше.

Не бяха коне. Главите им наподобяваха малко на конските, но имаха лапи, а не копита, и бяха всеядни, а не тревопасни. Човек обаче заобичва тези животни. Моят беше черен с бели точки... красив. Нарекох го Арс Лонга. Имаше одухотворен поглед.

Руфо завърза лъка и колчана ми на багажника зад стола и ми показа как да се кача. После ме стегна с обезопасителния колан и ме нагласи удобно, като ми каза да сложа краката си на подпората, а не в стремената, и да се облегна назад на облегалката. Комфортно като в първокласна кабина на самолет. Бързо потеглихме и установихме темпо от десет мили в час, в раван^[1] (единственият ход, който можеха), но без тръскане поради осемточковото окачване, така че усещането беше като при автомобил, каран по чакъл.

Стар яздеше напред, без да промълви думичка. Опитах се да я заговоря, но Руфо ме докосна по ръката:

— Шефе, недей — каза той тихо. — Когато тя е в такова настроение, единственото, което може да се нанрави, е да се чака.

След като тръгнахме, Руфо и аз един до друг, а Стар пред нас, попитах:

— Руфо, за Бога, какво се е случило?

Той се намръщи.

— Никога няма да научим. Тя и Дорал са се скарали, само това е ясно. Но по-добре да се правим, че нищо не е станало.

Той млъкна, аз също. Дали пък Джоко не е опротивял на Стар? Беше пиян; това е повече от сигурно. А може и да ѝ е налетял. Не можех обаче да си представя, че Стар не е в състояние да се справи с един мъж и да не допусне да бъде изнасилена.

Това ме наведе на други тъжни мисли. Ако по-голямата сестра беше дошла сама... Ако мис Тифани не беше излязла... Ако русокосата ми камериерка беше дошла да ме съблече, както беше загатнала... О, по дяволите!

Не след много Руфо разкопча предпазния си колан, наведе облегалката си назад, вдигна подпората за крака, покри лицето си с носна кърпа и захърка. Побързах да последвам примера му.

Когато се събудих, се чувствах по-добре, като се изключат глада и жаждата. Руфо продължаваше да спи. Конят на Стар потропваше на петдесет стъпки пред нас. Зеленината беше все така тучна, а в далечината, може би на половин миля, се виждаше къща... не

господарски чифлик, а селска къща. Виждаше се кладенец и аз си представих покрито с мъх ведро, студено и мокро, и вонящо на коремен тиф... Е, в Хайделберг бях имунизиран. Така че исках да пия. Искам да кажа вода, макар че предпочитах бира... наоколо правеха хубава бира.

Руфо се прозина, свали кърпичката от главата си и се надигна.

— Трябва да съм подремнал — каза той и се усмихна глуповато.

— Руфо, виждаш ли онази къща?

— Да. И какво?

— Обед е, ето какво. Изминах достатъчно път на празен стомах. И толкова съм жаден, че бих могъл да стисна камък и да изкарам суроватка от него.

— Ами по-добре направи така.

— Хм...

— Милорд, съжалявам... аз също съм жаден... но няма да спрем тук. Тя няма да иска.

— Тя няма да иска, а? Руфо, погледни ме в очите. Това, че миледи Стар няма настроение, не е основание да яздим цял ден без храна и вода. Ти постъпи така, както смяташ, че е правилно, аз обаче ще спра да обядвам. Хм, имаш ли в себе си пари? Местни пари?

Той поклати глава.

— Тук тези работи не стават така. Шефе, почакай още един час. Моля те.

— Защо?

— Защото още сме на територията на Дорал, ето защо. Не съм сигурен дали не е съобщил да ни застрелят, щом ни видят. Джок е добродушен стар мерзавец. Предпочитам да съм в пълно снаряжение. Ако полетят към нас рояк стрели, никак няма да се изненадам. Илй пък да ни захлупи мрежа, точно когато навлезем сред онези дървета.

— Наистина ли мислиш така?

— Зависи колко е ядосан. Спомням си веднъж, когато един човек истински го обиди, Дорал съблече онза беден грубиянин, завърза го за мъжките му атрибути и го сложи... не, не мога да кажа какво стори. — Руфа преглътна и изглеждаше разстроен. — По-добре е да говорим за нещо приятно. Ти спомена, че можеш да изстискаш суроватка от камък. Несъмнено имаше предвид Силния Милдуун.

— По-дяволите, не променяй темата! — Главата ми пулсираше от напрежение. — Не искам да яздя между тези дървета, а този, който се кани да изпрати стрела към мен, по-добре да провери дали му е здрава кожата. Жаден съм.

— Шефе! — прохленчи Руфо умолително. — Тя нито ще яде, нито ще пие на територията на Дорал... дори и да я молят. И е права. Ти не познаваш обичаите. Тук човек приема само онова, което доброволно му се предлага... тук дори едно дете има достатъчна гордост, за да не приеме нещо, ако не му се дава от сърце. Още пет мили. Не може ли героят, който уби Игли, да издържи още пет мили?

— Е... добре, добре! Но трябва да признаеш, че тази страна е щурава. Съвсем побъркана.

— Ммм... — стресна се той. — Бил ли си някога във Вашингтон Д.С.?

— Е... — усмигнах се кисело. — Touche!^[2] Забравих, че това е твоя страна. Не исках да те обидя.

— О, не е. Какво те кара да мислиш така?

— Защото... — опитах се да размисля. Нито Руфо, нито пък Стар бяха казали такова нещо, но... — Ти познаваш навиците в тази страна, говориш езика като местен.

— Милорд Оскар, вече не помня на колко езика мога да говоря. Когато чуя някой език и веднага почвам да говоря на него.

— Е, не си американец, нали? Нито пък французин?

Той се усмигна весело.

— Мога да ти покажа кръщелни свидетелства и от двете страни... по-точно можех, преди да загубим багажа. Но, не съм от Земята.

— Тогава откъде си?

Руфо се поколеба.

— По-добре попитай нея.

— Глупости! Съвсем се обърках. Това е смешно.

— Шефе — каза той сериозно, — Тя ще ти отговори па всеки въпрос, който ѝ задаваш. Но трябва да я питаш.

— Разбира се, че ще я питам.

— Нека да говорим за нещо друго. Ти спомена за Силния Милдуун...

— Ти спомена за него.

— Е, може би аз. Никога не съм срещал Милдуун, макар че съм бил в тази част на Ирландия. Хубава страна. Там живее единственият истински логичен народ на земята. Фактите не могат да ги отклонят от по-висшата истина. Възхитителен народ. Слушал съм за Милдуун от чичо си, честен човек, който дълги години пишеше речите на политиците. Но по онова време, поради лош късмет, когато пишел речите на разни кандидати, бил изпратен на почивка от американските синдикати на свободните кореспонденти. Чул за Силния Милдуун и тръгнал да го търси. Взел влака до Дъблин, а след това автобус. Срещнал един човек, който орял... но нямало впрегнат кон. Той сам бутал плуга и правел бразда, дълбока осем инча. „Аха!“, казал си чичо ми и извикал: „Мистър Милдуун!“

Селянинът спрял и му отвърнал: „Бог да благослови грешката ти, приятелю!“... вдигнал плуга с една ръка, посочил с него и казал: „Милдуун ще намериш нататък. Той е по-силен“.

Чичо ми му благодарил и продължил по-нататък, докато намерил един човек да поставя колове за ограда, които забивал с гола ръка... и при това в камениста почва. И отново го взел за Милдуун.

Човекът бил толкова изненадан, че изпуснал големите колове, които държал под мишница. „Махай се с твоите ласкателства! — отвърнал той. Трябва да знаеш, че Милдуун живее по-надолу по същия път. Той е по-силен“.

Следващият човек, който срещнал чичо ми граждал каменен зид. Този човек одялал камъните без чук и длето. Отсичал краищата им с ръка, а после оглаждал страната, като я щипел с пръсти. Така че чичо ми отново се обърнал към човека, назовавайки го с Милдуун. Човекът заговорил, но гърлото му било покрито с толкова много прах, че пресъхнало. Тогава той взел един голям камък, стиснал го, както ти стисна Игли... изстискал от него вода, сякаш изстискава кози мях, и се напил. После казал: „Не съм аз, приятелю. Той е по-силен, както всички добре знаят. О-о, много пъти съм го виждал, да пъха малкия си пръст...“

Вниманието ми се беше пренесло към едно момиче, което пластеше сено от татък пътя. Имаше забележителни гръдни мускули и около бедрата си носеше само лава-лава. Тя ме видя, че я гледам и отвърна на погледа ми с намигване.

— Та какво казваше? — попитах аз.

— Ъ?... — пъхал малкия си пръст до първата фаланга... и се е държал само на него с часове!

— Руфо — срязах го аз, — не вярвам да е стоял така повече от две минути. Ще получи разтягане на мускулите и прочие.

— Шефе — отвърна той обиден, — мога да те заведа на самото място, където Мощният Дъган е изпълнил този сензационен номер.

— Ти каза, че името му било Милдуун.

— Казваше се Дъган по майчина линия и много се гордееше с това. Навярно ще ти е приятно да научиш, милорд, че вече се вижда границата на землището на Дорал. Само след минути ще обядваме.

— С най-голямо удоволствие. Ще погълна галони от всичко, най-вече вода.

— Истината е, милорд, че днес не съм в най-добрата си форма. Имам нужда от храна и пиене, и продължителен сън преди да започнем някой нова битка, иначе ще се прозина точно, когато трябва да намушкам някого. Изкарах прекалено тежка нощ.

— Не те видях на банкетата.

— Там бях само мислено. В кухнята храната беше по-топла, изборът по-богат и компанията по-сърдечна. Но нямах намерение да прекарвам цялата нощ там. Обичам да си лягам рано. Умереност във всичко... това е моето мото. Но сладкарката... и, тя ми напомни за друго момиче, което някога познавах. Правехме заедно контрабандна търговия. На нея мото ѝ беше, че всичко, което заслужава да се направи, трябва да се направи в максимална степен. Тя контрабандираше извън контрабандата, допълнително, без да ми казва и без да се отчита... защото аз описвах всичко пред митническите служители, преди да им дам подкуп, и те знаеха, че съм честен.

Но едно момиче не може да мине през граничния пункт дебело като угоена гъска, и двайсет минути по-късно да се върне кльоцаво като цифрата „едно“... не че беше такава, казвам го просто за прегледност... без да предизвика двусмислени погледи. Ако не беше онова необичайно нещо, което направи кучето през онази нощ, ченгетата щяха да ни спипат.

— Какво беше онова необичайно нещо, което е направило кучето през онази нощ?

— Точно това, което правих аз миналата нощ. Шумът ни събуди и ние избягахме, но без пукнат грош след шест месеца тежък труд,

голи като пушки. Обаче снощната сладкарка... ти я видя, милорд с кестенява коса, сини очи, къдрица на челото и всичко останало. Приличаше на София Лорен.

— Смътно си спомням нещо такова.

— Тогава не си я видял. В нея няма нищо смътно. Както и да е, смятах да прекарам нощта разумно, особено след като знаех за предстоящото кръвопролитие. Но аз не се отказах да си легна с Наля. И ето сега съм недоспал, незакусил и ако умра, удавен в собствената си кръв, преди да падне нощта, това отчасти ще бъде дело на Наля.

— Аз ще те обръсна, Руфо, обещавам. — Вече бяхме преминали границата на следващото имение, но Стар не намали темпото. — Впрочем, къде си изучил този гробарски занаят?

— Какво? О! На върха на онова възвишение, зад онези дървета, има къща и там ще обядваме. Там живеят добри хора.

— Добре! — Мисълта за обяд ме успокояваше, тъй като аз отново бях започнал да съжалявам за поведението си на скаут предната нощ. — Руфо, та какво е било онова необичайно нещо, което е правило кучето през онази нощ?

— Милорд?

— През онази нощ кучето не е правило нищо необичайно, това е най-странното.

— Е, сигурно не е било точно така — каза Руфо неуверено.

— Онова, което бях започнал да казвам, беше, че миналата нощ, когато отивах да си легна, ми се случи нещо странно...

— Какво, милорд?

Трябваше да кажа на някого за снощи, а Руфо беше тип, на който можех да се доверя. Разказах му историята с Трите мечки.

— Трябваше да рискувам — завърших аз. — И, повярвай ми, щях да рискувам ако онази малката си беше легнала... сама... навреме. Също си мисля, че щях да рискувам, ако не беше дъртата. Руфо, защо най-хубавите момичета винаги имат бащи или съпрузи? Казвам ти обаче самата истина, и трите... голямата мечка, средната мечка и най-малкото мече, бяха съвсем близко до мен и всичките изгаряха от желание да се мушнат в кревата... а пък аз не направих нищо! Хайде, присмивай ми се. Заслужавам го.

Той остана сериозен. Обърнах се към него. Беше изпълнен със състрадание.

— Милорд! Оскар, другарю мой! Кажу ми, че не е вярно!

— Вярно е — отговорих намусено. — После съжалявах, но беше късно. И ти се оплакваш, че лошо си прекарал нощта!

— О, Господи!

Той превключи коня на висока предавка и отпраши напред.

Руфо настигна Стар и те спряха, малко преди да достигнат къщата, където смятахме да обядваме. Изчакаха ме да пристигна. Лицето на Стар беше безизразно, а Руфо изглеждаше непоносимо потиснат.

Стар каза:

— Руфо, иди и помоли да ни дадат обяд. Донеси го тук. Искам да поговоря с милорда насаме.

— Да, миледи!

Той бързо ни напусна.

Без да сваля от лицето си маската на безизразност, Стар ме попита:

— Милорд, вярно ли е онова, което твоят придворен ми докладва за теб?

— Не зная какво ти е докладвал.

— Отнася се за твоята неустойка... според теб пропуск... миналата нощ.

— Не зная какво разбираш под „неустойка“. Ако те интересува какво съм правил след банкетата... спях самичък. Точка.

Тя въздъхна, но изражението ѝ остана непроменено.

— Искях да го чуя от твоята уста. Да бъде наясно.

Никога не бях виждал такъв гняв. С нисък, почти безстрастен глас, тя започна да ме хока:

— Ти бе, герое смотан. Ти невероятно малоумен глупако! Недодялан грандоман, простак, с нашарено от шарка лице, отрупано с мускули безмозъчно тяло, идиот...

— Престани!

— Тихо, още не съм свършила с теб. Да обидиш три почтени дами, да им откажеш...

— Млъкни!!!

От рева ми косата ѝ изхвърча назад. Продължих, преди тя да успее да поднови атаката си.

— Да не си посмяла да ми държиш такъв тон, Стар! Никога!

— Но...

— Дръж си езика зад зъбите невъзпитано зверче! Нямах право да ми говориш по този начин. Нито пък някоя жена ще има някога такова право. Винаги ще говориш с мен... винаги...учтиво и с уважение. Още една такава грубиянска дума и ще ти нашлапам задника, докато очите ти се напълнят със сълзи.

— Няма да посмееш!

— Махни ръката си от сабята или ще ти я взема. Ще ти смъкна гащите тук на пътя и ще те напердаша с нея, докато задникът ти почервенеет и не помолиш за милост. Стар, аз не бия жени... но наказвам вироглавите деца. Към дамите се отнасям с уважение. Към разглезените жени като към глезли. Стар, ти можеш да бъдеш кралица на Англия и галактически сюзерен, взети заедно... но още една дума в този дух и така ще те нашибам, че цяла седмица няма да можеш да седнеш на задника си. Разбра ли ме?

Най-после тя отговори тихо:

— Разбрах, милорд.

— И освен това се отказвам от тази роля на герой. Не искам отново да слушам всичките тези надути приказки. Не желая да работя за човек, който се отнася с мен по този начин. — Въздъгнах с разбирането, че отново съм загубил ефрейторските си нашивки. Но без тях винаги съм се чувствал по-леко и по-свободен.

— Да, милорд. — Едва я чух, сякаш се обаждаше чак от Ница. Това обаче не ме разтревожи.

— Добре, да забравим случилото се.

— Да, милорд. — каза тя тихо. — Но мога ли да ти обясня защо казах всичко това?

— Не.

— Да, милорд.

Доста по-късно Руфо се върна. Той спря достатъчно далеч, за да не може нищо да чува. Направих му знак да се приближи.

Ядохме мълчаливо. Аз не ядох много, но бирата беше добра. Руфо се опита да разкаже за небивалиците на друг свой чичо.

След обяд Стар хвана коня за юздата и го обърна. Руфо я изгледа слисан.

— Миледи?

Тя му отговори невъзмутимо:

— Връщам се при Дорал.

— Миледи! Моля те недей!

— Скъпи Руфо — отговори тя топло, но тъжно. — Ти можеш да почакаш в онази къща... и ако не се върна до три дни, си свободен. — Тя ме погледна, после отмести поглед настрана. — Надявам се, че милорд Оскар ще ме придружи. Но не го моля за това. Нямам право. — И тя тръгна.

Бавно обърнах Арс Лонга, нямах опит. Стар вече беше отишла доста напред по кирпичения път. Тръгнах след нея.

Руфо гледаше как обръщам, гризейки ноктите си, после неочаквано се качи на коня си и ме настигна. Яздехме един до друг и се стараехме да поддържаме дистанция от петдесет стъпки от Стар. Най-после той каза:

— Това е самоубийство. Известно ти е, нали?

— Не, не ми е известно.

— Е, сега вече знаеш. Отговорих му:

— Затова ли вече не ми казваш „сър“?

— Милорд? — Той се засмя и отговори: — Предполагам, че е затова. Няма смисъл от тези глупости, щом като не след дълго ще си мъртъв.

— Грешиш.

— Какво?

— Какво, милорд, ако обичаш. Просто за упражнение. Дори да ни остават само още трийсет минути живот, ще го казваш. Защото сега вече аз дирижирам шоуто... Когато започне боят, не искам въобще да се колебаеш в ума си, кой тук е шефът. Ако ли не, обръщай коня, а пък аз ще го ударя, за да се махнеш по-бързо от очите ми. Чу ли ме?

— Да, милорд Оскар. — После добави замислено: — Щом се върнах и разбрах, че ти си шефа. Но не ми е ясно как го постигна. Милорд, никога по-рано не съм я виждал да отстъпи. Може ли човек да попита?

— Човек не може да попита. Но ти разрешавам да попиташ нея. Ако смяташ това за безопасно. А сега ми разкажи за онова „самоубийство“... и не ми казвай, че тя не иска да ми даваш съвети. От сега нататък ще ми даваш съвети винаги, когато ти ги поискам... и ще си държиш устата затворена, когато не ги искам.

— Да, милорд. Добре, за самоубийството. Няма начин да се изчислят рисковете. Зависи колко е разгневен Дорал. Но сражение няма да има, не може и да има. — Милорд, ако искаш, мога да направя едно необосновано предположение... Е, мисля, че си нанесъл на Дорал най-голямата обида, която някога му е нанасяна. Така че повече от сигурно е, че в мига, в който свърнем от пътя, върху нас ще се изсипят повече стрели, отколкото са се изсипали върху Сан Себастиан^[3].

— И върху Стар ли? Тя не му е направила нищо. Нито пък ти. (Нито пък аз, добавих на ум. Ама че страна!)

Руфо въздъхна.

— Милорд, всеки свят си има свои закони. Джок не желае да я наранява. Той я харесва. Той е много при вързан към Нея. Би могло да се каже, че я обича. Но ако той убие теб, трябва да убие и Нея. По неговите морални норми всичко друго ще бъде нехуманно... а той е високоморален човек. В това отношение няма равен на себе си. Той ще убие също и мен, разбира се, но това няма значение. Той трябва да я убие, макар че с това ще се тури началото на една последователност от събития, които ще погубят и него, тъй като вестта за смъртта на Стар бързо ще се разпространи. Въпросът е дали ще се реши да те убие? Мисля, че ще го направи, като изхождам от характера на тези хора. Съжалявам... милорд.

Изреваха.

— Тогава за какъв дявол си ти тук, Руфо?

— Милорд?

— За какъв дявол си тук? Ако твоята преценка е вярна, то един лък и една сабя в повече не могат да променят резултата. Тя ти даде възможност да се спасиш. Защо не го направи? Какво искаш да покажеш? Гордост? Или може би си влюбен в нея?

— О, Боже мой, не!

Отново видях Руфо действително разтревожен.

— Извини ме — продължи той. — Има две причини за това. Първата е, че ако Джок ни разреши да говорим... е, тя умее добре да говори. На второ място — той ме погледна, — аз съм суеверен, признавам. Ти си човек с късмет. Разбрах това. Така че, искам да съм близко до теб дори и тогава, когато разумът ми повелява да те напусна. Може да паднеш в някой помийна шахта и...

— Глупости. Трябва да чуеш историята за лошия ми късмет.

— Може би в миналото. Но аз преценявам спрямо това, което съм видял. — Той млъкна.

Малко ао-късно му казах:

— Остани тук. — Ускорих ход и настигнах Стар.

— Ето плана, — казах ѝ аз. — Когато стигнем там, двамата с Руфо ще останете на пътя. Аз ще вляза сам.

Стар ахна от изненада.

— О, милорд! Не!

— Да.

— Но...

— Стар, искаш ли да се върна жив? Като твой шампион?

— От цялата си душа!

— Добре. Тогава прави това, което ти казвам.

Тя почака преди да отговори:

— Оскар...

— Да, Стар.

— Ще постъпя така, както казваш. Но ми позволи да ти обясня нещата.

— Слушам.

— В този свят мястото на дамата е до нейния шампион. И аз искам да бъда с теб, герое мой, когато си в опасност. Като изхождам от онова, което знам, мога със сигурност да ти кажа, че ако ти влезеш пръв, веднага ще умреш, после и аз ще умра... и Руфо... веднага щом ни заловят. Конете ни са уморени. От друга страна, ако аз отида сама...

— Не.

— Моля те, милорд. Дорал ме харесва и си мисля, че може би ще ме остави жива... Бих поела този риск с надеждата да дочакам благоприятна възможност да се освободя. Аз не мога да си позволя да бъда горда; аз нямам гордост, действам само по необходимост. — Гласът ѝ беше дрезгав от сълзи.

— Стар, Стар!

— Любими!

— Ах? Ти каза...

— Мога ли да продължа? Може би нямаме много време. Герое мой... любими мой. — Тя протегна ръка и аз я хванах. Стар се наведе към мен и притисна ръката ми до гърдите си.

После се изправи, но продължи да държи ръката ми.

— Сега вече съм добре. Показвам се жена, когато най-малко очаквам. Не, мой скъпи герое, за нас има само един път и той е да бъдем заедно, един до друг, горди. Той е не само най-сигурният, той е единственият, който бих желала... ако мога да си позволя, но не и гордост.

— Защо е най-сигурен?

— Защото той може... казвам „може“... да ни позволи да говорим. Ако мога да кажа макар и само десет думи, той ще ми позволи да кажа още сто. После хиляда. Може би ще успея да залича нанесената му обида.

— Добре. Но... Стар, какво съм сторил, с което съм го обидил? Не съм го обидил! Създадох си маса неприятности само, за да не го обидя.

Тя замълча за миг, а после каза:

— Ти си американец.

— Какво общо има това със случилото се? Джок не знае, че съм американец.

— Може би вината е моя. Дорал може би е чувал за Америка, защото е учил в университет, но никога не е пътувал; за него Америка е само едно понятие. Но... нали няма отново да ми се разсърдиш?

— Хм... ще направя изключение. Кажй всичко, което е необходимо, но ми обясни случилото се. Само не ми се карай. О, по дяволите, карай ми се ако искаш... Само гледай да не ти стане навик... скъпа.

Тя стисна ръката ми.

— Никога повече! Грешката беше в това, че не си дадох сметка, че си американец. Не познавам Америка, не така, както я познава Руфо. Ако присъстваше Руфо...

Но той не присъстваше, той гонеше домашните прислужнички в кухнята. Когато ти предложиха трапеза; и покрив, и легло, предположих, че ще се държиш като французин. Хич и през ум не ми е минавало, че ще откажеш на жена. Ако бях знаела, щях да измисля хиляди извинения. Дадена клетва. Свещен ден по твоята религия. Джок щеше да се разочарова, но не и да се обиди; той е човек на честта.

— Но... по дяволите, все още не разбирам защо ще иска да ме застреля. Защото съм направил нещо, за което в моята страна биха ме

застреляли? В тази страна човек принуден ли е да приеме всяко предложение на някоя жена? И защо се е оплакала? Защо не си е премълчала? По дяволите, тя дори не се е опитала да го запази в тайна; домъкна дори и дъщерите си.

— Но, любими, това не беше тайна. Той те попита публично и ти прие публично. Как би се чувствал ти, ако твоята булка, в деня на сватбата, те изрита от спалнята? „Трапеза и покрив, и легло“. Ти прие.

— „Легло“. Стар, в Америка леглата представляват мебел, която служи за много цели. Понякога на тях спим. Просто спим. Така го и схванах.

— Сега разбирам. Не си разбрал идиома. Грешката е моя. Но сега разбираш ли защо Джок се чувства напълно... и публично... унижен?

— Е, да, но той сам си е виновен. Той ме попита публично. Още по-лошо щеше да е, ако тогава му бях отказал.

— Съвсем не. Ти просто не трябваше да приемаш. Трябваше деликатно да му откажеш. Може би най-деликатния начин, макар че това щеше да бъде бяла лъжа, е героят да се извини с трагична неспособност... временна или постоянна... от раните получени в битката, в която е станал герой.

— Ще го запомня. Но аз все още не разбирам защо беше толкова поразително великодушен.

Тя се обърна и ме погледна.

— Скъпи мой, ще бъде ли достатъчно ако ти кажа, че ти ме поразяваш всеки път, когато говоря с теб? — Взаимно е. И ти винаги ме поразяваш. Обаче това ми харесва... с изключение на един път.

— Милорде мой, колко пъти, според теб, един обикновен помещик има шанса да се сдобие със син от герой и да го отгледа в собственото си семейство? Не можеш ли да разбереш горчивото моминско разочарование, след като ти отне онова, което беше обещал като благодат? Не можеш ли да разбереш неговия срам? Неговия гняв? Замислих се.

— Е, значи ще бъда преследван. Случва се и в Америка. Но там не се хвалят с това.

— Разни страни, разни обичаи.

— Почакай! Затова ли ми изпрати три? За по-сигурно?

— Оскар, той с удоволствие би ти изпратил и трийсет... ако му беше подсказал, че се чувстваш достатъчно герой, за да се справиш.

Но той ти е изпратил първата си жена и двете си любими дъщери. — Тя се поколеба. — Онова, което все още не разбирам... — Стар се спря и мизададе един тъп въпрос.

— Дявол да го вземе, не! — Възразих енергично цял почервенял. — Сиря ме това, че беше още дете. Това е причината.

Тя вдигна рамене.

— Може и така да изглежда. Но не е дете. В Невя тя е жена. И макар засега да не е дефлорирана бас държа, че до една година ще стане майка. Но след като си бил такъв глупак, та да я изпуснеш, защо не легна с по-старата сестра? Тази мома не е девица... пък и чувам, че Мъри е „свалячка“, ако разбирам правилно този американски идиом.

Промъморих нещо. Същото си мислех и аз, но не исках да го дискутирам със Стар. Тя каза:

— Pardone-moi, mon cher. Tu as dit?^[4]

— Казах, че през Великите пости съм готов да извърша шест престъпления.

Погледна ме озадачена.

— Но Великите пости свършиха, дори на Земята. А тук въобще ги няма.

— Съжалявам.

— И все пак съм доволна, че не си предпочел Мъри пред Летва. След това Мъри щеше много да си навири носа и майка й нямаше да може да й каже нищо. Да разбирам ли обаче, че ще поправиш тази грешка, ако мога да уредя нещата? Разбира се, много ще зависи от това, как ще ми потръгне с дипломацията.

(Стар, Стар... ти си тази, с която искам да съм в леглото!)

— Наистина ли желаш... скъпа?

— О, това много ще помогне!

— О'кей. Ти си докторът. Една... три... трийсет... ще умра, но ще се постарая да помогна. Само да не са малки като жълтите сестри.

— Няма проблем. Чакай да помисля. Ако Дорал ми позволи да се изразя с пет думи... — Тя замълча. Ръката й беше приятно топла.

Аз също се замислих. Тези странни обичаи имаха последствия, някои от които можеха да бъдат много унизителни. Ами ако Летва изпее на мъжа си какъв мърляч съм бил...

— Стар? Къде спа ти миналата нощ?

Тя ме погледна строго.

— Милорд... разрешено ли ми е да ти кажа да си гледаш твоите работи?

— Предполагам, че да. Но изглежда всеки се бърка в тях.

— Съжалявам. Но съм много разтревожена, а най-големите тревоги още не съм ти казала. Въпросът ти беше честен и заслужаваш честен отговор. Спах в леглото на Дорал. Но ако това има значение... за теб може би има; все още не мога да разбера американците... вчера получих рана, която още ме боли. Джок е сладка и благородна душа. Ние спяхме, просто спяхме.

Опитах се да остана равнодушен.

— Съжалявам за раната. Сега боли ли те?

— Никак. Утре ще сваля превръзката. Искам да знаеш обаче, че миналата нощ не беше първата, през която съм се ползвала от трапезата, покрива и леглото в дома на Дорал. Джок и аз сме стари приятели, любими приятели... затова мисля, че мога да рискувам и да се опитам да му кажа две думи, преди да ме убие.

— Е, мислех, че е нещо повече.

— Оскар, според твоите стандарти и моралните норми, при които си израснал... аз сигурно съм развратница.

— О, не! Ти си принцеса.

— Развратница. Но аз не съм от твоя свят и съм възпитана по други норми. Според моите стандарти, а за мен те са добри, аз съм морална жена. Сега... все още ли съм твоя любима?

— Да, мила!

— Мой любими герое. Мой шампионе. Наведи се и ме целуни. Входът е веднага зад завоя.

— Зная.

Минута по-късно влязохме гордо в чифлика на Дорал с прибрани мечове в ножниците и с лъкове със свалени тетиви.

[1] Вид конски ход, по-бавен от тръст — бел.пр. ↑

[2] Улучен (фр.) — бел.пр. ↑

[3] Римски мъченик, умрял 288 г. от н.е. — бел.пр. ↑

[4] Извинявай, скъпи, какво каза? (фр.) — бел.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Три дни по-късно бяхме отново на път. Този път закуската беше богата и ни изпращаха с музика. Този път Дорал яздеше заедно с нас.

А Руфо залиташе към коня си, прегърнал с всяка ръка по една слугиня и стиснал по една бутилка, последван от още цяла дузина други слугини. Когато стигна до коня си, те го качиха на седалката, наклониха я назад и го завързаха с обезопасителния колан. Преди още да бяхме тръгнали, той заспа и захърка.

Целунаха ме за довиждане повече пъти, отколкото можех да броя и от хора, които нямаше защо да са толкова внимателни към мен... защото всъщност още чиракувах в геройския занаят, още не го бях усвоил както трябва.

Този занаят не е лош, въпреки дългите часове изтощителен труд, въпреки професионалните рискове и пълната липса на сигурност. Той дава допълнителни благинки и много изгоди за бързо напредване на човек, който има вродено желание да се учи. Дорал изглеждаше много доволен от мен.

На закуска той изпя хиляда стиха за последните ми геройства. Аз обаче бях трезвен и не допуснах хвалбите му да ми завъртят главата; бях достатъчно наясно. Очевидно една малка птичка му беше докладвала редовно... но тази птичка го беше излъгала. Дори и ковачът Джон Хенри не би могъл да стори всичко онова, което ми приписваше Джоко.

Аз обаче приех спокойно и невъзмутимо приписания ми геройски образ, станах и изпах „Кейзи бухалката“ като особено подчертавах на „Силния Кейзи чукна и излезе“.

Стар направи свободен превод. Бил съм оценил високо дамите на Дорал и идеите, някога свързани с мадам Помпадур, Нел Гуайн, Теодора, Нино дел Енкло и Ранги Лил. Всъщност тя не спомена тези прочути дами; вместо това тя използва такива невиянски хвалебствия, от които би се стреснал дори Франсоа Вийлон^[1].

Така че трябваше още да пея. Изпях им „Дъщерята па Рейли“, после „Джаберуоки“, като жестикулирах.

Стар интерпретира смисъла на казаното от мен; тя обясни, онова, което бих казал, ако можех да импровизирам поезия. По-късно, през втория ден, срещнах случайно Стар в сауната на помещчика. В продължение на един час лежахме на две съседни плочи, увити в чаршафи, потяхме се и възстановявахме изтощените си телеса. Тогава аз изтърсих пред нея колко изненадан... и доволен... бях. Постъпката ми беше глупава, но Стар беше човекът, пред който можех да разкрия душата си.

Тя мълчаливо ме изслуша. Когато свърших, каза тихо:

— Герое мой, както знаеш, аз не познавам Америка. Но от онова, което ми е разказвал Руфо, зная, че вашата култура е уникална сред вселените.

— Е, аз разбирам, че САЩ не са така префинени в тези неща, както е Франция.

— Франция! — Тя вдигна рамене. — Латините са противни любовници. Чух това някъде и съм готова да го потвърдя. Оскар, доколкото зная, вашата култура е единствената полуцивилизована култура, в която не се счита любовта за висше изкуство и не я изучава така сериозно, както заслужава.

— Искаш да кажеш така, както се отнасят с нея тук. Ау!

— Не, не искам да кажа това. — Тя говореше на английски. — Макар че много обичам приятелите си тук, културата им все пак е варварска и изкуствата им също са варварски. Но тяхното отношение е честно... Ако останем живи, след като свършат твоите проблеми... искам да попътуваш по вселените. Тогава ще разбереш какво искам да кажа. — Тя стана и уви чаршафа около себе си като тога. — Радвам се, че си доволен, герое мой. Гордея се с теб.

Полежах още малко като мислех върху онова, което беше казала.

Защо трябва „любовта“ да се класифицира като „инстинкт“?

Вярно, че желанието за любов е инстинкт... но нима апетитът прави от лакомника гастроном, от обикновения готвач Кордън Блю? По дяволите, човек трябва да учи, за да стане дори и най-обикновен готвач.

Излязох от сауната и си подсвирквах „Най-хубавите неща в живота са безплатни“... после млъкнах натъжен заради моите бедни,

нещастни съотечественици, измамани още от рождението си с най-голямата лъжа в историята на човечеството.

След като минахме една миля Дорал ни пожела добър път, прегърна ме, целуна Стар и разроши косата ѝ. После той и неговият ескорт извадиха саби и ги вдигнаха за поздрав. Стояха така, докато стигнахме до следващото възвишение. Двамата със Стар яздехме един до друг, а Руфо хъркаше зад нас.

Погледнах към Стар и тя изви глава. Погледна ме в очите и каза сдържано:

— Добро утро, милорд.

— Добро утро, миледи. Добре ли спа?

— Много добре, благодаря, милорд. А ти?

— Също, благодаря.

— Е, и какво беше онова необичайно нещо, което направило кучето през нощта?

— Странното е, че кучето не направи нищо през нощта, — отговорих аз невъзмутимо.

— Наистина ли? Такова весело куче? Тогава кой беше онзи рицар, когото видях с една дама?

— Това не беше през нощта, беше призори.

— И твоята сабя се кикотеше! Мое лъчезарно момче!

— Не се опитвай да ми пробутваш глупости, закачливо слугинче — срязах я аз. — Намерих добри приятели, мога... имам алиби. Освен това „силата ми е колкото за десет, понеже сърцето ми е чисто“.

— А другите преди тях? Да, зная. Твоите приятели ми казаха, милорд. — Неочаквано тя се усмихна и ме удари по бедрото, а после затананика „Дъщерята на Рейли“. — Вита Бревис изпръхтя, Арс Лонга наостри уши и ни погледна укорително.

— Спри — казах аз. — Плашиш конете.

— Това не са коне и не могат да се изплашат. Виждал ли си как го правят те, милорд, въпреки многото си крака? Най-напред...

— Престани! Арс Лонга е дама, макар че ти не си.

— Предупредих те, че съм развратница. Най-напред се промъкват боязливо...

— Виждал съм. Мъри мислеше, че ще ме развесели. Вместо това ми създаде комплекс за малоценност, който не ме напусна през целия следобед.

— Позволявам си да се съмнявам, че е било целия следобед, милорд. Хайде тогаз да запеем „Дъщерята на Рейли“. Ти ще пееш, а аз ще ти пригласям.

— Добре... Не толкова силно, ще събудим Руфо.

— Няма да то събудим, той е балсамиран.

— Тогава ще събудиш мен, което е още по-лошо. Скъпа Стар, кога и къде Руфо е бил гробар? И как след това се е включил в твоя бизнес? Да не би да са го изгонили от града?

Въпросът ми я смути.

— Гробар? Руфо! Не, не е възможно.

— Беше много обстоятелствен, когато ми разказа за това.

— Така ли? Милорд, Руфо има много недостатъци. Но не и да казва истината. Освен това, нашите хора нямат нужда от гробари.

— Така ли? Тогава какво правите с мъртъвците? Не можете да ги оставите да стоят във всекидневната.

— И аз така мисля, но нашите хора постъпват точно така: държат ги във всекидневната. Поне няколко години. Много сантиментален обичай; ние сме сантиментални хора. Но въпреки това с обичая не може да се прекалява. Една моя пралеля държеше всичките си бивши съпрузи в спалнята... ужасен безпорядък... и непрекъснато разказваше за тях все едно и също, преувеличаваше. Престанах да ходя у нея.

— Браво. Поне забърсваше ли ги от праха?

— О, да. Беше голяма чистница.

— Хм... Колко бяха?

— Седем или осем, никога не съм ги броила.

— Разбирам. Стар? Да не би във вашата фамилия да тече кръв от отровен женски паяк?

— Какво? О! Но, скъпи, кръв от такъв паяк има във всяка жена.

— Тя се усмихна, на бузите ѝ се появиха трапчинки. Пресегна се и ме потупа по коляното. — Но лелка ми не ги беше убила. Повярвай ми, герое мой, жените в моята фамилия са прекалено много привързани към мъжете си, за да ги убиват. Не, лелка просто не искаше да се раздели с тях. Мисля, че това е глупаво. Човек трябва да гледа напред, не назад.

— Виж, ако твоите хора оставят мъртвите си в къщи, вие също трябва да имате гробари. Най-малкото, за да ги балсамират. В противен случай въздухът ще стане тежък.

— Балсамиране? О, не! Просто ги довеждат в стаза^[2] след като са сигурни, че са умрели. Това може да стори всеки ученик. — После добави. — Може да греша за Руфо. Той прекара много време на вашата Земя... мястото му хареса, очарова го... и може да е работил в този бизнес. Но ми се струва, че работата е прекалено честна и почитена, за да го привлече.

— Никога не си ми казвала какво правят вашите хора с един мъртвец.

— Не го заравят. Това би ги шокирало до смърт. — Стар потрепери. — Дори и мен, а аз съм посетила много вселени и съм свикнала да приемам спокойно различни обичаи.

— Тогава какво?

— Нещо като онова, което ти направи с Игли. Прилагат геометрична опция и се освобождават от мъртвеца.

— Стар, къде отиде Игли?

— Не мога да кажа, милорд. Не съм имала възможност да пресметна. Може би знаят онези, които го направиха. Но ми се струва, че те бяха изненадани повече от мен.

— Предполагам, че съм тъп, Стар. Ти го наричаш геометрия, а Джоко каза, че съм „математик“. Но аз сторих онова, което бях принуден да направя при дадените обстоятелства, без сам да го разбирам.

— Какво според теб става, когато приложиш прекомерно налягане върху една маса, а тя няма възможност да реагира? Това е ученическа задача по метафизическа геометрия. Това е и най-древният основен парадокс, този за непреодолимата сила и неподвижното тяло. Получава се имплозия^[3].

Масата преминава от собствения си свят в някой друг. Често пъти това е начинът, по който хората от една вселена откриват други вселени... но обикновено е катастрофален, така както стана с Игли. Може би ще минат хилядолетия преди да стане възможно този процес да се контролира. Дълго време той ще се счита за „магия“, понякога ще действа, понякога не. А от време на време ще рефлектира върху самия магьосник.

— И ти наричаш това математика?

— А как да го нарека?

— Аз бих го нарекъл магия.

— Да, разбира се. Както казах на Джоко, ти си природно интелигентен. От теб би могло да стане велик магьосник.

Вдигнах рамене смутен.

— Аз не вярвам в магии.

— Аз също — отговори тя — в смисъла, който ти им придаваш. Аз вярвам в онова, което е.

— Точно това имах предвид, Стар. Аз не вярвам във фокус-мокус. Онова, което стана с Игли... искам да кажа, което на пръв поглед стана... не може да бъде, защото е в противоречие със закона за съхранение на материята и енергията. Трябва да има някакво друго обяснение.

Тя деликатно замълча.

— Виж, Стар, не мога да повярвам, че това е възможно само защото съм бил там. Трябва да се съгласиш, че природните закони са универсални.

Минахме двайсетина метра преди тя да ми отговори.

— Ако позволиш да отбележа, милорде-герой, светът не е такъв, какъвто ни се иска. Той е такъв, какъвто си е. Не, не е точно така. Може би той наистина е това, което желаем да бъде. Но и в двете посоки е такъв, какъвто е. *Le voila!*^[4] Виж го, сам се демонстрира. *Das Ding an sich*^[5]. Вкуси го. Такъв е. *Ai-je raison?*^[6] Права ли съм?

— Точно това казах и аз! Вселената е такава, каквато е и не може да се промени с фокус-мокус. Тя се подчинява на строги закони, като машина. (Поколебах се, спомняйки си за една наша кола, която беше хипохондрична. Тя „се разболяваше“, а после щом я пипнеше механик, „оздравяваше“.) Продължих твърдо: — Природният закон няма почивен ден, той е винаги в сила. Неизменността на природния закон е крайъгълният камък на науката.

— Така е.

— Е? — попитах аз.

— Толкова по-зле за науката.

— Но... — Млъкнах и продължих да яздя намусен.

След малко усетих една нежна ръка да ме докосва по лакета и да го гали.

— Каква силна ръка на боец — каза тя тихо. — Милорде-герой, мога ли да ти обясня.

— Давай — казах аз. — Ако успееш да ме праметнеш, ще можеш да покръстиш папата в мормонизъм^[7]. Аз съм упорит.

— Иначе бих ли те избрала измежду стотици милиарди хора да бъдеш мой шампион?

— Стотици милиарди? Искаше да кажеш милиони, нали?

— Виж какво, милорд. Направи ми това удоволствие. Нека да направим като Сократ. Аз ще ти поставям остроумни въпроси, а ти ще даваш глупави отговори... и ще разберем къде е истината. После ще се сменим. Съгласен ли си?

— Добре, започвай.

— Много добре. Въпрос: Обичаите в дома на Дорал същите ли са като тези в твоята родина?

— Какво? Знаеш, че не са. Никога не съм бил така сацисан от времето, когато дъщерята на проповедника ми заведе на камбанарията, за да ми покаже Светия дух. — Засмях се глупаво. — Щях да се изчервя, ако не ми бяха изгорели бушоните.

— И все пак различието между невиянските обичаи и вашите е само в един постулат. Милорд, има светове, където мъжките убиват женските веднага щом снесат яйца... и други, в които женските изяждат мъжките още по време на оплождането... подобно на черния отровен женски паяк, с който ме сроди преди малко.

— Не исках да кажа това, Стар.

— Не се обиждам, любов моя. Обидата е като питието; действа само, когато се приеме. А за моето пътуване гордостта е прекалено тежко бреме; нямам гордост. Оскар, можеш ли да ми покажеш по-странни светове от този?

— Говориш за паяци и други подобни. Не за хора.

— Говоря за хора, господстващата раса на този свят.

— Уф!

— Няма да кажеш „уф“ когато ги видиш. Те са толкова различни, че техният семеен живот няма никакво значение за нас. Тази планета много прилича на твоята Земя... и въпреки това вашите обичаи така ще шокират Джоко, че ще онемее. Мили, твоят свят има един обичай, който е уникален във вселените. Имам предвид двайсетте вселени, които познавам, измежду хиляди или милиони, или гоогълси^[8] на брой вселени. Всред известните ми двайсет вселени този поразяващ обичай го има само на Земята.

— Имаш предвид „войната“?

— О, не! Войни има на повечето от световете. Невя е една от малкото планети, където убийството се извършва поединично, вместо масово. Тук това се извършва от герои. Това е свят на любов и отмъщение, и двете извършвани със страст. Не, имам предвид нещо много по-поразяващо. Можеш ли да се досетиш какво е?

— Хм... телевизионните реклами?

— Близко е по дух, но е далеч по значение. Вие имате един израз „най-старата професия“. Тук... и на всички други известни светове... тази професия не съществува. Никой не е чувал за нея. Малкото от нас, които са посетили Земята, не говорят за нея. Не че би имало някакво значение, защото повечето хора не вярват на легендите, разказвани от пътешественици.

— Стар, да не би да искаш да кажеш, че никъде във Вселената няма проституция?

— Във вселените, скъпи. Никъде.

— И мислиш — казах замислено аз, — че това ще шокира първия ми сержант? Никога!

— Имам предвид — продължи тя безцеремонно, — че проституирането изглежда е творение само на хората от Земята... Самата идея така ще шокира Джоко, че ще стане импотентен. Той е много строг моралист.

— Проклет да съм! Ние на Земята трябва да сме сбирщина от глупаци.

— Не исках да те обиждам, Оскар. Просто ти съобщавам факти. Но тази извратеност на Земята не е странна сама по себе си. Всяка една стока трябва да се продаде... купи, пак да се продаде, да се наеме, да се вземе за временно ползване, да се смени с друга, да ѝ се намали цената, да ѝ се стабилизира цената, да се контрабандира, да се узакони... И женската „стока“, както се е наричала тя в по-ранни времена, когато нещата са били назовавани със собствените им имена, не прави изключение. Единственото чудно нещо е самата дива идея да се мисли за жената като за стока. Това някога толкова ме слиса, че дори... няма значение. Всичко може да бъде стока. Някой ден ще ти покажа култури, които живеят в пространството, не на планети... нито пък върху някакво твърдо тяло; не всички вселени имат планети... култури, където самият живот се продава на килограм като маслото в

Прованса. Други места пък са така гъсто заселени, че привилегията да се живее се облага с данък... а нарушителите незабавно се убиват от човек от Департамента на вечния баланс и съседите не само че не се намесват, ами дори са доволни.

— Боже Господи! Защо?

— Така е, милорд, и повечето от тях не са склонни да емигрират, въпреки безкрайно многото планети. Но ние говорехме за Земята. Проституирането не само че не е познато никъде, но и никъде не са познати и неговите производни... зестра, купуване на булка, издръжка на съпругата при развод, както и разните модификации, които характеризират всички институции на Земята... всяка една практическа дейност, свързана макар и най-слабо с налудничавата идея, че онова, което жената може да дарява неограничено, трябва да се пести и продава на търг.

Арс Лонга изпръхтя от възмущение. Тя наистина разбираше малко невиянски, но Стар говореше на английски, защото в невиянския език няма такава лексика.

— Дори вторичните ви обичаи — продължи тя — са повлияни от тази уникална глупост. Облеклото... ти видя, че тук няма разлика в облеклото между двата пола. Тази сутрин аз съм в трико, а ти с шорти, но ако беше обратно това, на никого нямаше да направи впечатление.

— Никак не си права! Твоето трико ще ми е малко.

— Еластично е. Освен това тук голотата не е неприлична, както беше и на онзи хубав малък остров, където те срещнах. Напълно обезкосмените хора понякога носят дрехи и всички хора, независимо колко са окосмени, понякога носят украшения... но голотата е табу само там, където плътта е стока... искам да кажа, на Земята. Ако за едно нещо никога не е имало спор, не се налага то да се забулва в мистерии.

— Значи ако се освободим от дрехите, ще се отървем и от проституцията, така ли?

— Боже, не! Тъкмо обратното. — Тя се намръщи. — Не виждам как Земята някога ще може да се отърве от проституирането. То е станало съставна част от всичко, което вършите.

— Стар, фактите ти са неверни. В Америка почти няма проституция.

Тя ме погледна изненадана.

— Наистина ли? Но... изразът „издръжка на съпругата при развода“ не е ли американски? И „брак по сметка“? И „доставка на стока“?

— Да, но проституцията у нас почти отмря. Дявол да го вземе, та аз не мога да намеря публичен дом дори в един войнишки град. Не искам да кажа, че не го правим в сеното. Но то е друго. Стар, дори едно американско момиче, което лесно се навива, ако му предложиш пет долара... или двайсет... повече от сигурно е, че ще те зашлеви.

— Тогава как го правите?

— С ухажване. Завеждаме я на вечеря или на шоу. Купуваме ѝ цветя, жените са луди по цветята. След това деликатно преминаваме към въпроса.

— Оскар, но тази вечеря и шоу, и може би цветята, да струват повече от пет долара? Или двайсет? Разбрах, че цените в Америка на са по-ниски от тези във Франция.

— Е, да, но човек не може просто да си накриви шапката и да очаква, че някое момиче ще легне с него. Един скъперник...

— Нека да спрем дотук. Искях само да илюстрирам, че обичаите могат да бъдат коренно различни в различните светове.

— Това е вярно дори и на Земята. Но...

— Моля те, милорд. Няма да оспорвам добродетелите на американските жени. Ако бях израснала в Америка, мисля, че не бих предпочела смарагдова гривна пред една вечеря и шоу. Но аз говорех за „природния закон“, все пак твоето допускане за постоянството на природния закон не се ли опровергава? Дори и на Земята?

— Е... не подходи честно. Беше само предположение. Но никога не е имало случай, в който то да не се потвърди.

— Нима няма черни лебеди? Или онзи, който е видял някое изключение, не ще да повярва на очите си? Точно както ти не искаш да повярваш, че Игли се самоизяде, макар че ти, герое мой, го принуди. Няма значение. Да оставим Сократ на Ксантипа. Природният закон може да бъде неизменен в една цяла вселена... и изглежда, че това е така в стабилните вселени. Но е сигурно, че природните закони са различни за различните вселени... и ти трябва да ми повярваш, милорд, иначе няма да оцелеем дълго!

Замислих се. По дяволите, къде отиде Игли?

— Много обезпокоително.

— Никак не е обезпокоително, след като свикнеш с това. Във всеки случай не е по-обезпокоително от различните езици и обичаи, с които се сблъскваме при пътуване от една страна в друга. Колко химически елементи има на Земята?

— Хм, деветдесет и два и още цял куп новооткрити. Сто и шест или седем.

— Повечето от тях ги има и тук. Въпреки това един химик от Земята ще бъде шокиран. Елементите не са съвсем същите, нито пък се подчиняват на същите закони. Тук водородната бомба няма да се взриви, нито пък динамитът ще експлодира.

Реагирах остро.

— Почакай! Да не би да искаш да кажеш, че електроните и протоните, които стоят в основата на материята, тук не са същите?

Тя вдигна рамене.

— Може да са, а може и да не са. Нима електронът не е само една математическа концепция? Напоследък опитвал ли си какъв вкус има? Нима това е важно?

— Адски важно е. Човек може да умре от липса на минерали, така както може да умре и от липса на храна.

— Вярно. Трябва да си носим храна, когато посещаваме някои вселени... Но тук, и на всяка от познатите и безбройните планети, на които живеят хора няма нужда да се тревожим за това. Местната храна доставя всичко необходимо. Разбира се, ако си живял на някой друг свят дълго и се върнеш на Земята, наскоро след това умреш, и се извърши аутопсия с най-прецизен микроанализ лекарят може да не повярва на резултатите. Но това обаче няма никакво значение за стомаха ти.

Замислих се върху казаното. Стомахът ми бе натъпкан с чудесна храна, а въздухът наоколо беше чист и ароматен... За тялото ми беше без значение дали наистина съществуват някакви разлики.

Тя ме погледна невинно.

— Тревожи ли те това, милорд? Смятах, че през тези три дни мислеше само как да ми помогнеш. Доволен от задачата си, разбирам... ти се възползва от случая.

— По дяволите, престани да ме дразниш! Направих го, за да ти помогна. Но човек не може да престане да се учудва.

Тя ме плесна по бедрото и се засмя.

— О, миличък! Престани да се учудваш. Човешките раси във вселените са кръстосани. В някои светове, макар и рядко, правят кръстоски на плодове, а в други на мулета. Но с хората случаят не е такъв. Ти ще живееш вечно тук, дори и никога да не се завърнеш. Ти не си стерилен; това беше едно от нещата, които проверих, когато оглеждах хубавото ти тяло в Ница. Човек никога не знае какво може да стане, но... мисля, че Дорал няма да бъде разочарован.

Тя се наведе към мен.

— Би ли ми казал по-подробно физическите си данни. Бих могла да ти съобщя статистическата вероятност. Бих могла да имам дори прозрение.

— Не, няма да ти кажа! Любопитка.

— Искаш да кажеш, че си пъхам носа в чужди работи, така ли? Както желаяш, милорд. В не толкова личен план, фактът на човешките кръстоски между различните вселени... и някои животински, като например между кучета и котки... е много интересен въпрос. Единствено сигурно е, че човешките същества могат да живеят само в онези вселени, които имат толкова еднакви химически структури, че елементите, които влизат в дезоксирибонуклеиновите киселини, са без значение. Колкото до останалото, всеки учен си има своя теория. Някои се придържат към теологическото обяснение, твърдейки, че по същество човек се развива по един и същи начин във всяка вселена, на която може да живее, защото е плод на божествен промисъл... или на сляпа необходимост, зависи дали ученият приема своята религия буквално или гледа на нея по-философски.

— Някои смятат, че ние сме се развили някога... или сме били създадени, ...а после сме се разпространили и в други вселени. Сега някои учени спорят на коя вселена е станало това.

— Как може да се спори по това? — възкликнах аз.

— На Земята има изкопаеми, доказателство за всеки етап от еволюцията на човека. Другите планети или имат такива доказателства, или ги нямат, и с това спорът се решава.

— Сигурен ли си, милорд? Аз мислех, че на Земята, в родословното дърво на човека има толкова бели петна, колкото са незаконородените деца в европейските кралски родове.

Замълчах, просто бях чел някои популярни книги. Може би тя беше права; една раса, която не може да постигне споразумение по

въпроса кой какво и на кого е сторил в една война само отпреди двайсет години, едва ли би могла да знае, какво е сторил Али Ууп на камериерката от горния етаж преди милиони години, когато доказателството за това са само разпръснати кости. Дали в това няма някаква измама? Човекът от Пилтдаун^[9] или нещо подобно.

Стар продължи:

— Каквато и да е истината, между световите има обмен. На своята собствена планета изчезват стотици хиляди хора и не всички се крият от съда или бягат от жените си. Погледни в която и да е полицейска картотека. Едно обичайно място за това е бойното поле. Там напрежението става много голямо и някой се промъква през една дупка, за която не е знаел, че съществува, а после го обявяват за „безследно изчезнал при сражение“. Понякога... рядко... дори се вижда как изчезва някой човек. Един от вашите американски писатели, Бийрс^[10] или Пийрс, се заинтересувал и проучил такива случаи. Събрал толкова много доказателства, че накрая и той самият бил прибавен към тях. Но на вашата Земя има и обратно проникване. Лицата като „Каспар Хойзер“, дошли отникъде, не говорещи никой от познатите езици, които не могат да кажат нищо за себе си.

— Почакай малко. Защо само хора?

— Не съм казала „само хора“. Никога ли не си чувал да ваят жаби? Или камъни? Или кръв? Кой проследява произхода на една бездомна котка? Нима всички летящи линии са оптическа измама? Уверявам те, че не са; в някои от тях има бедни изгубени астронавти, които се опитват да намерят път към своята страна. Моите хора много рядко използват космически полети, тъй като полетът със свръхсветлинна скорост е най-лесния начин да се загубиш между вселените. Ние предпочитаме по-сигурния метод на метафизическите геометрии... или „магията“, както вулгарно го наричат. Стар погледна многозначително.

— Милорд, своята Земя може би наистина е люлка на човечеството. Някои учени мислят така.

— Защо?

— Земята се допира до много други светове. Тя е начело в списъка за пунктове за прехвърляне. Ако нейното население я направи негодна за живот... малко вероятно, но възможно... това ще затрудни трафика между цяла дузина вселени. Всяка от тях от векове си има

своите най-благоприятни посоки за излитане, коридори и мостове Бифрост^[11]. Онзи, който използвахме в Ница, съществува там отпреди римското нашествие.

— Стар, как можеш да говориш за точки от Земята, които са се „допирали“ до други планети... в продължение на столетия? Земята се върти около Слънцето с около двайсет мили в секунда, също и около оста си, да не говорим за другите движения, които се прибавят и се получава една немислима скорост. Как може тя да се „допира“ до други светове?

Отново продължихме да яздим мълчаливо. Най-после Стар каза:

— Герое мой, колко време ти беше нужно, за да научиш висша математика?

— Защо, аз не съм я научил. Учих я само няколко години.

— Можеш ли да ми обясниш как една частица може да бъде вълна?

— Какво? Стар, това се обяснява от квантовата механика, не от висшата математика. Бих могъл да ти дам някакво обяснение, но то няма нищо да означава; аз не разбирам математиката. Тя не е нужна на един инженер.

— Най-лесно е — каза тя неуверено — да отговоря на твоя въпрос като употребя думата „магия“, така както ти отговори на моя с термина „квантова механика“. Но ти не харесваш тази дума, така че единственото, което ще кажа, е, че след като си изучавал висша геометрия, метафизика и, предполагам, топология и право... ако си се интересувал от тези науки... с удоволствие ще ти отговоря. Но не е необходимо да ме молиш.

(Винаги са ми казвали: „Почакай да пораснеш, скъпи; тогава ще разбереш“? Като малък този отговор на възрастните не ми харесваше. Когато пораснах още по-малко ми харесваше да го чувам от жената, която обичам.)

Стар не допусна да ми се развали настроението и смени темата.

— Някои кръстоски не са резултат нито на случайно проникнали хора, нито на планирано пътуване. Сигурно си чувал за инкуби^[12] и сукуби^[13]?

О, разбира се. Но никога не съм се интересувал от митология.

— Не е митология, скъпи, независимо колко често са използвани легенди, за да се обяснят свръхестествени ситуации. Вълшебниците и

магьосниците не винаги са целомъдрени и някои от тях имат навика да изнасилват. Една личност, която се е научила как да отваря междунланетен коридор, може да си позволи този порок; той... или тя... могат да говорят на спящ човек... целомъдрена девойка или девствено момче... да го склонят и да изчезнат преди зазоряване. — Тя потрепери. — Най-отвратителният грях. Когато успеем да ги хванем, ги убиваме. Самата аз съм хванала и убила няколко.

— Стар, каква е твоята дефиниция за „грях“?

— Нима може да има само една дефиниция? Грях е жестокост и неправда, всичко друго е дребно провинение. О, за грях се смята и всяко нарушаване на обичаите на рода. Но нарушаването на обичая не е грях, дори и когато се смята за грях. Грях е да причиниш зло на другото.

— Ами „грехът спрямо Бог“? — настоявах аз.

Тя ме погледна строго:

— Отново мистификация. Най-напред, милорд, кажи ми какво разбираш под „Бог“.

— Просто исках да видя дали го имаш предвид.

— Не съм го имала предвид много години. Аз на драго сърце бих повярвала в Бога, както и бих ходила с магическа фигура на дрехите. Като говорим за магически фигури, нашият маршрут вече не е такъв, какъвто беше преди три дена. Сега ние отиваме към коридор, който не съм очаквала да използваме. По-опасен е, но нищо не може да се направи.

— Грешката е моя! Съжалявам, Стар.

— Моя, милорд. Но не всичко е изгубено. При потъването на багажа бях разтревожена повече, отколкото си позволих да го покажа... макар че никога не съм спокойна, когато носим огнестрелни оръжия през страна, където те не могат да се използват. Но в нашата сгъваема кутия имаше не само оръжия; там имаше и неща, без които сме уязвими. Времето, което ти прекара в покоряване на женски сърца в чифлика на Дорал, аз използвах... отчасти... да склоня Дорал да ни даде нов комплект, почти всичко, което може да пожелае човек, освен огнестрелни оръжия. Така че не всичко е изгубено.

— Сега на друг свят ли отиваме.

— Не по-рано от утре призори, ако сме живи дотогава.

— По дяволите, Стар, вие с Руфо говорите така, сякаш всяко вдишване е последно.

— Може наистина и да бъде.

— Нали не очакваш тъкмо сега някаква засада; все още сме на землището на Дорал. Руфо непрекъснато има най-ужасни предчувствия, също като в евтина мелодрама.

— Съжалявам. Руфо наистина е ужасен... но той осигурява надеждна защита, щом има опасност. Колкото до мен, опитвам се да бъда честна, милорд, и да те предупреждавам за онова, което може да се случи.

— Вместо това непрекъснато ме объркваш. Не мислиш ли, че вече е време да сложиш картите на масата?

Тя ме погледна разтревожено.

— А ако най-отгоре се окаже езекуторът?

— Не ми пука! Мога да посрещна всяко нещастие без да припадна...

— Зная че можеш, герое мой.

— Благодаря. Но се изнервям, когато съм в неведение. Ето защо, говори!

— Ще отговоря на всеки въпрос, милорд Оскар. Винаги съм била готова да отговоря.

— Но ти разбираш, че аз не знам какво да те питам. Затова започвай от самото начало.

— Както кажеш, милорд. Преди около седем хиляди Години... — Стар спря. — Оскар, искаш ли да знаеш... сега... всички взаимодействия между политици от безброй много светове и двайсет вселени в продължение на хилядолетия до възникването на сегашната криза? Ако искаш — ще се опитам, но дори да сторя това само в най-общи линии, ще ни трябва повече време от онова, което ни остава за преминаване през онзи коридор. Ти си моят истински шампион; животът ми зависи от твоя кураж и умение. Искаш ли да прескоча политиците и да се спра на тактическото положение.

(По дяволите! Искам цялата история.)

— Нека да се спрем на тактическото положение. Засега.

— Обещавам ти — каза тя тържествено, — че ако оцелеем, ще научиш всички подробности. Положението е следното: възнамерявах да прекося Невя с баржа, след това през планините да достигна до

коридора отвъд вечните върхове. Този маршрут е по-сигурен, но по-дълъг. Но сега трябва да бързаме. Късно следобед ще напуснем пътя и ще премине през една пустинна местност, а след като се смрачи през още но-пустинна. Трябва да достигнем до коридора преди разсъмване; при късмет ще можем да поспим. Надявам се на това, защото онзи коридор ще ни отведе в друг свят през много по-опасен изход. След като стигнем там, в онзи свят... нарича се Хокеш, или Карт... в Карт-Хокеш ще бъдем близко, много близко до една кула, висока цяла миля, и ако се доберем до нея, ще започнат нашите трудности. В нея се намира Нероденият, Душегубецът...

— Стар, да не би да искаш да ме изплашиш?

— Предпочитам сега да те изплаща, ако това е възможно, вместо по-късно. Имах намерение, милорд, да те предупредя за всички опасности, които ни очакват там, така че навреме да се подготвиш за тях. Но ти отхвърли това ми намерение.

— Може би ти беше права. Може би все пак ще е по-добре, ако подробно ме запознаеш с тях, когато възникнат, а сега разкажи само в най-общи линии. Значи ще трябва да се бия с Душегубеца, така ли? Името му не ме плаши. Ако се опита да погуби душата ми, той ще се нахвърли върху мен. С какво ще се бия с него? С плюнка?

— Това също е един от начините — отговори тя сериозно, — но ако имаме късмет, няма да се наложи да се бием... с него... изобщо. На нас ни трябва онова, което той пази.

— И какво е то?

— Яйцето на Феникс.

— Феникс не снася яйца!

— Зная, милорд. Това именно го прави необикновено ценно.

— Но...

Тя продължи припряно да разказва:

— Името му е такова. Това е малък черен предмет, малко по-голям от щраусово яйце. Ако не го вземем, ще ни се случат много лоши неща. Най-малкото от тях е, че ще умра. Споменавам го само защото за теб това може да е от значение... скъпи! А и по-лесно ми е да ти кажа тази малка истина, отколкото да ти обясня проблемите.

— О'кей. Ще откраднем яйцето. После какво?

— Ще го занесем у дома. В моята страна. След което ти можеш да се върнеш в своята. Или да останеш в моята. Или да отидеш, където

пожелаеш в двайсетте вселени и неизброимо многото светове. По избор ще получиш всякакво богатство, каквото пожелаеш; ще получиш дори и повече... защото сърцето ми знае да благодари, милорде-герой.

(Най-големият чек, който някога е подписван... Ако мога да го осребря.)

— Стар, изглежда ти не вярваш, че ще останем живи.

Тя пое дълбоко дъх.

— Малко вероятно, милорд. Казвам ти самата истина. Допуснатата от мен глупава грешка ни изправи пред най-безнадеждната алтернатива.

— Разбирам. Стар, ще се ожениш ли за мен? Днес?

После допълних:

— Успокой се! Дръж се! — Нямахше опасност да падне; беше завързана здраво с обезопасителен колан. Тя се отпусна на него. Наведох се и обхванах с ръка раменете ѝ. — Няма за какво да плачеш, скъпа. Само ми кажи „да“ или „не“... и аз ще се бия за теб. О, забравих да ти кажа. Обичам те. Във всеки случай мисля, че това е любов. Странно, вълнуващо усещане е винаги, когато те погледна или когато си мисля за теб...

— И аз те обичам, милорд — каза тя с дрезгав глас. — Обичам те от първия път, когато те видях. Да, странно, вълнуващо усещане е, сякаш всичко в мен се разтапя.

— Е, не е точно така — признах аз. — Но може би ти така го усещаш. Във всеки случай е вълнуващо. Мразове и светкавици. Как можем да се оженим тук?

— Но, милорд... любов моя... ти винаги ме изненадваш. Зная, че ме обичаш. Надявах се, че ще ми го кажеш... е, навреме. Кажи ми го още един път. Но не съм очаквала да ми предложиш да се ожениш за мен!

— Защо не? Аз съм мъж, ти си жена. Така е прието.

— Но... О, любов моя, вече ти казах. Не е необходимо да се жениш за мен. Според вашите норми... аз съм развратница.

— Развратница, вещица, римува се с нощница! Защо, по дяволите, скъпа? Това е твоят свят, не моят. Ти почти ме убеди, че нормите, на които съм възпитаван, са варварски, а вашите са истински. По-добре си издухай носа... ето, вземи моята носна кърпа.

Стар избърса сълзите си, издуха си носа, но вместо да каже „да скъпи“, което исках да чуя, се изправи, без да се усмихва. Тя каза официално:

— Милорде-герой, не би ли опитал виното преди да закупиш цялата бъчва?

Направих се, че не разбирам намека.

Моля те, моя любов — настоя тя. — Наистина го искам. Ей там има тревичка, отстрани на пътя пред нас. Можеш веднага да ме поведеш натам и аз с готовност ще тръгна.

Изправих се и си дадох вид, че се вирам.

— Прилича на пълзящ бурен. Бурен. Бодлив.

— Тогава из... из... избери ти тревата! Милорд... искам го, силно... но ти ще разбереш, че аз съм обикновена бояджиика в сравнение с художничките, които ще срещнеш един ден. Аз съм трудова жена. Никога не съм имала време да изуча любовта така, както трябва. Повярвай ми! Не, по-напред ме опитай. Без да си опитал, ти не можеш да знаеш за коя искаш да се ожениш.

— Искаш да кажеш, че си хладна и неопитна като слугиня, а?

— Е...не съм казала това. Не съм съвсем неопитна... не съм и хладна.

— Да, като лелка ти със задръстената спалня... това е ваша фамилна черта, така каза ти. Приеми, че въпреки очевидните ти недостатъци искам да се оженя за теб.

— Но...

— Стар, много приказваш.

— Да, милорд — каза тя тихо.

— Значи — ще се оженим. Как ще стане това? Местният помещик има ли правата на мирови съдия? Ако е така, няма да има никакви *droit de seigneur*, нямаме време за глупости.

— Всеки помещик е и мирови съдия и сключва бракове, макар че в Невя повечето не държат на това.

— Нито пък аз си представям така нашия меден месец. Стар... погледни ме. Нямам намерение да те държа затворена в клетка. Зная, че ти не си възпитана така. Но не можем да пренебрегнем помещика. Кой се явява тук в ролята на свещеник?

— Но помещикът е и свещеник. Не че в Невя се придава кой знае какво значение на религията. Тук държат на церемонията на

оплождане. Любов моя, най-простия начин е да прескоча сабята ти.

— Там откъдето идваш, такава ли е брачната церемония?

— Не, такава е в твоя свят:

„Скачай мошенико, рипай развратнице, и нека бракът ви да бъде вечен...“ Това е много стара ваша песен.

— Ммм... Не ме интересуват сватбарските песни. Може и да съм мошеник, но зная какво мислиш за развратниците. Какви други възможности има тук?

— Чакай да помисля. В едно село, покрай което ще минем малко след пладне, има клюкар. Понякога сключва бракове между хора, които искат новината да се разнесе надлъж и нашир. При него тях обредът включва и разгласяване на новината.

— Какъв е обредът.

— Не зная. И не ме интересува, моя любов. Ще се оженим!

— Това вече е приказка на място! Няма да спираме за обяд.

— Не, милорд — каза тя твърдо, — ако ще ти бъда съпруга, искам да бъда добра съпруга и няма да допусна да пропуснеш храненето.

— Вече под чехъл! Мислех, че аз ще командвам.

— Както желаяш, милорд. Но ти трябва да се храниш, ще ти трябват сили...

— Наистина ще ми трябват!

— За битката... Сега вече съм десет пъти повече загрижена и двамата да оцелеем. Ето едно място, подходящо за обяд. — Тя свърна Вита Бревис от пътя, Арс Лонга я последва. Стар се обърна, засмя се и на бузите ѝ се появиха трапчинки. — Казвала ли съм ти, че си красив... любов моя!

[1] Френски поет, 1431–63 г. — бел.пр. ↑

[2] Рязко намаляване или застой на кръв и други в телесните канали (кръвоносни съдове, черва и пр.) — бел.пр. ↑

[3] насочен навътре взрив — бел.пр. ↑

[4] Това е. (фр.) — бел.пр. ↑

[5] Нещото такова, каквото е. (фр.) — бел.пр. ↑

[6] Права ли съм? (фр.) — бел.пр. ↑

[7] Североамериканска религиозна секта, основана през 1827 г, която е смесица от християнство и многобожие — бел.пр. ↑

[8] Число, равно на единица и сто нули — бел.пр. ↑

[9] Хипотетичен ранен съвременен човек, за чието съществуване се съди по части от черепни кости, намерени в Югоизточна Англия през 1912 г, който напълно е отречен, тъй като се е оказало, че костите са съвременни — бел.пр. ↑

[10] Амброуз Бийрс, 1842–1914 г, американски журналист и автор на къси разкази — бел.пр. ↑

[11] Мост от дъгата, по който слизат боговете от Асгард на Земята (сканд. митология) — бел.пр. ↑

[12] Демони, които спят с мъже или жени през нощта и имат силата да причинят свръхестествено раждане — бел.пр. ↑

[13] Демон, който приема формата на жена и има полови сношения с мъже по време на сън — бел.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Дългият кон на Руфо ни последва на тревната ивица, избрана от Стар за хранене. Руфо все още седеше, отпуснат като мокър чорап, и хъркаше. Искрах да го оставя да си доспи, но Стар го сръга.

Руфо бързо се разсъни, пресегна се за сабята си и извика: „А moi! M'aidez! Les vaches!“^[1] За щастие някакъв приятел беше сложил сабята му по-назад в багажника, заедно с лъка, колчана и новата ни сгъваема кутия.

После той поклати глава и попита:

— Колко бяха?

— Събуди се, стари приятелю — каза Стар весело.

Спряхме за вечеря.

— Ядене! — Руфо преглътна и потрепери. — Моля, миледи, без сквернословия. — Той се изхлузи от обезопасителния си колан и падна от седлото. Изправих го.

Стар ровеше в чантичката си. Тя извади едно мускалче и го предложи на Руфо. Той го хвърли.

— Миледи!

— Трябва ли да го навра в носа ти — каза тя мило.

— Добре. Само почакай, малко почакай, ей сега ще го сторя.

— Разбира се, че е добре. Да помоля ли милорд да ти държи ръцете?

Руфо ме погледна умолително. Стар отвори малкото мускалче. От него се чу съскане и се разнесоха изпарения.

— Сега!

Руфо потрепери, хвана носа си и се хвърли на земята.

Не бих казал, че от ушите му излезе пушек, но той се строполи като раздрано корабно платно при буря и нададе ужасен вой.

После неочаквано излезе от пушека като телевизионен образ. Изглеждаше по-тежък и с два инча по-висок и стоеше здраво на краката си. Кожата му беше загубила мъртвешката бледност и имаше розов оттенък.

— Благодаря ти, миледи — каза той весело, с бодър и мъжествен глас. — Надявам се някой ден да ти върна услугата.

— Когато гърците преизчислят времето по календарите си — съгласи се тя.

Руфо отведе настрана дългите коне и ги нахрани с кървави бутове месо, които извади от сгъваемата кутия. Арс Лонга изяде стотина килограма, Вита Бревис и Мор Профунда — повече. По време на път тези животни се нуждаят от високопротеинова диета. Като свърши с храненето, подсвирвайки си, той се зае да подрежда масата и да нарежда столовете за мен и Стар.

— Ей — обърнах се аз към Стар, — каква беше тази вкусотия?

— Стара семейна рецепта:

*„Рибица от блатен смок,
остро жило на слепок,
мъх от прилеп, клюн на сова,
от усойница отрова,
кълка на дъждовник гаден,
пух от бухал кръвожаден...“^[2]*

— Шекспир — казах аз. — Макбет.

— „С кръв маймунска изстуди я...“ Не, не е от него, той го взе от мен. При писателите тия работи така стават; откраднат нещо, регистрират серийните номера и претендират, че е тяхно. Аз взех рецептата от леля ми... друга леля... която беше професор по вътрешни болести. Римата е мнемонична заради истинските съставки, които са много по-сложни... никога не може да се каже кога ще потрябва лек против махмурлук. Направих го миналата нощ, защото знаех, че днес Руфо ще трябва да бъде кукуряк. Но ти ме изненада, любов моя; ти показа благородство от времето на рицарството.

— Семейна слабост. Не можех да не го направя.

— Обядът е сервиран, миледи.

Подадох ръка на Стар. Топлите ястия бяха горещи, а студените ледени. Тази нова сгъваема кутия в маслиново зелен цвят, украсена с герба Дорал, беше по-добра от изгубената ни кутия. Всичко беше много вкусно, а вината бяха превъзходни.

Руфо набиваше охотно на сервитьорския си тезгях и следеше дали не се нуждаем от нещо. Тъкмо беше дошъл да ни налее вино, когато му съобщих новината:

— Руфо, стари приятелю, миледи Стар и аз ще се женим днес. Искам да си ми главен свидетел и да ми помогнеш при ритуала.

Той изпусна бутилката и ме заля.

После се захвана да ме подсушава и да бърше масата. Когато най-после проговори, Руфо се обърна към Стар:

— Миледи — произнесе той с труд, — изтърпях много неща без да се оплаквам по причини, които не е необходимо да посочвам. Но това вече е прекалено. Аз няма да допусна...

— Дръж си езика!

— Да — съгласих се аз, — задръж го, докато го отрежа. Как ще го искаш: пържен или варен?

Руфо ме погледна. Дишаше тежко. Той стана енергично, оттегли се зад тезгяха.

Стар каза тихо:

— Моя любов, съжалявам.

— Защо той се впрегна така? — попитах недоумяващо. После изведнъж ми дойде на ум.

— Стар! Да не би Руфо да ревнува?

Тя ме погледна изненадана, започна да се смее и отсече:

— Не, не, скъпи! Съвсем не е това. Руфо... Е, Руфо си има слабости, но, когато е необходимо, е съвсем надежден. А той ще ни е необходим. Забрави за случката. Моля те, милорд.

— Както кажеш. Ще е необходимо нещо повече от случилото се, за да ме направи нещастен днес.

Руфо се върна и мълчаливо привърши със сервирането. Той опакова всичко без думичка да промълви и ние тръгнахме.

Пътят минаваше досами зеленото село. Ние оставихме Руфо и тръгнахме да търсим клюкаря. Магазинът му, разположен в една странична уличка, се виждаше отдалеч. Пред него един чирак биеше барабан и лееше пред местните жители водопад от клюки. Пробихме си път през тълпата и влязохме вътре.

Главният клюкар четеше нещо, хванал във всяка ръка по един свитък, а трети свитък беше разтворил върху краката си, които беше

качил на една маса. Той ни погледна, свали краката си от масата, изправи се и се поклони. После ни махна с ръка да седнем.

— Влезте, влезте високоблагородни! — пропя той. — Това е голяма чест за мен, денят ми е осмислен! И все пак, ако мога така да се изразя, вие сте дошли точно където трябва, какъвто и да е проблемът ви, каквато и да е вашата нужда. Съобщете само онова, което имате да кажете, и цялата работа е гарантирана от най-реномираната новинарска агенция в Невя, внедрена във всички светове и във всички вселени. Милорд Гордън, несъмнено твоята слава трябва да бъде разгласена, и за мен ще бъде чест, ако ми дадеш биографията си да осветли твоите приказни геройства, допълнена от старата ти дойка, която си спомня с тънкия си и така убедителен глас знаците и поличбите при твоето раждане... Стар го прекъсна.

— Искаме да се оженим.

Той млъкна, огледа талията на Стар и едва не си изпроси един в зъбите.

— Приятно е да се работи с клиенти, които знаят какво искат. Трябва да кажа, че много ценя такъв обществено ориентиран проект. Цялото това модерно правене на любов, флиртуване и офейкване, преди да са изказани дори три поздравления, е дълбоко порочна. Бих желал и аз да имах време да се ожения, както много пъти съм казвал на жена си. Сега относно плановете ви, ако ми разрешите да изкажа скромното си мнение...

— Искаме да се оженим според обичаите на Земята.

— А, да, разбира се. — Той се приближи до бюрото си и започна да върти телефонната шайба. След малко каза:

— Извинете, високоблагородни, но главата ми е препълнена с милиарди факти, големи и малки, и...

Стар отиде до бюрото, погледна шайбата и набра номера.

Клюкарят примига.

— Онази вселена? Рядко говорим с нея. Често ми се е искало да пътувам, но бизнес, бизнес, бизнес...

— Да, майсторе? — отговори един глас.

— Планетата Земя, сватбени обичаи на... главно „3“ и накрая „я“. — Той каза някакъв петцифрен сериен номер. — Изпратете го горе!

Малко след това дотича един чирак с тънък свитък в ръка.

— Библиотекарят каза много да го пазим, майсторе. Каза, че е много крехък. Каза още...

— Млъкни. Извинете, високоблагородни. — Той пхна свитъка в едно четящо устройство и започна да го преглежда.

Опули очи и възкликна:

— Невероятно... — После промърмори: — Забележително! Какво ги е накарало да помислят за това?

За няколко минути той сякаш забрави, че бяхме там и само възкликваше: „Поразително! Фантастично!“ и други подобни.

Потупах го по рамото.

— Ние бързаме.

— А? Да, да милорде-герой Гордън... Миледи. — Той с нежелание се откъсна от скенера, събра молитвено длани и каза: — Дошли сте точно където трябва. Никой друг клюкар в Невя не би могъл да изпълни такъв голям проект. Сега според мен... само идеята в най-общи линии, която случайно ми хрумна... за ритуала ще трябва да съберем всички от околността макар че за гюрултията ще са ни достатъчни хората от града, ако желаете всичко да мине скромно в съответствие с вашата репутация... да речем един ден за ритуала и поне две нощи за гюрултия с гарантирано ниво на шума...

— Спри!

— Милорд? Нямам намерение да печеля от всичко това. Ще бъде артистично изпълнение, шедьовър... само колкото да си покрия разноските, плюс нещо за режийните. Според моята професионална преценка самоанската предварителна церемония ще бъде по-искрена и по-въълнуваща от допълнителната зулуска церемония. За придаване на комедиен нюанс... не се плаща допълнително. Една от моите архиварки тъкмо се върна от седеммесечна специализация. Тя ще бъде щастлива да изтича по пътеката и да прекъсне церемонията... Разбира се, съществува въпросът за свидетелите за акта на консумацията, но това не е необходимо да се уреди тази седмица. Най-напред трябва да помислим за улична та украса...

Хванах Стар за ръката.

— Отиваме си.

— Да, милорд, — съгласи се тя.

Той изтича след нас и крещеше нещо за неизпълнени договори и неустойки. Сложих ръка на сабята си и измъкнах шест инча от

острието. Кряканията му тутакси спряха.

На Руфо изглежда му беше минало. Той ни поздрави учтиво, дори весело. Качихме се на конете си и тръгнахме. Бяхме изминали около една миля на юг, когато казах:

— Скъпа Стар...

— Моя любов?

— Онова прескачане на сабя... наистина ли е сватбена церемония?

— Много стара, скъпи. Мисля че датира от времето на кръстоносните походи.

— Измислих съвременен текст:

*Скачай мошенико, рипай принцесо,
моя жена си ти и моя ще останеш!*

— Харесва ли ти?

— Да, да!

— А след това ти ще кажеш:

Твоя жена ще бъда аз и твоя ще остана.

— Запомни ли го?

Стар отговори развълнувана:

— Да, любов моя!

Оставихме Руфо при конете без да му обясняваме нищо и се изкачихме по малкия горист хълм. По Невя никъде няма разхвърляни кутии от бира или Кленекс^[3], които да загрозяват нейната райска красота. Намерихме един храм на открито, построен на едно равно място, обрасло с трева и надвиснали над него дървета, едно очарователно светилище.

Извадих сабята си и я погледнах. Усетих изящната ѝ красота и леките вълнички, оставени от чука на майстора-ковач. Подхвърлих я и я улових за острието.

— Прочети мотото, Стар!

— „Dum vivimus, vivamus!“... „Докато сме живи, нека да живеем!“ Да, любов моя, да! — Тя целуна сабята и ми я подаде. Сложих я на земята.

— Знаеш ли си стихчето? — попитах аз.

— Запечатало се е в сърцето ми. Хванах я за ръка.

— Скачай високо. Едно... две... три!

[1] Насам! Помогнете ми! Негодници (фр.) — бел.пр. ↑

[2] Макбет, четвърто действие, първа сцена. Превод на В.Петров — бел.пр. ↑

[3] Търговска марка меки хартиени носни кърпички за еднократна употреба — бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Когато слязох с младоженката надолу по онзи благословен хълм, с ръка около кръста ѝ, Руфо без никакви коментари ни помогна да се качим на конете. Но той сигурно не е пропуснал да отбележи, че Стар се обърна към мен с: „Милорд съпруже“. Руфо се качи на коня си и остана достатъчно назад, за да не може да чува какво си говорим.

Яздехме хванати за ръка най-малко един час. Винаги когато я погледнех тя ми се усмихваше и на бузите ѝ разцъфтяваха трапчинки. Попитах я:

— След колко време започват опасностите?

— Не преди да напуснем пътя, милорд-съпруже.

Изминахме още една миля. Най-последно тя каза срамежливо:

— Да, съпруго моя.

— Все още ли смяташ, че съм „студена и несръчна като слугиня“?

— Ммм... — отговорих замислено, — студена... не, ако трябва да съм честен. Но несръчна... Е, в сравнение с такава майсторка като Мъри, да кажем...

— Милорд-съпруже!

— Да? Исках да кажа...

— А да искаш ритник в слабините? — Добави тя. — Американец!

— Жена... ще ме ритнеш ли в слабините?

Тя замълча, после отговори тихо:

— Не, милорд-съпруже. Никога.

— Приятно ми е да го чуя. Но ако го сториш, какво би се случило?

— Ти... ти ще ме напляскаш. Със собствената ми сабя. Но не с твоята сабя. Моля те, никога с твоята сабя... съпруже мой.

— И с твоята сабя няма да го направя. С ръка. Силно. Най-напред ще те напердаша. А после...

— А после какво?

Казах й.

— И не ме карай да го правя. И в бъдеще не ме прекъсвай.

— Да, милорд-съпруге.

— Много добре. Сега нека да дадем на Мъри някаква произволна оценка. По нея ти ще получиш... чакай да помисля.

— Може би три или четири? Или дори пет?

— Тихо. Според мен хиляда. Да, хиляда плюс-минус едно. Не си нося калкулатора.

— О, какво си животно, скъпи! Наведи се и ме целуни... и само почакай да кажа на Мъри.

— Нищо няма да кажеш на Мъри, невесто моя, или ще те нашибам. И престани да си просиш комплименти. Знаеш какво представляваш за мен, слугиньо, която прескочи сабята ми.

— Какво представлявам за теб?

— Принцеса.

— О!

— И норка, опашката на която виси над огъня... и ти го знаеш.

— Това добро ли е? Много внимателно изучавах американските идиоми, но понякога не съм съвсем сигурна.

— Предполага се, това да е върхът. Честно казано никога не съм бил запознат много добре с норката. Сега насочи ума си към нещо друго иначе ще останеш вдовица още в деня на сватбата. Значи дракони, казваш?

— Не преди полунощ, милорд-съпруге... но всъщност те не са истински дракони.

— Както ги описа, разликата може да е от значение само за други дракони. Осем фута високи до раменете, по няколко тона тежки, зъби колкото ръката ми... остава още и да бълват огън.

— О, те и това правят! Не ти ли казах?

Въздъгнах.

— Не, не си.

— Строго казано те не бълват огън. Това би ги убило. Бълват газ... метан... от стомашно-чревния си тракт. Представлява контролирано оригване с хайтърголичен ефект^[1], предизвикан от ензим, който се отделя между първия и втория ред зъби. Газът се запалва при излизане от устата.

— Не ме интересува как го правят. Това са истински огнехвъргачки. Е? Как очакваш да се справя с тях?

— Надявах се, че ти имаш идеи. Разбираш ли — добави тя извинително, — не съм го имала предвид, не очаквах да минем по този път.

— Ех... жено, хайде да се върнем в онова село. Да направим едно състезание с нашия приятел клюкаря... бас държа, че ще го надприказваме.

— Милорд-съпруже!

— Няма значение. Ако искаш да убивам дракони, ще бъда на разположение всяка сряда и събота. Този запалителен метан... от двата си края ли го изпускат?

— О, само от единия. Как биха могли и от двата?

— Лесно. Виж новия модел за следващата година. А сега замълчи. Обмислям тактиката. Ще ми е необходим Руфо. Предполагам, че по-рано е убивал дракони?

— Не ми е известно някога човек да е убивал дракон, милорд-съпруже.

— Така ли? Принцесо, поласкан съм от доверието, което имаш към мен. Може да е отчаяние? Не ми отговаряй, не желая да зная. Мълчи и ме остави да мисля.

При следващата ферма изпратихме Руфо да уреди връщането на конете. Въпреки че бяха наши, подарък от Дорал, трябваше да ги върнем, тъй като не биха могли да живеят там, където отивахме... Мъри ми беше обещала, че ще наглежда Арс Лонга и ще я извежда да се поразтъпче. Руфо се върна с един селяндур, възседнал неоседлан товарен кон. Яздеше вдървено и непрекъснато се местеше между втория и третия чифт крака, за да облекчи гърба на животното.

Слязохме, взехме си лъковете и колчаните и се готвехме да тръгнем, когато Руфо дойде при мен.

— Шефе, конярчето има силно желание да се запознае с героя и да пипне сабята му. Ще го приемеш ли за малко?

Славата, освен привилегии, налага и задължения.

— Доведи го.

Момчето, височко и вече с мъх под носа, се приближи смутено, препъна се, после направи нисък поклон, като почти легна.

— Стани, синко — казах аз. — Как е малкото ти име?

— Паг, милорде-герой — отговори то с писклив глас.

(„Паг“ много му подхожда. На невиянски език звучеше... беше така грубо, както шегите на Джоко.)

— Добро име. Какъв искаш да станеш когато пораснеш?

— Герой, милорд! Като вас.

Мислех да му кажа колко трънлив е Пътят на славата. Но той самият много скоро щеше да го разбере, ако реши да тръгне по него. Кимнах одобрително и го уверих, че в този геройски бизнес винаги има достатъчно място за едно момче с дух... и че колкото от по-рано тръгне, толкова по-голяма ще бъде славата му... така че да работи сериозно, и да учи сериозно и да чака подходяща възможност. Винаги да е нащрек и винаги да говори с непознати дами; така може да започне някое приключение. После му позволих само леко да докосне сабята ми... Лейди Вивамас е моя и по-скоро бих позволил на някой да ползва четката ми за зъби, отколкото да държи нея.

Едно време, когато бях малък, бях представен на един конгресмен. Той ми нанриказва същите празни приказки, които сега приказвах и аз. Открих, че докато ги бръщолех, бях искрен и съм сигурен, че навремето и конгресменът също е бил искрен. Все пак младежът можеше да загине още на първата миля по този път. Това обаче е за предпочитане, отколкото на стари години да седи край огнището, да смуче беззъбите си венци и със съжаление да си спомня за пропуснатите възможности и за момичетата, с които не е успял да спи.

Реших, че случаят изглежда толкова важен за Паг, че трябва да се ознаменува. Ето защо бръкнах в кесията си и извадих четвърт американски долар.

— Как е фамилното ти име, Паг?

— Просто „Паг“, милорд. От семейството на Лердки, разбира се.

— Сега ще имаш три имена, защото аз ти давам едно от моите.

Имах едно, което не ми трябваше, Оскар Гордън беше достатъчно. Не „Флаш“, тъй като никога не признах моя войнишки прякор. Него не бих го написал дори на стената на тоалетната. „Ийзи“^[2] беше името, което реших да му дам. Винаги съм се подписвал Е. С. Гордън, а не Евелин Сирил Гордън, а в училище името ми бе променено на „Ийзи“, заради стила ми при кросовете... никога

не тичах по-силно, отколкото беше необходимо, нито пък клинчех повече, отколкото изискваше случая.

— Съгласно властта, в която съм облечен от командването на Главната квартира на армията на Съединените щати в Югоизточна Азия, аз, Героят Оскар, те дарявам с името Лерджи 'т Паг Ийзи. Носи го с чест.

Дадох му монетата и му показах образа на Джордж Вашингтон.

— Това е баща ми, такъв герой, какъвто аз никога не ще мога да стана. Той ходеше винаги с гордо вдигната, глава, говореше истината и се бореше за правото, независимо колко големи са рисковете. Постарай се да бъдеш като него. А тук... обърнах другата страна... е гербът на моя дом, домът, който той създаде. Птицата изобразява кураж, свобода и защита на идеалите. (Не му казах, че американският орел се храни с мърша, ни кога не напада нещо по-голямо от него и е на изчезване... Един символ има такова значение, каквото му се припише.)

Паг Ийзи кимна енергично, а от възмущение очите му се напълниха със сълзи. Не го бях представил на съпругата си; не знаех дали тя ще желае да се запознае с него. Но тя пристъпи и каза любезно:

— Паг Ийзи, запомни думите, които ти каза милорда-герой. Пази ги като съкровище през целия си живот.

Момчето коленичи. Стар го докосна по главата и каза:

— Стани Лерджи 'т Паг Ийзи. Изправи се.

Казах довиждане на Арс Лонга, казах й да бъде добро момиче и че някой ден ще се върна. Паг Ийзи се отпрати с конете назад и ние влязохме в гората със заредени лъкове, а Руфо остана да ни охранява отзад. Там, където напуснахме жълтия кирпичен път, имаше табела с надпис, който е свободен превод гласеше:

„ВИЕ, КОИТО ВЛИЗАТЕ ТУК, НАДЕЖДА ВСЯКА ОСТАВЕТЕ.“

(Буквалният превод напомняше на този в парка Йелоустоун: „Внимание... животните в тези гори не са питомни. Желателно е туристите да не се отделят от пътя, тъй като останките им не ще бъдат върнати на техните близки“.)

След малко Стар каза:

— Милорд-съпруже...

— Да, хубави крачета? — Не я погледнах; наблюдавах моята страна и част от нейната, а хвърлях и по едно око нагоре, тъй като тук можехме да бъдем нападнати... от нещо като кървавите кити.

— Герое мой, ти си истински благородник и жена ти се гордее с теб.

— Хм? Как? — казах аз, а ума ми беше зает с въображаеми зверове... два вида: един плъх, достатъчно голям, за да яде котки и едно диво прасе, без никаква тлъстинка. Знаех, че прасето е по-лесна мишена, защото то атакува направо. Но целта не трябва да се пропусне. Ако си без сабя, няма да имаш възможност да изстреляш втора стрела.

— Онова момче, Паги Ййзи. Това, което направи за него...

— Какво толкова съм направил за него? Надрънках му старите измишльотини. Нищо не ми струваше.

— Беше много мило от твоя страна, милорд-съпруже.

— О, глупости, небивалици. То очаква големи думи от един герой, така че трябваше да му ги наприказвам.

— Оскар, любими мой, може ли една вярна съпруга да каже на своя съпруг кога той говори глупости за себе си? Познавах много герои и някои от тях бяха такива простаци, че заслужаваха да ядат в обора, ако техните геройства не изискваха да бъдат сложени на масата. Познавах малко хора, които бяха благородни, защото благородството е по-рядко от героизма. Но истинското благородство винаги се познава... дори ако човек е недопустимо скромен, какъвто си ти. Момчето очаква ше това и ти му го даде... моралното задължение на благородника е емоция, която може да се изживее само от онези, които са истински благородни.

— Да, може би. Стар, ти пак се разприказва. Не мислиш ли, че тези зверове могат да имат уши?

— Извинявай, милорд. Техният слух е толкова развит, че чуват стъпките по земята много преди да чуят гласовете. Нека да кажа само още нещо, все пак днес ми беше сватбата. Ако си внимателен към някоя красавица, това аз не го смятам за благородство. Подобно поведение произтича от много по-незначителното чувство за моралното задължение. Но когато говориш на едно селско момче, с мръсни крака, вмирисано на чесън и с пъпчиво лице... говориш му любезно и го караш да се чувства за известно време истински

благородник, какъвто си ти самият, давайки му надежда един ден да стане като теб... зная, че не го правиш с намерение да го сваляш.

— О, не съм сигурен. В някои среди момчетата на тази възраст се смятат за особено апетитни. Окъпете го, напарфюмирайте го, накъдрете му косата...

— Милорд съпруже, разрешено ли ми е да мисля, че искам да те ритна в слабините?

— За мислене не могат да те изправят пред военен съд, това е нещо, което никой не може да ти отнеме. О'кей, аз предпочитам момичета; откровен съм и ще си остана такъв.

— Само в деня на сватбата ми, милорд-съпруже. Останалите дни са си твои. Ако те хвана в изневеря или няма да повярвам, или ще те поздравя.

— Не очаквам да ме хванеш.

— Вярвам, че и ти мен няма да хванеш, милорд-мошенико — отговори тя весело.

Едва беше произнесла последната дума, когато иззвънтят тетивата на лъка на Руфо. Той извика:

— Уцелих го! — И тогава ги видяхме. Прасета — толкова грозни, че изглеждаха като поланд чинас^[3]... аз ударих едно със стрела в лигавото му гърло, а секунда по-късно нахраних по същия начин и брат му. Стар удари едно, но стрелата отхвъркна от костите му и то продължи да се носи към нея. Аз го изритах, докато се опитвах да измъкна сабята си от един негов братовчед. Стоманата се беше заклешила между ребрата, но Стар хладнокръвно пусна още една стрела и го уби. Тя уби още едно прасе със сабята си, навеждайки острието като матадор и отскачайки встрани.

Битката свърши. Руфо беше убил три, но беше промушен лошо. Аз имах само една драскотина, а булката ми остана незасегната, в което се уверих, веднага щом нещата се успокоиха. После останах на пост, докато Стар се занимаваше с Руфо, след което тя превърза и моята драскотина.

— Как ти е раната, Руфо? — попитах аз. — Ще можеш ли да вървиш?

— Шефе, няма да остана в тази гора, та ако ще и по корем да се влача. Да тръгваме. Във всеки случай — добави той, като кимна с глава

към безполезното свинско около нас — сега плъховете няма да ни нападнат.

Размених местата на отряда ни, като поставих Стар и Руфо отпред, а аз застанах отзад. Отзад е малко по-безопасно, отколкото отпред при повечето обстоятелства, но случаят не беше такъв. Според моята преценка бях оставил невестата си на сляпата случайност при свинското нападение.

Докато напредвахме през гората едва не станах кривоглед, опитвайки се не само да гледам назад, но и напред, така че да мога бързо да се притека на помощ на Стар... ако Руфо се окаже затруднен. За щастие в Югоизточна Азия си имахме едно мълчаливо заклинание, което си казах на ум. Реших да спазя най-стария урок от патрулирането: Не можеш да поемеш задачата на друг. Тогава насочих цялото си внимание назад. Руфо, макар че беше стар и ранен, нямаше да се даде без бой, за да трябва да го пазя... а Стар не беше жена, която щеше да припадне пред лицето на опасността. Спокойно бих могъл да заложа на нея и жалко за онзи мъж, който би се решил да я нападне или изнасили; сигурно ще има дълго да търси своите сојонес^[4].

Прасетата повече не ни безпокояха, но когато започна да се здрачава, започнахме все по-често да чуваме гигантските плъхове. Те бързо изтичаха напред и ние ги загубвахме от погледа си. Плъховете никога не нападаха направо, както прасетата; те изчакваха най-добрата възможност.

Плъховете наистина ме ужасяваха. Едно време, когато бях още малко дете, баща ми беше починал, а майка ми още не се беше омъжила повторно, бяхме напълно разорени и живеехме в една таванска стаичка. Та там чувах как плъховете тичаха по стените, а на два пъти претичаха и покрай мен, докато заспивах.

И сега се стряскам на сън и пищя.

Тези плъхове тук бяха истински чак до мустаците. Приличаха на земни плъхове с изключение на краката и лапите им, които бяха много големи... според квадратно-кубическия закон за животинските пропорции, който е в сила навсякъде.

Не изстреляхме нито една стрела, преди да бъдем сигурни, че ще поразим целта и се движехме на зигзаг, за да се възползваме от откритите места в гората... което пък увеличаваше опасността от горе.

Гората обаче беше толкова плътна, че опасността откъм небето не беше главната ни грижа.

Аз уцелих един плъх, който се престаши да се доближи, и пропуснах друг. Трябваше да изстрелваме по някоя стрела, когато станеха много нахални. Това караше другите да бъдат по-предпазливи. А веднъж, когато Руфо се прицелваше, а Стар дебнеше готова със сабята си да му помогне, едно от тези малки жестоки зверчета скочи върху Руфо.

Стар го посече още във въздуха. Руфо дори не го видя; той беше зает с прострелването на друг.

От храстите не се плашихме; тази гора беше като паркинг, с дървета и трева, но не и с гъсти храсталаци. Място не беше толкова лошо, но започнаха да ни се свършват стрелите. Това вече ме безпокоеше и тогава забелязах нещо.

— Хей, погледнете! Отклонили сме се от курса. Свийте вдясно. — Стар беше ми показала курса, когато пресякохме пътя и сега аз трябваше да се грижа да не се отклоним. Стар трудно се ориентираше в посоките, а и Руфо не беше по-добър.

— Съжалявам, милорд-водач — отговори Стар. — Пътят беше малко стръмен.

После допълних:

— Как си с крака, Руфо? — По челото му беше избила пот.

Вместо да ми отговори, той каза:

— Миледи, скоро ще се стъмни.

— Зная — отвърна му тя, — време е за вечеря. Милорд-съпруге, онази голяма скала пред нас изглежда е подходяща.

— Но, миледи, изоставаме от плана — каза Руфо.

— И още повече ще изостанем, ако не се погрижа за крака ти.

— По-добре ме оставете — промърмори той.

— По-добре да мълчиш, когато не те питат — казах му аз. — Няма да оставя един рогат дух да бъде изяден от плъхове.

Голямата плоска скала, набучена като череп сред дърветата, представляваше горната повърхност на един исполински варовиков каменен блок, основата на който беше побита в земята. Застанах на пост в средата, а Руфо седна до мен, докато Стар поставяше защита на другите основни и второстепенни места. Не видях как го направи,

защото се бях вперил в нещо зад нея. Бях сложил стрела в лъка, готов да го понижа, докато Руфо следеше от другата страна.

Добре, че изпълнявах острожно охранителната си задача, вместо да се чудя как Стар поставя онзи магически кръг, тъй като единственият плъх, който срещнахме там, я нападна, без елементарно чувство за самосъхранение. Той направо връхлетя върху нея. Стрелата ми бръмна покрай ухото ѝ и я предупреди. За миг тя го довърши със сабята си. Беше много стар мъжкар, с изпадали зъби и бели мустаци, вероятно малоумен. Беше голям като вълк и макар с две смъртоносни рани ни гледаше с почервенели очи, обезумял от ярост.

След като изгради и последната защита, Стар ми каза, че мога да престана да се безпокоя за атака от небето; бариерата ни защитаваше и отгоре, не само отстрани. Както каза Руфо: „Щом тя го твърди, всичко е наред“. После Руфо разтвори частично сгъваемата кутия и аз извадих оттам санитарната ѝ чанта и още стрели за всички, и храна. Ядохме всички заедно, Руфо беше легнал по гръб, за да може Стар да му смени превръзката. От време на време пъхаше в устата си храна по маниера на невиянското гостоприемство. Стар дълго почиства раната му, докато аз държах лампата и ѝ подавах каквото е необходимо.

Докато се хранехме се стъмни и невидимата бариера беше очертана от хиляди светещи очи, които проблясваха в мрака. Според мен повечето бяха плъхове.

— Миледи, моя любов — казах аз, — тази бариера ще остане ли и през нощта?

Да, милорд-съпруже.

— Добре ще е. Много е тъмно, за да се защитаваме със стрели, а не виждам как бихме могли да си пробием път през тази сган. Страхувам се, че отново трябва да направиш промени в плана си.

— Не мога, любими. Но забрави за тези зверове. Предстои ни да летим.

Руфо изпъшка.

— Точно от това се страхувах. Знаеш, че страдам от морска болест.

— Бедният Руфо — каза тихо Стар. — Не се бой, стари приятелю. Приготвила съм ти изненада. В Кан купих драматин^[5]... знаеш го, лекарството, което спаси от провал десанта в Нормандия. Или не го знаеш.

Руфо въздъхна.

— Зная го? Аз участвах в тази операция, миледи... и съм алергичен към драмина. Драг пръча през целия път до Омаха Бийч. По-лоша нощ не съм имал през живота си... о, предпочитам да остана.

— Руфо — попитах аз, — наистина ли си бил в Омаха Бийч?

— По дяволите, да, шефе. Изпълнявах всички замисли на Айзенхауер.

— Но защо? Това не е била твоя битка.

— По-добре се запитай защо ти участваш в тази битка, шефе. В моя случай беше заради френските мацки. Земни, без задръжки и с огромно желание да учат. Спомням си една малка мацкозела от Арментиер^[6]...

Стар го прекъсна:

— Докато двамата си спомняте ергенските си приключения, ще приготвя оръжията. — Тя стана и отиде до сгъваемата кутия.

— Давай, Руфо — казах аз, като се чудех какъв ли локум ще разтегне.

— Не — отвърна той намусено. — На нея това няма да й хареса. Виждам го. Шефе, ти имаш много лошо влияние върху нея. Не искам да те обиждам.

— Не се обиждам. Е, ще ми разкажеш друг път, ако се сетиш.

— Никога няма да я забравя. Но, шефе, морската болест не е главната причина. Ти мислиш, че опасностите в тази гора са големи. Но онези, към които отиваме... само като си помисля и мартинките ми се разтреперват. Предстои ни да се бием с дракони.

— Зная.

— Значи тя ти е казала? Но човек трябва да види, за да повярва. Горите са пълни с дракони. Повече са от жените на име Доли в Бостън. Големи, малки, на десет годишна възраст тежки по два тона и непрекъснато гладни. На теб може да ти харесва да бъдеш изяден от дракон, на мен обаче никак. Обидно е. И е окончателно. Мястото трябва да се напръска с антидраконов спрей, това трябва да се направи. Трябва да има закон за това.

Стар се беше върнала.

— Не, не трябва да има такъв закон — каза тя твърдо. — Руфо, не бъди така категоричен по въпроси, които не разбираш.

Нарушаването на екологичното равновесие е най-голямата грешка, която може да стори едно правителство.

Руфо замълча, но продължи да си мърмори под носа.

Тогава си казах:

— Моя вярна любов, каква е ползата от един дракон? Това много ме озадачава.

— Никога не съм разглеждала диаграмата на екологичното равновесие на Невя. Това не ми влиза в задълженията. Но мога да си представя последиците от нарушаването му, ако се направи опит да се изтребят драконите. Драконите обичат да се хранят с тлъсти плъхове. Съществува едно дълготрайно споразумение, почти договор, според което докато драконите не излизат извън своята територия и докато ограничават разрастването на плъховете, хората няма да ги избиват.

— Но защо не избият плъховете, а после да се отърват и от драконите?

— И да оставят прасетата необезпокоявани? Моля ти се, милорд-съпруже, не мога да отговоря на всичките ти въпроси. Просто зная, че нарушаването на екологичния баланс е въпрос, към който трябва да се подхожда със страх и трепет... и с помощта на много мощен компютър. Невиянците изглежда са доволни от мирното съжителство с драконите.

— Очевидно ние ще го нарушим. Това ще направи ли договора невалиден?

— Договор, в истинския смисъл на думата, няма. Това по-скоро е традиция сред невиянците, условен рефлекс... или може би инстинкт... по отношение на драконите. И ние няма да безпокоим драконите, ако не се наложи. Обсъдихте ли тактиката с Руфо? Когато отидем там няма да имате никакво време.

Тогава с Руфо обсъдихме как да убиваме драконите, а Стар ни слушаше, докато привършваше приготовленията си.

— Добре — каза мрачно Руфо, — няма смисъл да стоим така. Трябва да защитим достойнството си. Аз съм по-добър стрелец от теб... или поне толкова добър, колкото си и ти... ето защо аз ще бъда отзад, тъй като тази вечер не съм толкова подвижен, колкото е необходимо.

— Бъди готов бързо да реагираш, ако това се наложи.

— Ти бъди готов, шефе. Аз ще бъда готов поради най-важната за мен причина... собствената ми кожа.

Стар приключи с приготовленията и сложи жартиери на коленете на всеки от нас. После ни каза да седнем на скалата.

— Подай ми онази дъбова стрела, Руфо.

— Стар, това не е ли от книгата на Албъртс Магнъс?

— Подобно е — каза тя. — Моята формула е по-надеждна и съставките, които използвам за жартиерите, не се развалят. Ако обичаш, милорд съпруже, трябва да се концентрирам върху магията. Постави стрелата така, че да сочи към пещерата.

Поставих я и тя понита:

— Точно ли е?

— Ако картата, която ми показва, е вярна, е точно. Насочена е по посоката, която държах през цялото време, откакто напуснахме пътя.

— Колко далеч е гората на драконите? — попита Руфо.

— Виж, любов моя — сетих се, тъй като ще пътуваме по въздуха защо да не отидем направо до пещерата и да избегнем драконите?

Стар ми отговори търпеливо:

— Бих желала да можем. Но тази гора е толкова гъста на върха, че не можем да се спуснем направо пред пещерата, няма достатъчно широка пролука. А съществата, които живеят в онези гори, високо горе, са по-лоши и от драконите. Те растат...

— Моля! — каза Руфо. — Още не сме излетели и ме хвана морска болест.

— По-късно ще ти обясня, Оскар, ако все още искаш да научиш. Във всеки случай не можем да рискуваме да се срещнем с тях... и няма да го сторим. Колко е разстоянието до гората?

— Ммм... осем и половина мили, по онази карта, а сме изминали... не повече от две.

— Добре. Хванете се здраво за мен и се притиснете колкото се може по-плътно. — Руфо и аз я прегърнахме с но една ръка през кръста, а с другата през корема.

— Така е добре. Дръжте се здраво. — Стар начерта някакви фигури на скалата.

След това тя отлетя в нощта заедно с нас.

Не разбирам как мога да не го наричам магия. Ако повече ви харесва, бих казал, че Стар най-напред ни хипнотизира, а после

използва пси-сили, за да ни телепортира на осем и половина мили. „Пси“ е по-добра дума от „магия“; едносричните думи са по-силни от многосричните... виж речите на Уинстън Чърчил. Не разбирам нищо, така както не мога да обясня защо никога не мога да се изгубя. Просто си мисля, че е абсурдно други хора да го могат.

Когато летя насън, използвам два стила: единият е като гмуркане на лебед, спускане и издигане; другият е седане по турски като Малкия куц принц и плуване с истинската сила на личността.

Ние летяхме по втория начин, сякаш се носехме с безмоторен самолет, без да сме в самолет. Нощта беше прекрасна за летене, а голямата луна посребряваше земята под нас. Гората изглеждаше черна в далечината, много по-висока и внушителна, отколкото красивите дървета зад нас. Далеч вляво се виждаха полята на помещчика Лердки.

Бяхме летели само около две минути, когато Руфо каза „Извинете ме!“ и обърна глава настрана. Върху нас не падна дори една капка, но изригна като фонтан. Това беше единственият инцидент по време на този чудесен полет.

Точно преди да достигнем високите дървета, Стар каза съсредоточено: „Амех!“ Спряхме като хеликоптер и се спуснахме право надолу. Стрелата стоеше неподвижна на земята пред нас. Руфо я прибра в колчана си.

— Как се чувстваш? — попитах аз. — Как ти е кракът?

Той преглътна.

— Кракът ми е добре. Само дето земята ми се люлее нагоре-надолу.

— Шшт! — прошепна Стар. — Ще му мине. Пазете тишина, ако ви е мил живота.

Миг по-късно тръгнахме — аз начело с извадена сабя, Стар зад мен и Руфо подир нея, сложил стрела на лъка си.

Промяната от лунна светлина към мрака на дълбоката гора ни направи неспособни да видим каквото и да е. Аз заопипвах дънерите на дърветата за ориентация и се молах на пътя ми да не се окаже някой дракон. Разбира се, знаех, че драконите спят през нощта, но им нямам много вяра. Може пък някой ергенин да е останал на стража. Искях да посветя това място на Свети Джордж^[7] и да отложам опасността за малко по-късно.

Изведнъж обонянието ми усети миризмата на мускус. Спрях и бавно съзрях формата и размерите на истински офис за недвижимо имущество... един дракон, заспал, с глава, положена върху опашката. Заобиколихме го много тихо с надеждата, че туптенето на сърцата ни не е толкова силно.

Вече виждах но-добре, вирах се във всеки лунен лъч, който успяваше да се промъкне през дърветата. Почвата беше покрита с мъх и леко фосфоресцираше, както понякога фосфоресцират изгнилите дънери. Сега можех да видя дървета, и земя... и дракони.

По-рано си мислех: „Какво ли представляват дузина дракони в една такава голяма гора? Почти никакъв шанс да срещнем някой; не по-голям от шанса да видиш сърна през деня в гора със сърни“.

Грешах. Човек, ако вземе на аренда тази гора за нощен паркинг на дракони, ще направи цяло състояние, стига да изнамери начин да ги накара да му плащат.

Разбира се, това не са точно дракони. Бяха още по-грозни. Вяха заври^[8], по-близки до тиранозавър рекс^[9], отколкото до друг вид... голямо задно туловище и тежки задни крака, огромна опашка и помалки предни крака, които използват или за ходене, или за хващане на жертвата. Главата им се състои главно от зъби. Освен това, тези дракони владеят очарователния трик да запалват газ, възпроизвеждан от тях самите. Но никакво еволюционно хрумване не може да се разглежда като необичайно, ако за сравнение вземете начина, по който правят любов октоподите.

Изведнъж, далеч вляво пламна една огромна струя и после се чу грухтене като от някой стар алигатор. Светлината се задържа няколко секунди, след това угасна. Не ме питайте... може би два мъжки се караха за някоя женска. Продължихме да се движим, но аз намалих темпото след изгасването на светлината, защото ми трябваше време отново да свикна с тъмнината.

Алергичен съм към драконите... не е само от глупав страх. Също както бедния стар Руфо беше алергичен към драмамина, но бях по-близко до алергията, която някои хора имат към косми.

Още с влизането ни в гората очите ми се изпълниха със сълзи, после носът ми се запуши и преди да бяхме изминали половин миля вече триех с левия си юмрук носа и част от устните си. Кихавичната експлозия едва не ми спуска тъпанчетата. Случи се точно когато

заобикаляхме южния край на един звяр с размерите на камион с ремарке. Спряхме на място и изчакахме. Не се събуди.

Когато тръгнах, любимата ми дойде до мен име хвана за ръка. Отново спрях. Тя бръкна в санитарната си чанта, намери нещо и натри с него ноздрите ми. После с леко блъскане ми даде знак, че можем да тръгваме.

Носът ми най-напред пламна от студ, после изтръпна и след това започна да се отпушва.

След повече от час промъкване покрай високи дървета и гигантски форми, си помислих, че все пак ще се „доберем безпрепятствено до целта“. Пещерата сигурно беше на не повече от сто ярда пред нас и аз вече виждах възвишението, където по всяка вероятност беше входът.

Забързах.

Тогава се пръкна едно малко приятелче, не по-голямо от уолъби^[10] и приблизително със същата форма, като се изключат бебешките му зъби, дълги четири инча. Може би беше толкова малко, че е трябвало да стане през нощта да се изчишка, не зная. Единственото, което помня, е, че минах покрай едно дърво, а бебешокът беше зад него. Настъпих го без да искам по опашката и то изквича.

Право беше. Но прозвуча като сигнал за тревога. Големият дракон, който лежеше между нас и пещерата, веднага се събуди. Не беше много голям... може би около четирийсет фута, заедно с опашката.

Добрият стар Руфо веднага се задейства, сякаш само това е упражнявал. Спусна се откъм южната страна на звяра с вдигнат лък и поставена стрела, готов за стрелба.

— Вдигни си опашката! — извика той.

Аз изтичах пред звяра и се опитах да го предизвикам като крещях и размахвах сабята си. В същото време се чудех до къде ли може да изхвърли огън. Невиянският дракон има само четири места, където може да бъде прободен със стрела; останалата част от тялото му е покрита с броня като на носорог, само че по-дебела. Тези четири места са устата (когато е отворена), очите (трудни за улучване; те са малки като на прасе) и онова място, точно под опашката, където са уязвими почти всички животни. Смятах, че една стрела, забита на това

нежно място, ще причини онова чувство на „сърбеж и парене“, което се изпитва при четене на малките обяви от последните страници на вестниците, онези, в които се казва „ИЗБЯГВАЙТЕ ХИРУРГИЯТА!“

Идеята ми беше, че ако драконът бъде нетърпимо раздразнен едновременно от двата края, ще изгуби чувството си за ориентация и ние ще можем или да го нападнем и обезвредим, или на него ще му писне и ще избяга. Но трябваше по някакъв начин да го накарам да си вдигне опашката, за да може Руфо да стреля. Тези същества, тежки като бетонобъркачка, можеха да се изправят на задните си крака и да балансират с опашката си.

Драконът полюшваше главата си напред-назад, а аз внимавах да не попадна в обсега на пламъка... когато неочаквано усетих миризмата на метан, излизащ от устата му. Оттеглих се бързо назад и се скрих зад малкото бебче. Хвърлих се право върху него, паднах на раменете си, преметнах се през глава и това ме спаси. Тези пламъци достигат до около двайсет фута. Старият дракон се беше изправил на задните си крака и можеше да ме опече, но пред мен беше бебчето. То спря пламъка... а Руфо изкрещя:

— Очите на звяра!

Причината, поради която избягах навреме беше лошият дъх на устата му. Знае се, че „чистият метан е газ без цвят и без мирис“. Стомашно-чревният тракт на звяра обаче не беше чист; той беше така задръстен с домашни кетони и алдехиди, че вонеше като ракиджийница.

Предполагам, че онзи мехлем, с който Стар ми намаза ноздрите, спаси живота ми. Ако носът ми беше запушен, не ще можех да надуша дори горната си устна.

Действията ни не спряха, за да се отдам на размисъл; всичко това си го мислих или преди, или след, но не и по време на самата случка. Малко след като Руфо стреля по очите му, звярът прие вид на пълно възмущение, отвори отново уста, без да бълва пламък и се опита да ме хване за бедрото с двете си ръце. Не можа... предните му крака са много къси... но се опита. Като видях докъде достига огнената струя, бързо прибрах сабята си и вдигнах лъка. Имах време да изпратя една стрела в устата му, може би в лявата сливица.

Този сигнал драконът възприе по-бързо. С яростен рев, от който се разтърси земята, той се спусна към мен, бълвайки огън... Руфо

извика приветствено:

— Брадавица седем!

Бях много зает, за да му благодаря; тези същества са много бързи за ръста си. Но и аз съм бърз, а и имах по-голям стимул. Хванах с две ръце опърлените си гащи и затичах още по-бързо, опитвайки се да заобиколя дракона.

Стар внимателно изстреля една стрела в другата му сливица, точно откъдето дойде пламъкът, докато аз се оттеглях. После бедното същество толкова силно се изви, че си заплете краката и падна, с което причини едно малко земетресение. Руфо заби една стрела в нежната му задна част, а Стар прободе езика му и стрелата заседна в гърлото му, което страшно го подлуди.

Звярът се сви на топка, изправи се на краката си, отдръпна се назад и се опита отново да избълва пламък.

И пламъкът изскочи.

На това се бях надявал. Онези дракони от приказките със замъци и пленени принцеси винаги имат толкова огън, колкото им е необходимо; като шестак барабанлия в телевизионен сериал, който в пет серии може да стреля само с едно зареждане. Само че тези същества сами си произвеждаха метана и нямаха толкова голям резервоар, нито пък можеха да го съхраняват под високо налягане... надявах се аз. В действителния живот, ако някой използва бързо всичкия си амонит^[11], му трябва известно време за повторното зареждане.

Междувременно Руфо и Стар не оставяха звяра на мира и го бяха превърнали във възглавничка за топлийки. Той се опита с всички сили отново да избълва, а аз се промъкнах бързо, опитвайки се да държа пискащото малко драконче между мен и него. Пламъкът потрепна, простря се на някакви си жалки шест фута и изгасна. Но драконът толкова се насили да ме достигне с този последен пламък, че отново падна.

Използувах шанса, че за една-две секунди ще е бездеен, изтичах и забих сабята си в дясното му око.

Последва една силна конвулсия и после всичко стихна.

(Щастлив удар. Казват, че динозаврите, макар и толкова големи, имат мозък, колкото един кестен. Нека приемем, че мозъкът на този звярът е бил колкото пъпеш... и все пак е цяло щастие, ако успееш през

очната му ябълка да го достигнеш. Всичко онова, което му бяхме сторили до този момент, беше като ухапване от комар. Но от този удар добичето умря. Сигурно Свети Майкъл и Свети Джордж са направлявали сабята ми.) Руфо изкрещя:

— Шефе! Да бягаме.

Към нас се насочваше ескадрон от дракони. Чувствах се като на маневри, когато трябва да изкопаеш една миша дупка, а после да се скриеш в нея и отгоре да мине танк.

— Насам! — извиках аз. — Руфо! Насам, не нататък! Стар!

Руфо закова спирачките, ние се втурнахме във върната посока и тогава видях входа на пещерата, черен като грях и приканващ като майчини ръце. Стар се отдръпна назад; бутнах я навътре, а Руфо се запрепъва след нея. Аз понечих да се върна, за да се бия с още дракони заради моята любима.

Но тя изкрещя:

— Милорд! Оскар! Влизай вътре, идиот! Трябва да поставя бариерата!

Бързо влязох вътре, тя сложи бариерата, а аз въобще не ѝ се разсърдих, задето нарече съпруга си идиот.

[1] Моментално запалване при контакт с друго вещество — бел.пр. ↑

[2] Easy — спокоен (англ.) — бел.пр. ↑

[3] Американска порода черни прасета — бел.пр. ↑

[4] Тестиси — бел.пр. ↑

[5] Търговско наименование, дименхидринат — бел.пр. ↑

[6] Град в Северна Франция — бел.пр. ↑

[7] Алюзия със Свети Георги и борбата му с дракона — бел.пр. ↑

[8] От рода на гущерите — бел.пр. ↑

[9] Месояден динозавър в Северна Америка от мезозойската ера, който е ходел изправен па задните си крака — бел.пр. ↑

[10] Вид дребно кенгуро — бел.пр. ↑

[11] Силно експлозивно вещество — бел.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Малкото драконче ни последва до пещерата и не само, че не се държеше войнствено (макар че нямам доверие на животно със такива големи зъби като неговите), ами се тътреше подир нас както пате подир майка си. То се опита, да влезе, но щом докосна невидимата бариера, рязко се отдръпна назад. Остана отвън и жално замяука.

Чудех се дали бариерата на Стар ще може да спре пламъка. Скоро ми се отдаде възможност да разбере, когато един голям дракон се домъкна и пхна главата си през един отвор. Бариерата го накара да отскочи назад, но тогава той включи огнепръскачката си.

Никаква бариера не можеше да спре пламъка.

Бяхме доста навътре, така че пламъкът не можа да ни опърли, но пушекът, вонята и топлината бяха непоносими.

Покрай ухото ми изсвистя стрела и драконът престана да се интересува от нас. На негово място дойде друг, който не беше убеден, че трябва да ни остави на мира. Руфо и Стар побързаха и него да убедят, преди да успее да запали газовата си факла. Въздухът в пещерата постепенно се проветри; някъде от дъното идваше течение, насочено навън.

Междувременно Стар беше запалила светлина и драконите, възмутени, се събраха на съвещание. Погледнах зад себе си и престанах да обръщам внимание на вътрешността на пещерата; отпред се събираше цял комитет.

Уцелих мекото небце на председателя, преди да успее да се оригне. Вицепредседателят обаче остана незасегнат и успя да направи термална забележка, дълга около петнайсет фута, преди и той да промени мнението си. Комитетът се отдръпна и членовете му започнаха да си разменят гневни реплики един на друг.

През цялото това време малкото драконче се навърташе наоколо. Когато възрастните се оттеглиха, то отново дойде до входа на пещерата и започна жално да мучи. Очевидно искаше да влезе при нас.

Стар ме докосна по рамото.

— Ако милорд-съпругът няма нищо против, ние сме готови.

— Веднага — съгласих се аз, а сетне извиках: — Махай се, малкият! Върни се при своята мама.

Руфо застана до мен.

— Може би не може — подхвърли той. — Вероятно драконът, който убихме, е бил неговата майка.

Не му отговорих, защото изглеждаше логично. Старият дракон, който очистихме, се беше събудил още щом настъпих опашката на малкото. Би могло да бъде майчина любов, ако това чувство съществува при драконите... не зная.

Във всеки случай адски неприятно е да не можеш да убиеш дори един дракон, без след това да се чувстваш неудобно.

Тръгнахме по един стръмен проход като непрекъснато криволичехме, навеждайки се, за да се предпазим от сталактити и сталагмити. Руфо носеше в ръка запалена факла. Стигнахме до една куполообразна зала с под, покрит с глазура от вкаменени през хилядолетията утайки. Близко до стените имаше сталактити в меки пастелни тонове. Красив, почти симетричен свещник-сталактит висеше в центъра. Стар и Руфо бяха залепили на главите си някакъв светещ маджун, от който в пещерата имаше на около десетина места. Той обливаше залата с мека светлина и осветяваше сталактитите.

Между тях Руфо ми показва паяжини.

— Тези тъкачи са безвредни — каза той. — Само са големи и грозни. Те дори не хапят като паяци. Но... внимавай къде стъпваш! — Той ме дръпна назад. — Тези влечуги са отровни дори само при пипане. Слепоци. Затова се забавихме толкова много. Трябваше да сме сигурни, че мястото е чисто, преди да сложим бариерата.

Тези така наречени слепоци бяха полупрозрачни, дъгоцветни влечуги, големи колкото гърмяща змия и лигави като земен червей. За щастие бяха мъртви. Руфо ги набучи на сабята си като мазен шишкебап и ги отстрани от пътя ни.

— Така е по-добре — каза той, въздъхна и почисти сабята си — Не искам да усещам наоколо вонята от тях. Много бързо се разлагат и ми напомнят на прясно одрани кожи. Разказвал ли съм ти за времето, когато пътувах като готвач на кораб? На борда имахме един втори капитан, който никога не се къпеше и отгоре на това държеше в

кабината си пингвин. Женски, разбира се. Тази птица не беше по-чиста от него и тя имаше навика да...

— Руфо — извика Стар, — ще ми помогнеш ли с багажа?

— Идвам, миледи.

От сгъваемата кутия извадихме храна, матраци за спане, още стрели, други неща, от които Стар имаше нужда за нейните магии и манерки за вода. Стар ме беше предупредила, че Карт-Нокеш е място, където местните химически вещества са съвместими с човешкия организъм. Трябваше да си носим всичко за ядене и пиене.

Погледнах неодобрително еднолитровите манерки.

— Мило бебче, мисля че тази храна и вода няма да ни стигнат до никъде.

Тя поклати глава.

— Уверявам те, че това е достатъчно.

— Линденберг е прелетял Атлантика само с един сандвич с фъстъчено масло — подкрепи я Руфо. — Но аз настоях да вземем повече.

— Откъде знаеш, че ще е достатъчно? — заинатих се аз. — Особено водата.

— Напълних манерката си с коняк — каза Руфо. — Ти ще вземеш половината от него и ще ми дадеш половината от твоята вода.

— Мили съпруже, водата е тежка. Ако се опитаме да се запасим за непредвидени обстоятелства, ще станем толкова тежки, че няма да можем да летим. И без това ще трябва да се напругна максимално за трима души, оръжия и облекло. Живите организми са по-леки; мога и от двама ви да черпя сила. След това идват материалите, които са били живи; мисля че сте забелязали, че дрехите ни са вълнени, лъковете от дърво, а тетивата от черва. Предметите, които никога не са били живи, са най-трудни за пренасяне, особено стоманата, но въпреки това трябва да имаме саби. С огнестрелните оръжия се напругам до краен предел, но те сега са ни крайно необходими. Вие трябва да решите... чувствам се уверена, че ще мога да се справя с още петдесет фунта мъртво тегло, ако нещата, които ще вземем, са крайно необходими. Изберете онова, което вашата природна интелигентност ви подсказва за необходимо.

— Моята природна интелигентност се свърши. Но, Стар любов моя, има един много разумен отговор: вземи всичко.

— Милорд?

— В сгъваемата кутия, която ни даде Джоко, има достатъчно от всичко да издържим обсада, без да ядем и прием каквото и да е било от Карт-Хокеш. Хубавото на нея е, че тежи само около петнайсет фунта. Ще я завържа за гърба си и дори няма да я забележа.

Стар имаше физиономия на майка, чието дете току що е разбрало лъжата за щъркелите и бебетата.

— Милорд-съпруже, масата е много по-голяма. Чудя се дали някоя магьосница или вълшебница би могла да я носи без чужда помощ.

— При сгънатата кутия?

— Това не я променя, милорд. Дори и сгънатата, масата си остава маса... и при това е по-опасна. Върху сгънатата кутия е приложена огромна енергия, иначе тя ще експлодира.

Спомних си за калния вулкан, който ни беше залял и престанах да споря.

— Добре, виждам, че греша. Но само още един въпрос... Ако масата винаги е там защо тежи толкова малко, когато е сгъната?

Стар придоби отново израз на затруднение.

— Извинявай, милорд, но говорим на различни езици... и не мога да ти обясня. Засега мога само да ти обещаая, че ще имаш възможност да разбереш, щом искаш. Междувременно можеш да го приемеш като тривиално пространствено свиване. Или пък си мисли, че масата е толкова далеч... отстрани на сгънатата кутия, че локалната гравитация почти не действа.

(Спомних си за времето, когато баба ми ме помоли да ѝ обясня телевизията... Има неща, които не могат да се научат за десет урока, нито пък да се представят в популярна форма за широките маси. Те изискват години задълбочено изучаване.)

Стар изглеждаше натъжена.

— Не защото аз самата не зная. Магьосничеството не е наука, то е комплекс от начини за вършене на нещата... начини, които дават резултат, но които не можем да обясним.

— Също като техниката. Конструира се според теорията, а после се преработва да отговаря на практиката.

— Да, милорд-съпруже. Магьосникът е инженер, който си служи с емпирически правила.

— А философът — намеси се Руфо — е учен, който не ползва емпирически правила. Аз съм философ. Най-добрата от всички професии.

Стар остави без внимание закачливата му забележка и взе един тефтер, да ми покаже онова, което знаеше за голямата кула от която трябваше да вземем яйцето на Феникс. Този тефтер приличаше на голям куб от плексиглас.

Взе и една дълга показалка, която мушна в него, сякаш скицникът беше от въздух. С върха ѝ тя чертаеше вътре триизмерни скици и оставяше светещи линии... нещо като триизмерна черна дъска.

Това не беше магия, беше висша технология... направо удряше в земята нашите методи на инженерно проектиране, беше по-добра дори от широко разпространените прозрачни изометрични шаблони. Тефтерът беше със страна приблизително трийсет инча и скицата в него можеше да се наблюдава под всякакъв ъгъл... дори отдолу.

Кулата, висока една миля, не беше островърха, а масивна, подобна на стъпаловидните небостъргачи в Ню Йорк, само че много по-голяма.

Вътрешността ѝ представляваше лабиринт.

— Милорд-шампионе — каза Стар извинително, — когато се срещнахме в Ница, в багажа си имах скица на кулата. Сега трябва да работя по памет. Надявам се да съм я начертала вярно, само в пропорциите може да има някои неточности. Обаче съм сигурна във верните проходи, тези които водят към яйцето. Възможно е да не са съвсем точни неверните, както и задънените; тях не съм изучавала така сериозно.

— Смятам, че това няма голямо значение — отговорих аз. — Ако зная верните, непознати ще са ми само другите, които няма за какво да използваме, освен ако трябва да се скрием при внезапно нападение.

Тя оцвети верните проходи със светещо червено, фалшивите със зелено... и се получи много повече зелени линии, отколкото червени. Онзи, който е проектирал тази кула, трябва да е бил доста умен. Входът, който изглеждаше да е главен, отиваше нагоре, разклоняваше се и после отново се сливаше, като минаваше близо до залата с яйцето... след това слизаше надолу по един околен път и излизаше навън, подобно на „Насам е изходът“ от Р. Т. Барнъм.

Другите пътища водеха навътре и човек можеше така да се изгуби, че да не се оправи никога, дори и ако следва само лявата стена. Пътищата, маркирани с червено, също бяха сложни. Дори и след като знаеш къде се намира яйцето, трябва да намериш верния вход и можеш да изгубиш цяла година и следващия януари в безплодно търсене.

— Стар, била ли си някога в кулата?

— Не, милорд. Била съм в Карт-Хокеш. Но далеч, в Грото Хилс. Кулата съм виждала само отдалеч.

— Някой трябва да е бил в нея. Сигурно картата... не ти е изпратена... от твоите противници.

Отговори ми мрачно.

— Милорд, шейсет и трима смели мъже загинаха, за да ми осигурят информацията, която ти предоставям.

(Значи сега аз бях с шейсет и четвъртия!) Казах:

— Има ли някакъв начин да изуча само червените пътища?

— Разбира се, милорд. — Тя натисна някакво копче и зелените линии изчезнаха.

Посочих най-ниското ниво.

— Това е единствената врата от трийсет или четирийсет врати, която води до яйцето.

— Вярно е.

— Сигурно ще ни чакат точно зад тази врата, за да ни хванат.

— Изглежда вероятно, милорд.

— Хммм... — Обърнах се към Руфо:

— Руфо, имаш ли някое дълго, здраво и леко въже сред нещата които носиш?

— Взех едно, което Джоко използваше за родана^[1]. Като дебело въже за риболов е с якост на скъсване около хиляда и петстотин фунта.

— Браво!

— Помислих си, че може да ти дотрябва. Дълго е хиляда ярда.

— Добре. А нещо по-леко?

— Малко копринена корда за пъстърва.

За един час извършихме всичките приготовления, за които можах да се сетя, а лабиринта бях запомнил така добре, както помнех таблицата за умножение.

— Стар, мила, готови сме. Искаш ли да изречеш заклинанието си?

— Не, милорд.

— Защо не искаш? Най-добре е бързо да го сториш.

— Защото не мога, скъпи. Тези коридори не са истински. При тях винаги от голямо значение е определянето на точния момент, а той ще настъпи само за няколко минути, след около седем часа. После няколко седмици няма да има никакъв достъп.

Налегнаха ме мрачни мисли:

— Ако онези бабаити, които преследваме, знаят това, ще ни ударят още при излизането от коридора.

— Надявам се, че няма да стане така, милорд-шампионе. Те ще очакват да се появим откъм Грото Хилс, тъй като знаят, че имаме коридор някъде около тези хълмове... и аз наистина смятах него да използваме. А този коридор тук, дори и да знаят за него, е на толкова лошо място... за нас... че те няма да очакват, че ще се осмелим да го използваме.

— През цялото време много ме успокояваш. Няма ли да ми съобщиш нещо друго, което ни очаква? Танкове? Кавалерия? Зелени гиганти с космати уши?

Тя ме погледна смутено.

— Каквото и да ти кажа, ще те подведа, милорд. Предполагам, че техните бойци ще бъдат механични конструкции, а не истински живи същества... което означава, че могат да представляват всичко. Но също така може всичко да бъде и илюзия. Казах ли ти за гравитацията?

— Мисля че не си.

— Прощавай, изморена съм и не помня. Гравитацията варира, понякога съвсем произволно. Едно водно ниво се изравнява понякога надолу, а после бързо скача нагоре. Има и други неща... и всяко от тях може би е илюзия.

Руфо каза:

— Шефе, ако нещо се движи, стреляй. Ако ли пък говори, клъцни му гърлото. Това премахва илюзиите. Не ти трябва програма; ще бъдем ние... и те. Така че щом не сме ние, убивай. Не се плаши.

Усмихнах му се.

— Не се плаша. О'кей, ще се безпокоим когато отидем там. Хайде да престанем с тези приказки.

— Да, милорд-съпруже — подкрепи ме Стар. — Най-добре е да поспим няколко часа.

Нещо в гласа ѝ се беше променило. Погледнах я и ми се стори, че изглежда малко по-различна. Някак си по-малка, по-нежна, по-женствена и по-сговорчива от амазонката, която само преди два часа беше стреляла по един звяр, сто пъти по-тежък от нея.

— Добра идея — казах аз и бавно се огледах. Докато Стар скицираше лабиринтите на кулата Руфо беше опаковал багажа и... забелязах... беше сложил един матрак до едната страна на пещерата, а другите два до отсрещната, колкото се може по-далеч от първия.

Попитах я мълчаливо, като погледнах към Руфо и вдигнах многозначително рамене: „Това пък какво е?“

Погледът ѝ, с който ми отговори, не казваше нито „да“, нито „не“. Вместо това тя извика:

— Руфо, лягай си, за да отпочине нещастният ти крак. Легни на другата страна. Или по корем, или с лице към стената.

За първи път Руфо изрази неодобрение към онова, което бяхме сторили. Отвърна остро, но не на онова, което беше казала Стар, а на онова, което си мислеше:

— Не си ме наела да гледам!

Стар ми каза толкова тихо, че едва успях да я чуя: Прощавай, милорд-съпруже. Стар човек е и си има своите капризи. След като си легне ще изгася светлините.

Прошепнах ѝ:

— Стар, любима, все още не смятам да караме меден месец.

Тя ме погледна в очите.

— Твоя воля, моя любов.

— Да. Традицията изисква кана вино и питка. А не нахокване на придружител. Съжалявам.

Тя сложи нежната си ръка върху гърдите ми и ме погледна.

— Радвам ли се, милорд.

— Радваш се? — Не разбирах, защо го каза.

— Да. И двамата трябва да спим до утре сутринта. За да може твоята силна ръка да ни осигури още много утрини.

Почувствах се успокоен и се усмигнах.

— О'кей, моя принцесо. Но се съмнявам, че ще заспя.

— Ще заспиш.

— Искаш ли да се обзаложим?

— Чуй ме, любими. Утре... след като победиш... веднага отиваме в моята родина. Няма повече да чакаме, няма да има повече опасности. Искам да научиш езика, който се говори там, така че да не се чувстваш чужденец. Искам моята родина да стане и твоя. Ще бъде ли така добър милорд-съпругът да легне? Да легне по гръб и да ми позволи да му изнеса един урок по родния ми език? Ти ще спиш и ще научиш онова, което трябва.

— Е... идеята ти е чудесна. Но ти имаш по-голяма нужда от сън.

— Извинявай, милорд, но това не е вярно. Четири часа сън и съм кукуряк.

— Е...

Пет минути по-късно вече се бях опънал, загледан в най-красивите очи на света, заслушан в любимия глас, който говореше тихо на един непознат език...

[1] Съоръжение за вдигане или спускане на различни товари — бел.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Руфо ме разтърсваше по рамото.

— Закуска, шефе! — Той пъкна в едната ми ръка сандвич и халба бира в другата. — Това е достатъчно, за да се биеш, а обедът вече е опакован. Извадил съм ти чисти дрехи и оръжията. Щом закусиш, ще те облека. Но побързай. След няколко минути тръгваме. — Той вече беше облечен и препасан.

Прозинах се и отхапах от сандвича (аншоа, шунка и майонеза с нещо, което не приличаше нито на домат, нито на лист от салата)... и се огледах. Мястото до мен беше празно. Стар току-що беше станала и още не се беше облякла. Седеше, коленичила в центъра на стаята и чертаеше на пода някаква голяма скица.

— Добро утро, кречетало — казах аз. — Магическа фигура ли чертаеш?

Наведох се над нея и погледнах скицата. Не можах да разбера какво представлява, но не беше магическа фигура. Имаше три главни центъра, на места с бележки... Не можах да разпозная нито езика, нито пък почерка. Единственото смислено нещо, което можах да разбера от скицата беше, че прилича на хиперкуб, гледан отгоре.

— Закуси ли, мила?

— Тази сутрин нямам време.

— Виж се каква си измършавяла. Това тезеракт ли е^[1]?

— Престани!

После тя отметна назад коси, вдигна очи и тъжно се усмихна.

— Съжалявам, скъпи. Всяка магьосница е развратница, това е сигурно. Но моля те не надничай над рамото ми. Трябва да го начертая по памет; загубих си книгите в тресавището... и сега ми е трудно. И повече не ме питай, много те моля. Можеш да разколебаеш увереността ми... а аз трябва да бъда абсолютно уверена.

Подгънах крак назад и се поклоних.

— Моля за извинение, миледи.

— Не се дръж така, скъпи. Целуни ме бързо... след това ме остави на спокойствие.

Наведох се над нея, лепнах ѝ една висококалорична целувка с майонеза и я оставих на спокойствие. Докато довършвах сандвича и бирата, успях да се облека. После се отправих към една естествена ниша, малко встрани от преградата в коридора, която беше предназначена да служи за мъжка тоалетна. Когато се върнах, Руфо вече ме чакаше с меча и колана ми.

— Шефе, ще закъснееш за собствената си екзекуция.

— Надявам се.

Минута по-късно стояхме неподвижно, стъпили върху скицата. Стар — върху купчина павета, Руфо и аз — върху първото и третото стъпало. Двамата бяхме окичени с доста неща: аз с две манерки и с колана за сабята на Стар (закопчан на последната дупка), както и с моя; Руфо, провесил през рамо лъка на Стар и с два колчана, плюс санитарната ѝ чанта и обяда. И двамата носехме под мишница големи лъкове; и двамата държахме в ръка извадени саби. Трикото на Стар висеше на колана ми отзад като рошава опашка, жилетката ѝ издуваше корема на Руфо, а полуботушите и шапката ѝ беше натъпкал по джобовете си... Имахме вид на хора, които се връщат от разпродажба на намерени вещи.

Макар и накичени, левите ни ръце, на мен и на Руфо, бяха свободни. Стиснали саби, обхващяхме с поглед цялото пространство, а Стар ни държеше здраво за ръцете. Тя стоеше точно в центъра, разкрачена, стъпила здраво, облечена според изискванията на професионална магьосница. Не носеше дори и фуркет за коса. Изглеждаше великолепно с разпуснати коси, блестящи очи и румено лице. С мъка откъснах очи от нея.

— Готови ли сте, кавалери мои? — попита тя и в гласа ѝ прозвуча възбуда.

— Готови! — потвърдих аз.

Aveq Imperstrix, nos morituri te^[2]... — промърмори Руфо.

— Спри, Руфо! Тишина! — Тя започна да припява на непознат език. Настръгнах.

Стар спря, стисна още по-силно ръцете ни и извика:

— Сега!

Изведнъж се видях като герой на Буут Таркингтън в ситуацията на Мики Спилей.

Нямах време да изохкам. Пред мен беше онова нещо, което се канеше да ме посече, така че забих сабята си в корема му, след това я издърпах докато то се чудеше на коя страна да падне. После сервирах същото на приятелчето му. Друго едно беше клекнало и се опитваше да се прицели в краката ми. Нямах време да се усмихна и едва усетих леко подръпване на колана ми, когато Стар измъкна сабята си.

После видях как тя ръгна приятелчето, което се канеше да стреля в мен. Стар беше едновременно навсякъде, гола като жаба и два пъти по-подвижна. Изпитвах чувството, че сме в Спускащ се асансьор и неочаквано намалената гравитация сигурно щеше да ме разтревожи, ако имах време да ѝ обърна внимание.

Стар се възползва от нея. След като промуши онзи приятел, който се опитваше да стреля в мен, тя прелетя над главата ми и и бодна във врата един нов натрапник, профучавайки над него.

Мислех, че помага на Руфо, но не можех да спра, за да погледна. Чух зад гърба си неговото грухтене и разбрах, че е на зор.

Изведнъж той извика: „Лягай“ нещо ме удари отзад по прегъвката на крака и аз се строполих... Така ме заболя, че едва не изревах, но разбрах, че е работа на Руфо. Беше легнал по корем до мен и стреляше по движеща се в равнината цел с нещо, което приличаше на пушка.

Стар също беше легнала, но не стреляше. Нещо беше пробило дупка в дясната ѝ ръка, между лакета и рамото.

Около мен изглежда нямаше жива душа, но на четиристотин-петстотин фута виждам множество цели и един бързо разширяващ се отвор. Видях как нещо падна, чух едно „з-з-з-т“, и усетих миризма на изгоряло до мен. Една от онези пушки лежеше върху някакво тяло от лявата ми страна. Грабнах я и се опитах да разбера как се стреля. Имаше каишка за през рамото и тръба, която трябваше да бъде цев, нищо друго не ми беше познато.

— Стреля се ей така, мили мой. — Стар се сви до мен, влачейки ранената си ръка, а след нея оставаше кървава следа. — Хвани я като пушка и се прицели. Под левия ти палец има спусък. Натисни го. Това е всичко... никаква деривация, никакъв мерник.

И никакво ритане, както установих, когато се прицелих но една от тичащите фигури и натиснах спусъка. Появи се само едно малко облаче и целта падна. „Смъртоносен лъч“ или лазерен лъч, или кой знае какво... примерваш се, натискаш спусъка и някой там в далечината напуска играта с дупка в тялото.

Свалих още двама, избирайки целите отляво надясно когато видях, че Руфо вече се беше справил. Нищо вече не се движеше, доколкото можех да видя.

Руфо огледа наоколо.

— По-добре не се надигай, шефе. — Той се претърколи до Стар, отвори санитарната чанта, закачена на колана му, и набързо постави един компрес върху ранената ѝ ръка.

После се обърна към мен:

— Много ли те боли, шефе?

— Мен? Дори не съм одраскан.

— А това на туниката ти какво е? Кетчуп? Някой ден ще ти подпалят гащите и нищо няма да усетиш.

Позволих му да отвори якето ми. Някой беше ме намушкал с трион от лявата страна под ребрата. Не бях го забелязал, а и нищо не бях почувствал... докато не видях раната. Тогавя ме заболя и се почувствах отмалял. Възмутих се силно от стореното. Докато Руфо превързваше раната, обърнах глава настрана, за да не я гледам.

Бяхме натръшкали наоколо почти една дузина, а може би още половин дузина смъртно ранени бяха успели да избягат... Мисля че пристигнахме точно когато сменяха стражата на онова място, известно като коридор... и ако не бяхме с извадени саби сигурно щяхме да бъдем избити. Сега обаче бяхме избили много от тях, преди още да разберат, че боят беше започнал. Повечето бяха прогонени, деморализирани, а останалите избихме, включително и онези, които се бяха опитали да ни наблюдават тайно. Каратета и много други сериозни форми на бой (боксът не е сериозен, както и никоя друга бойна форма, подчинена на определени правила)... всичките използваха един и същи прием: действай с изненада, хвърляй се в атака без да губиш време. Въпросът не е толкова на умение, колкото на висок дух.

Имах възможност да разгледам убитите си противници. Един беше обърнат с лице към мен, с разпран стомах. Приличаха на Игли,

само че по-малки. Никаква красота и никакви пъпове, нито пък много ум... вероятно конструирани само с една цел: да се бият и да се стремят да останат живи. Кое то можеше да се каже и за нас... само че ние бяхме по-бързи.

От гледката взе да ми се повдига, затова погледнах към небето. Нямаше никакво подобрене... не беше красиво небе; виждаше се като през мъгла. Цветовете му не бяха сполучливи, също като при абстрактна живопис. Погледнах отново нашите жертви, които сега ми се сториха по-поносима гледка, в сравнение с това „небе“.

Докато Руфо ме превързваше, Стар си беше обула трикото и полуботушите.

— Ще мога ли да седна и да си облека жакета? — попита тя.

— Не — отговорих аз. — Може би мислят, че сме умрели. — Двамата с Руфо й помогнахме да завърши обличането си без да се надига над барикадата от тела. Сигурен съм, че ръката я заболя, но единственото, което каза, беше:

— Подайте ми сабята в лявата ръка. А сега какво, Оскар?

— Къде са жартиерите?

— Взех ги. Но не съм сигурна, че ще действат. Мястото е странно.

— Увереност — казах й аз. — Нали само преди няколко минути така ми каза. Включи малкия си прелестен ум в действие, вярвай, че ще успееш. — Подредихме се. Плячката ни се беше увеличила с три „пушки“ плюс допълнителни бойни средства от същия вид. После ориентирахме дъбовата стрела към върха на кулата, висока една миля. Кулата — черна и зловеща, доминираше над целия пейзаж и приличаше повече на планина, отколкото на постройка.

— Готова ли си? — попитах Стар.

— Сега ти вярваш! Тя надраска нещо с пръст в пясъка.

— Тръгваме!

Полетяхме. Във въздуха разбрах каква добра мишена представляваме... но такава мишена, дори и по-добра, щяхме да бъдем за всеки от кулата, ако ходехме пеша.

— По-бързо! — изкрещях в ухото на Стар. — Направи да летим по-бързо!

Полетяхме по-бързо. Въздухът свистеше в ушите ни. Подскачахме нагоре и пропадахме, обръщахме се настрани при

преминаването над различни гравитационни полета, за които ме беше предупредила Стар... и това ни спаси. Бяхме станали неуловима цел. Може би никой в кулата не забеляза, че бяхме пристигнали.

Земята под нас представляваше сиво-черна пустош, заобиколена от отвесна планинска стена, като лунен кратер, центърът на който се изпълваше от кулата. Рискувах и погледнах още един път небето, а после се опитах да проумея видяното. Никакво слънце. Никакви звезди. Никакво небе, нито синьо... светлината идваше отвсякъде и „небето“ представляваше ленти от непрекъснато променящи се форми и сенчести дупки във всички възможни цветове.

— За Бога, що за планета е тази? — попитах аз.

— Това не е планета — извика тя в отговор. — Това е едно място от различен вид вселена. На него не може да се живее.

— Но някой живее тук. — Посочих към кулата.

— Не, никой не живее тук. Кулата е построена само за охраняване на яйцето.

Не можах веднага да възприема чудовищността на тази идея. Изведнъж си спомних, че тук нищо не можеше да се яде, нито да се пие... и започнах да се чудя как щяхме да дишаме въздуха, след като химическите елементи бяха отровни за нас. Почувствах как гърдите ми се стегнаха и белите ми дробове започнаха да горят. Попитах Стар и Руфо изпъшка. (Един-два пъти, но не повърна. Мисля, че не повърна.)

— О, може да се диша най-малко дванайсет часа — каза тя. — Не мисли за това. Не е важно.

После гърдите ми отново ме заболяха и аз също изпъсках.

Веднага след това просто бяхме изсипани отгоре на кулата. Стар едва успя да каже навреме „Амех!“, за да не отминем кулата.

Покривът беше плосък, като че ли направен от черно стъкло, голям близо двеста квадратни ярда. Нямаше нищо, на което да можем да вържем въже. Много бях разчитал на някакъв вентилаторен отдушник.

Яйцето на Феникс се намираще на около сто ярда право надолу. Бях си съставил два плана, в случай че достигнем до кулата. Имаше три верни отвора (от няколко стотин), от които тръгнаха истинските пътища към яйцето... и към Неродения, Душегубеца; военният полицаи, който го пазеше. Единият отвор беше на кота нула и него никога не съм го имал в сметките си. Вторият беше на двеста фута от

земята и го бях разглеждал като най-подходящ: смятах, че може да се изстреля една стрела с вързана за нея тънка корда, която да се заби в някакъв перваз над този отвор; после с нея да се изтегли дебелилото въже... Тогава за един опитен алпинист, какъвто не бях, но Руфо беше, не съществуваше никакъв проблем да се изкачи по въжето.

Но голямата кула се оказа без никакви первази, истинска модерна архитектурна линия... отишла твърде далеч.

Третият план беше, ако можем да достигнем до върха, да се спуснем по въже до третия истински вход, почти на нивото на яйцето. И ето, че бяхме горе. Но нямаше нищо, за което да можем да закачим въжето.

Защо не казах на Стар да ни закара направо в отвора на стената?

Е, щяхме да сме чудесна картинка ако бяхме вкарали онази глупава дъбова стрела в някой от фалшивите отвори в стената. Важното е обаче, че въобще не ми дойде на ум за това.

Стар седеше и се занимаваше с ранената си ръка. Казах й:

— Мила, можеш ли да ни откараш, бавно и спокойно, няколко етажа по-долу, в онзи отвор, който ни е необходим?

Тя ме погледна с помръкнало лице.

— Не.

— Е, много лошо.

— Не ми се ще да ти казвам... но изгорих жартиерите при това бясно летене. Вече за нищо не стават, докато не ги презаредя. Тук обаче няма това, което ми е необходимо. Зелен див пелин, кръв от заек... неща от този род.

— Шефе — каза Руфо, — какво ще кажеш ако използваме цялата горна част на кулата като стълб за връзване?

— Какво имаш предвид?

Идеята не беше за пренебрегване... въжето да се прокара около върха, докато някой държи свободния край, после да се върже и да се пусне да виси надолу. Вързахме го... От цели сто ярда дълго въже, свободния му край остана да виси сто фута над отвора.

Стар ни наблюдаваше. Бях принуден да призная, че сто ярда по-късо въже е толкова лошо, колкото и изобщо без въже. Тя каза замислено:

— Чудя се дали няма да помогне прътът на Аарон?^[3]

— Разбира се, ако беше забит върху тази извисила се до възбог маса за пингпонг. Какво представлява прътът на Аарон?

— Той прави твърдите неща меки, а меките твърди. Не, не е така. Е, и това, но онова, което имах предвид, е да го поставим напреко на покрива и десет фута от него да провесим над далечната страна. После да направим този край и кръстосаната част на въжето твърди като стомана... нещо като ченгел.

— Можеш ли да направиш това?

— Не зная. Това е от „Ключът на Соломон“ и представлява магия. Зависи дали ще мога да си я спомня... и дали ще действа в тази вселена.

— Увереност, увереност! Разбира се, че можеш.

— Не мога да си спомня дори как да започна. Скъпи, можеш ли да хипнотизираш? Руфо не може... поне не и мен.

— Нищо не разбирам от тези работи.

— Прави се точно така, както аз направих с теб, когато трябваше да учиш езика. Гледаш ме в очите, говориш тихо и ми казваш да запомня думите. Може би ще е по-добре най-напред да сложим въжето.

Сложихме въжето и аз оставих сто фута, вместо десет, за ченгела, според принципа: „колкото повече, толкова по-добре“. Стар легна и аз започнах да ѝ говоря, тихо и напевно.

Стар затвори очи и като че ли заспа. Изведнъж тя започна нещо да шепти.

— Хей, шефе! Това проклето нещо стана твърдо като скала и непреклонно като доживотна присъда!

Казах на Стар да се събуди и бързо се придвижихме до ръба, като се молахме въжето да не омекне. Не го преместихме, само казах на Стар да втвърди още малко от него, после се спуснах. Проверих дали съм на отвора, който ни трябваше: три реда отгоре надолу и четиринайсет отдолу нагоре. След това се спусна Стар и аз я поех в ръцете си. Руфо пусна багажа, главно оръжия, и сетне и той се спусна. Бяхме в кулата, бяхме на планетата... пардон, „мястото“... бяхме на мястото, наречено Карт-Хокеш.

Спрях, сравних това, което виждах, със скицата от тефтера, определих посоката и местоположението на яйцето и „червената линия“ на пътя до него.

О'кей, изминаваме неколкостотин ядра, вземаме яйцето на Феникс и напускаме! Престанах да усещам болка в гърдите.

[1] Генерализация на куб в четири измерения — бел.пр. ↑

[2] Здравей императоре, от нас смъртните (лат.) — бел.пр. ↑

[3] Прът, с изрязано на него името на Аарон, който цъфнал и вързал бадеми — бел.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— Шефе — каза Руфо, — погледни равнината.

— Какво има?

— Нищо — отговори той. — Онези тела са изчезнали. Повече от сигурно е, че трябва да се виждат на фона на черния пясък. Няма никакви шубраци, които да ги скриват.

Не погледнах.

— Това е проблем на моосите^[1], по дяволите! Нас ни чака работа. Стар, можеш ли да стреляш с лявата ръка? С един от онези пистолети?

— Разбира се, милорд.

— Дръж се на десет стъпки зад мен и стреляй по всичко, което се движи. Руфо, ти ще вървиш след Стар с готов лък и поставена стрела. Проверявай всичко, което видиш. Окачи през рамо една от онези пушки... вържи я с парче въже. — Намръщих се. — Ще трябва да оставим по-голямата част от тези неща. Стар, ти няма да можеш да опъваш лък, така че го остави, колкото и да е хубав; остави и колчана. Руфо може да закачи моя колчан до неговия, ние използваме еднакви стрели. Не ми се ще да оставям лъка си, върши ми добра работа. Но трябва, по дяволите.

— Аз ще го нося, мили мой.

— Не, всяко нещо, което не можем да използваме, трябва да оставим. — Развързах манерката си, пих до насита, а сетне им я подадох. — Допийте водата и я хвърлете.

Докато Руфо пиеше, Стар разхлаби тетивата и метна лъка през рамо.

— Милорд-съпруже! Така никак не тежи и не ми пречи да стрелям. Какво ще кажеш?

— Е... ако ти пречи срежи тетивата и забрави за него. Сега пий, колкото ти се пие и да тръгваме, — Погледнах надолу по прохода, в който бяхме... Широк петнайсет фута и още толкова висок, осветен незначително откъде и завиващ надясно, което съвпаднаше със запомненото

от мен. — Готови ли сте? Дръжте се един до друг. Ако не можете да съсечете противника, застреляйте го, пронижете го със стрела. Това ще бъде вместо поздрав. — Измъкнах сабята и се понесохме напред.

Бях разпределил оръжията и силите по добре обмислен план. Руфо вървеше отзад със запас от стрели, можеше да ги използва, ако се наложи, а положението му осигуряваше време да смени лъка или със сабя, или с пушка „Бък Роджърс“.

Така че бях си осигурил тила с далекобойни оръжия — и древни, и модерни, в ръцете на хора, които знаеха как да си служат с тях и които притежаваха дух... последното беше най-важно. (Знаете ли колко души в една рота наистина стрелят по време на бой? Може би шест. По-вероятно дори само трима. Останалите се вцепеняват.)

И все пак защо да не сложа сабята в ножницата и да взема едно от онези чудни оръжия?

За близък бой добре балансираната сабя е най-гъвкавото оръжие от всички оръжия, създадени до днес. Пистолетите и пушките са отбранителни, не са нападателни. Насочи се бързо към един противник с пистолет и той ще трябва да те застреля, да те спре, преди да си стигнал до него. Приблужи се до човек със сабя и той ще те разсече като печена гъска... освен ако и ти не си със сабя и умееш да си служи с нея по-добре от него.

Сабята никога не прави засечка, никога не трябва да се презарежда, винаги е готова. Най-големият ѝ недостатък е, че изисква голямо умение, търпение и желание за овладяване на това умение. Новобранците не могат да се научат за седмици, дори за месеци.

Но преди всичко (и това беше истинската причина) исках да държа в ръката си Лейди Вивамъс, да чувствам нейната способност да поражавя. Бях уплашен до смърт и тя ми даваше кураж.

Те (кои ли бяха тези „те“?) можеха да стрелят по нас от засада, да ни обгазят, да поставят пред нас мини, да правят много неща. Но те можеха да сторят всичко това, дори и да държах в ръката си един от тези странни пистолети. Със сабя в ръка бях спокоен, не чувствах страх... и това правеше моя „мъничък“ отряд по-уверен. Ако един командир има нужда да носи като талисман заешки крак, той трябва да го носи... а тази сладка сабя беше по-голям талисман от заешките крачета на цял Канзас.

Пред нас се простираше проходът, без никаква чупка, без никакъв шум, без никаква заплаха. Скоро отворът се изгуби зад нас. Голямата кула изглеждаше празна, но не и мъртва. Беше жива, така както е жив един музей нощем, с вцепенено настояще и злокобно минало. Стиснах здраво сабята, после я поотпуснах и раздвижих пръстите.

Стигнахме до един остър завой наляво. Неочаквано спрях.

— Стар, на твоята скица това го нямаше. Не ми отговори.

Повторих:

— Е, нямаше ли го? Или греша?

— Не съм сигурна, милорд.

— Аз пък съм. Хм...

— Шефе — каза Руфо, — напълно сигурен ли си, че влязохме точно където трябва?

— Сигурен съм. Може да не съм прав, но не съм несигурен... а ако съм сбъркал, ще погинем като пилци. Хм... Руфо, вземи лъка, сложи шапката си на него и точно когато надзърна я покажи ниско зад ъгъла. — Легнах по корем.

— Готов... сега! — Хвърлих бърз поглед, шест инча над пода.

Нищо не се виждаше, само гол проход.

— О'кей, следвайте ме! Излязохме иззад ъгъла и забързахме по коридора.

След няколко крачки спрях.

— Какво има? — запита Стар.

— Нещо лошо ли, шефе?

— Да. — Обърнах се и задуших. — По-лошо не може да бъде. Яйцето се пада горе — казах аз и посочих с пръст, — може би на двеста ярда... според чертежа.

— Това лошо ли е?

— Не съм сигурен. Беше в същата посока и ъгъл, когато тръгнахме, преди да завием по този проход. Значи сега трябва да е в дясно.

Руфо каза:

— Виж, шефе, защо просто не следваме проходите, които си запомнил? Може би не си запомнил всяко малко...

— Млъкни! Наблюдавай напред по прохода. Стар, застани в ъгъла и гледай мен. Ще опитам нещо.

Отидох в първата част на прохода, после се върнах. Малко преди завоя продължих напред със затворени очи.

След като направих десетина стъпки спрях и отворих очи.

— Потвърждава се — казах на Руфо.

— Какво се потвърждава?

— Че в прохода няма завой. — Посочих към завоя.

Руфо изглеждаше разтревожен.

— Добре ли си, шефе? — Опита се да сложи ръка на челото ми.

Отдръпнах се.

— Нямам температура. Елате и двамата. — Върнахме се около петдесет фута зад онзи прав ъгъл и спряхме. — Руфо, пусни една стрела покрай онази стена пред нас към завоя. Изстреляй я така, че да удари отсрещната стена на височина десет фута.

Руфо въздъхна, но направи както му казах. Стрелата излетя и изчезна в стената. Руфо вдигна рамене:

— Трябва да е много мека тази стена. Изгубихме една стрела, шефе.

— Може би. Моля те да ме следваш. — Отново завихме и намерихме изстреляната стрела на пода, малко по-нататък от мястото, където беше извивката. Казах на Руфо да я вземе, той я огледа внимателно, после я сложи в колчана. Не каза нищо. Продължихме да вървим.

Стигнахме до едно място, където стъпалата водеха надолу.

— Внимавайте с първото стъпало, — извиках аз. — Най-напред го опипайте и внимавайте да не паднете.

Стъпалата бяха нормални... с изключение на това, че според вроденото ми чувство за ориентация ние се изкачвахме. Затворих очи за една бърза проверка и установих, че наистина се изкачвах, само дето имах оптическа измама за слизане. Беше като в онези зали с „криви огледала“ в парковете за развлечения, където „равният“ под е всичко друго, но не и равен...

Престанах да поставям под съмнение скицата на Стар и проследих мислено пътя независимо от зрителните възприятия. Когато коридорът се раздели на четири, докато според онова, което бях запомнил, трябваше да се раздели само на две, без да се колебая затворих очи и се оставих да ме води обонянието... и в ума ми яйцето стоеше там, където си му беше мястото.

Ние обаче не приближавахме непременно яйцето с всяка извивка и с всеки избегнат завой; в смисъл, че правата линия не е най-късото разстояние между две точки... не винаги. Пътят беше усукан като черва; архитектът беше използвал за изграждане на прави ъгли не винкел, а осморка. Още по-лошо беше, че всеки път, когато се „качвахме“ по стълби... според скицата... попадахме в гравитационна аномалия, която напълно ни обръщаше и най-неочаквано се оказваше, че се плъзгаме по тавана.

Всъщност нямаше нищо страшно, с изключение на това, че по-късно бивахме изхвърляни от тавана на пода. Облецил очи, аз помагах на Руфо да събере стрелите, след което отново тръгнахме. Все повече се приближавахме към бърлогата на Неродения... и яйцето.

Проходите започнаха да стават по-тесни и каменисти, фалшивите извивки — малки и трудни за преодоляване... а светлината започна да намалява.

Това не беше най-лошото. Не се страхувам от тъмни и тесни места, освен само от един асансьор в универсалния магазин „Всичко за един долар“, от който изпитвам клаустрофобия. Започнах обаче да усещам плъхове.

Плъхове, много плъхове, които тичаха и писукаха по стените около нас, под нас, над нас. Започнах да се потя и съжалих, че бях пил толкова много вода. Тъмнината и теснотията ставаха все по-лоши, докато накрая се наложи да пълзим през един неравен тунел, издълбан в скала, после да се влачим по корем в пълна тъмнина, сякаш се промъквахме през тунела на Chateau d'if^[2]... а плъховете се промушваха покрай нас, писукаха и ни дращеха.

Не, аз не пицях. Стар беше зад мен и също не пицеше, нито се оплакваше от раната в ръката. Тя ме потупваше по крака всеки път, когато се промъкнеше напред, за да ми каже, че е добре и че Руфо също е добре. Не губехме сили за говорене.

Видях нещо неясно, нещо като два светли духа. Спрях, вперих взор, примигах и отново ги загледах. После прошепнах на Стар:

— Виждам нещо. Остани тук докато се промъкна и разбера какво е. Чуваш ли ме?

— Да, милорд.

— Кажете ми и на Руфо.

После извърших единственото си геройство, което съм вършил през живота си: промъкнах се напред. Храбростта идва по някакъв необясним начин, когато човек е така изплашен, че свинктерите^[3] му не държат и не може да диша, и има опасност сърцето му да спре. Точно такава беше състоянието в този момент на Е. С. Гордън, бивш редник първи клас и по професия герой. Бях съвсем сигурен какво представляваха онези две слаби светлини и колкото повече се доближавах до тях, толкова повече растеше моята увереност... можех да помириша проклетото нещо и да видя очертанятията му.

Плъх! Не от ония плъхове, които живеят в градските сметища и понякога ядат бебета. Гигантски плъх, достатъчно голям, за да запуши тесния тунел, за да няма никакво място за маневриране, когато ме нападне. Най-доброто, което можех да направя, беше да се промъкна към него с изнесена напред сабя, насочена така, че да мога да го накарам да яде стомана... защото ако той се промушеше покрай това острие, нямаше да разполагам с нищо, освен с голите си ръце, без дори да имам необходимото ми пространство да ги използвам.

Преглътнах тежко и се промъкнах няколко инча напред. Стори ми се, че огромният плъх беше свел малко очите си надолу, сякаш се готвеше за атака.

Не последва атака. Светлината стана по-определена и се раздалечи и когато се придвижих един-два фута напред, разбрах с облекчение, че не бяха очи на плъх, а нещо друго... няма значение какво, важното, че не беше плъх.

Продължих бавно да се придвижвам. Предчувствах, че яйцето беше в тази посока, но все още не знаех какво представлява то и най-добре щеше да е по-напред да го видя, а след това да кажа на Стар да ме последва.

„Очите“ се оказаха две дупки върху гоблен, който покриваше края на тесния проход. Виждах конците, с които беше избродиран и когато изпълях до него открих, че мога да погледна през една от дупките.

Зад него се простираше голяма стая, подът на която беше няколко фута по-нисък от мястото, на което стоях. В далечния край, на около петдесет фута, до една маса стоеше мъж и четеше книга. Докато го гледах той вдигна очи от книгата и се взря право в мен. Изглежда се колебаеше.

Аз обаче не се поколебах. Гобленът висеше доста хлабаво, така че успях да пхна единия си крак под него и се хвърлих напред, смъквайки го със сабята си. Препънах се, но се задържах на крака, готов да посрещна евентуално нападение.

Човекът се оказа не по-малко бърз. Хвърли книгата на масата, измъкна сабята си и тръгна към мен. После спря, приклепна леко, изнесе китката си напред, обърна лявото си рамо назад и насочи рапирата си към мен... първокласен фехтовач... огледа ме от горе до долу, докато между нас имаше все още три или четири фута.

Не се втурнах към него. Има си тактика за спечелване на боя, за поразяване на „целта“, преподавана от най-добрите фехтовачи, и тя се състои в бързото изнасяне на ръката напред, китката и острието като едно цяло... цялостна атака, а не е опит за парирание. Но тази атака е успешна само при идеално подбиране на момента, когато видиш, че противникът за момент се е отпуснал. В противен случай си е чисто самоубийство.

Този път сигурно щеше да бъде самоубийство. Той беше готов като настръхнал котарак. Това ми позволи да го видя в пълен ръст. Беше мъничък, чист човек, с дълги ръце за неговия ръст. Може би щях да достигна до него, а може и да не можех, особено като се вземе предвид, че неговата рапира беше от стария модел, по-дълга от Лейди Вивамъс (но поради това по-бавна, освен ако той не беше с много силна китка). И беше облечен повече като парижанин от времето на Ришельо.

Всъщност той беше един грозен, нахален малък мъж, с весела усмивка и с най-големият нос западно от Дюранте. Напомни ми за носа на първия ми сержант, който беше много чувствителен и го бяхме кръстили „Шнозола“. Но приликата свършваше дотук; първият ми сержант никога не се усмихваше и имаше малки, свински очички. Очите на този човек бяха весели и горди.

— Християнин ли си? — попита ме той.

— Теб какво те засяга?

— Нищо. Кръвта си е кръв, какъвто и да си. Ако си християнин, изповядай се. Ако си езичник, помоли се на фалшивите си богове. Няма да ти разреша да кажеш повече от три строфи. Аз обаче съм сантиментален, обичам да зная кого убивам.

— Американец съм.

— Това окръг ли е? Или пък е болест? Какво правиш в Хокс?

— Хокс или Хокеш?

Той вдигна нагоре очи, а върхът на рапирата му дори не потрепна.

— Хокс, Хокеш... въпрос на география и на акцент.

Този chateau^[4] едно време беше в Карпатите, така че е Хокеш, ако това ще направи смъртта ти по-лека. Ела сега, хайде да попеем.

Той се премести бързо и плавно напред, а сабите ни иззвънтяха, когато парирах атаката му в шеста позиция и нанесох контраудар. После той контрира... отстъпих и се върнах на първоначална позиция. Фразата^[5] беше толкова гладка, толкова дълга и комбинативна, че един зрител би могъл да си помисли, че се провежда състезание за златната шпага.

Но аз знаех! Първото мушване трябваше да ме убие и такава беше мисълта му през всеки един ход по време на цялата фраза. В същото време той ме разучаваше, проверяваше силата на моята китка, търсеше слабите ми места, разузнаваше дали се плаша от ниската линия и внезапното връщане към висока. Опитваше по най-различни начини да ме обезоръжи. Не нанесох удар, нямах такава възможност. Всяка част на фразата ми беше наложена, аз просто отговарях, опитвах се да остана жив.

Бяха ми достатъчни три секунди, за да разбера, че насреща си имах изключителен фехтовач, с китка като стомана и въпреки това достатъчно гъвкава, за да удря като змия. Той беше единствения фехтовчик, който някога съм срещал, използващ първа и осма позиция така леко, както шеста и четвърта. Всеки ги изучава и всичките ми учители са ме карали да ги практикувам толкова, колкото и останалите... но повечето фехтовачи не ги използват. А когато са принудени, го правят несръчно и обикновено губят една точка.

Щях да загубя не точка, а живота си... разбрах това много преди края на тази дълга първа фраза.

Обаче след първия сблъсък идиотът започна да пее!

*„Мушкай, контрирай, забивай!“ —
ней ми логиката на стоманата.
Кажи ми, сър, как се чувстваш?*

*Нанасяй контраудар и отстъпвай, ако трябва.
Но спазвай логиката на стоманата.
Ще спорим, ще отричаме и ще се опровергаваме ли
в силогизъм ясен като твоите очи?
Кажу ми, сър, защо въздишаш?
Tu es fatigued, sans doute!^[6]
Спи тогава, докато броя плячката си.*

Горното продължи достатъчно дълго, за да мога да направя най-малко почти трийсет успешни опита да спася живота си. При последната строфа той се отскубна така плавно и неочаквано, както беше атакувал.

— Хайде, хайде, момче! — каза той. — Подемай! Сам ли ще ме оставиш да пея? Да не искаш да умреш като клоун пред очите на дамите? Пей... кажи довиждане с последната си рима, която ще изпревари предсмъртното ти хъркане. — Той удари с десния си ботуш една стъпка на фламенко^[7]. — Опитай! И в двата случая цената е еднаква.

Не сведох очи, за да видя кракът, който отмери стъпката. Това е стар номер, някои фехтовачи правят танцови стъпки при всяко придвижване напред, при всяка маневра, с надеждата, че този шум ще стресне противника, ще наруши ритъма му или ще го накара да отскочи назад и по този начин ще спечелят точка. Ако бях отклонил погледа си само за миг, щях да падна прободен, преди дори да успея да кажа копче.

По-лошото беше, че всеки момент Стар щеше да се подаде зад мен от онази миша дупка и с появяването си можеше да бъде убита, дори и да успееш в същия момент да го намушкам. Но все пак можех да го накарам да се обърне... Моята любима беше практична жена; никакво „спортменство“ няма да ѝ попречи да забие смъртоносното си жило в гърба му.

Не можех обаче да си позволя да се протегна много напред, защото вече ме беше мушнал над лакета. Само кървава драскотина, която Стар ще излекува за броени минути... но не след дълго китката ми ще отмалее и това щеше да се окаже неблагоприятно за ниските удари. От кръвта дръжката на сабята става хлъзгава.

— Първата строфа — казах аз, пристъпвайки напред почти без да атакувам, по-скоро като за поздрав. Той я уважи, не атакува, играейки си с края на моята сабя, симулирайки малки атаки и контраатаки.

Точно това исках. Започнах да го заобикалям отдясно, като рецитирах... и той ме пусна:

*Туидълдум и Туидълди решили
конекрадци че ще стават.
„Новото седло ще взема“ — казал
Туидълдум на Туидълди.*

— Хайде, хайде, старче! — скара ми се той. — Без кражби. Преди всичко честта. Пък и римата ти понакуцва. Нека твоят Карол^[8] се лее свободно.

— Ще се опитам — съгласих се аз, като продължавах да се движа надясно. — Втората строфа...

*Пях на две девойки в Бирмингам,
ще ли плачем за скандала,
в който се забъркаха?*

...И го нападнах.

Не можах да постигна голям успех. Както очаквах, той се беше отпуснал съвсем малко, очевидно очаквайки, че ще прибегна до някаква хитрост.

Едва ли го изненадах и той не можа да падне, но силно парира удара и неочаквано се оказахме в една невероятна позиция, в близък бой, почти очи в очи. Той се изсмя в лицето ми и отскочи назад, както и аз, при което и двамата застанахме en garde^[9]. Но аз все пак малко спечелих. Биехме се само с върховете. Върхът е по-опасен от ръба, но моето оръжие освен връх имаше и режещ ръб, а човек свикнал да се бие само с върха, понякога става лесна жертва, когато бъде атакуван с острия ръб на оръжието. Когато се отделихме, ударих с остроето на сабята си противника по главата.

Имах намерение да я разцепя на две. Ударът не беше достатъчно силен, но сабята се вряза в челото му почти до веждата.

— Touche!^[10] — извика той. — Добър удар. И добра песен. Хайде да изпеем заедно останалата част.

— Добре — съгласих се аз като продължавах да се дуелирам внимателно и очаквах по лицето му да шурне кръв. Раните по черепа кървят най-силно и много разчитах на това. Боят със сабя е странно нещо. Човек не разсъждава какво прави, всичко става много бързо. Китката е тази, която мисли и казва на краката и на тялото какво да правят, шунтирайки мозъка. Мисленето идва по-късно, в съответствие със запаметените инструкции.

Продължих:

Двамата сега на дока канят се да вземат...

Прободох го над лакътя, както той мен, само че по-лошо. Мислех, че съм го победил. Но той направи нещо, което никога нито бях чувал, нито бях виждал: оттегли се бързо назад и прехвърли рапирата си в другата ръка.

Това много ме затрудни... Един фехтовач, който се бие с дясната ръка, не обича да има за противник; това изцяло нарушава равновесието му, докато левичарът използва слабостите на противника си... а пък този кучи син беше също толкова силен и толкова ловък с лявата си ръка, колкото и с дясната. Нещо по-лошо; сега той ме гледаше с онова си око, което не беше заслепено от кръв.

Отново ме мушна, този път по капачето на коляното. Адски ме заболя и движенията ми се забавиха. Въпреки неговите рани, по-лоши от моите, знаех, че няма да издържа дълго. Продължихме ожесточено да се бием.

Има една контраатака във втора позиция на фехтовката, отчайващо опасна, но блестяща... ако я извършиш както трябва. С нея съм печелил няколко мача с ерее^[11] без да има някакъв залог, освен отбелязване на точка. Започва се от шеста позиция; най-напред се контрира противника. Вместо контриране в четвърта позиция притискаш и усукваш рапирата на противника, принуждавайки я да се

движи надолу и спираловидно докато твоята рапира докопа плът. Или пък можеш да удряш, да контрираш, усукваш, тръгвайки от шеста позиция и по този начин да отхвърлиш противника от себе си.

Недостатъкът на тази атака е, че ако не се проведе идеално, е твърде късно за парирание и нанасяне на контраудар; гърдите ти се оказват срещу острието на противниковата рапира.

Не се опитах да я приложа, не и срещу този фехтовач; само си помислих за нея.

Продължихме да се бием, всеки от нас бе съвършен. После той леко отстъпи, докато контрираше и едва не се подхлъзна в собствената си кръв.

Китката ми атакува. Направих кръгова защита с идеално усукване във втора позиция... и сабята ми се заби в тялото му.

Погледна ме изненадан и се свлече на колене, а дръжката падна от ръката му. Политнах напред, повлечен от сабята, после се опитах да я измъкна.

Той хвана сабята ми.

— Не, не, приятелю, моля те остави я там. Служи като запушалка, да не се излее виното. Техниката ти е неотразима; сабята ти почти докосва сърцето ми. Как се казваш, сър?

— Оскар, от Гордън.

— Добро име. Човек не трябва да бъде убит от непознат. Кажете ми Оскар, от Гордън, бил ли си в Каркасън?^[12]

— Не.

— Иди там. Люби се с момиче, убий човек, напиши книга, лети до Луната... всичко това съм правил. — Започна да диша тежко, от устата му изби червена пяна. — Дори една къща падна отгоре ми. Какъв унищожителен ум! Каква висока чест, когато дънер падне върху главата ти? Глава? Дънер? Сиво-кафяво, лента... бръсната глава!... когато дънер падне върху бръснатата ти глава. Вие ще обръснете моята.

Спря, а после отново продължи:

— Става тъмно. Хайде да си разменим подаръци и да се разделим като приятели, искаш ли? Най-напред моят подарък в две части: Първа част: ти си щастлив и няма да умреш в леглото си.

— Предполагам.

— Втора част: Бръсначът на Фраър Джулом никога не е бръснал, много е тъп. А сега твоят подарък, стари ми... и побързай, необходим ми е. Но по-напред... как завършва онова хумористично петостишие?

Казах му го. Промълви, много тихо, почти шепнешком:

— Много добре. Не го забравяй. А сега ми дай подаръка си, вече съм напълно готов. — Опита се да ми даде знак.

Прочетох му една молитва. После се изправих уморено, отидох до пейката и се стоварих тежко. Заех се да почистя двете оръжия, първо избърсах малкия Солинген, след това по-грижливо почистих Лейди Вивамъс. Успях да се изправа и да го поздравя с чиста сабя. За мен беше чест, че се запознах с него.

Съжалявах, че не го попитах за името му. Изглежда си мислеше, че го зная.

Седнах тежко, погледнах гоблена, който покриваше дупката в края на стаята и се учудих защо не бяха дошли Стар и Руфо? След цялото това дрънкане на стомана и рецитации...

Помислих да се промъкна през дупката и да ги извикам. Но точно тогава се почувствах много уморен. Въздъхнах и затворих очи...

* * *

С възторжен момчешки дух (и безгрижие, за което бях гълчан много пъти) бях счупил дузина яйца. Майка ми погледна размазаните яйца и видях, че се готвеше да заплаче. Настроението ми се помрачи. Тя задържа сълзите си, хвана ме нежно за рамото и каза:

— Няма нищо, синко. Яйцата не са толкова важни. — Бях обаче засрамен, измъкнах се от ръцете ѝ и избягах.

Тичах надолу по хълма с всичка сила и почти летях... после с ужас осъзнах, че седя зад волана и колата ми е загубила контрол. Потърсих спирачния педал, но не можах да го намеря и изпаднах в паника... после го намерих... натиснах го и той пропадна, което означаваше, че беше изтекла спирачната течност. Пред мен на пътя имаше нещо, но не можех да видя какво. Дори не можех да обърна глава, а очите ми бяха замъглени от нещо, което течеше от тях. Завъртях волана, но нищо не стана... беше се откъснал.

Чух писъци, когато се ударихме... събудих се в леглото, трепнах и писъците изчезнаха. Щях да закъснея за училище. Позор! По-добре да не се бях раждал. Никога да не се бях раждал, срамна агония, защото училищния двор беше празен. Другите деца бяха по местата си, а аз не можех да намеря класната си стая. Дори нямах време да отида в тоалетната и седнах на чина си със смъкнати панталони, така, както си бях, когато се канех да свърша онова нещо, преди да изляза от къщи. А всички други деца държаха ръцете си отгоре, но учителят извика мен. Не можех да се изправя и да рецитирам; гащите ми не само бяха смъкнати, ами бях въобще без гащи и ако станех, всички ще се видят, момчетата ще ми се смеят, а момичетата ще се кикотят, ще обърнат настрана глави и ще запушат носовете си с ръка. Истинският позор обаче беше, че не знаех отговора!

Ела, ела! — каза строго учителят. — Не губи времето на класа, Е. С. Не си си научил урока.

Е, не, не съм. Бях го учил, но той беше написал на черната дъска „Задачи 1-6“, а аз бях разбрал „1 и 6“... а сега ми беше дал четвърта задача. Но той никога нямаше да ми повярва; извинението беше много неубедително. Играехме на препитване, не на извинения.

— Ето как стои въпросът, Ийзи — продължи моят учител и гласът му беше изпълнен повече с тъга, отколкото с гняв. — Пробяганото разстояние е много добро, но няма никаква полза, ако не пресечеш онзи финал с яйцето под мишница. — Той посочи топката на катедрата. — Ето го. Позлатено е и в началото на сезона дадох да гравират името ти. Ти изглеждаш много добре и аз бях много сигурен в теб... предвиждаше се ти да бъдеш победител в края на сезона и да участваш в банкета по случай победата. — Той сбърчи чело и изглеждаше така, сякаш се опитваше да бъде честен. — Не искам да кажа, че сам можеш да успееш. Но ти постигаш всичко много леко, Ийзи... може би се нуждаеш от друго име. Когато пътят стане труден, ти ще трябва да се стараеш повече. — Той въздъхна. — Грешката ми е, че трябваше хубаво да те насоля. Вместо това аз се опитах да се държа с теб бащински. Но искам да знаеш, че не си само ти, който ще загуби от това... на моята възраст не е лесно да си намеря нова работа.

Издърпах завивките над главата си. Беше ми непоносимо да го гледам. Но не ме оставиха на мира; някой започна да ме разтърсва за рамото. „Гордън!“

— Остави ме на мира!

— Събуди се, Гордън, прибирай си задника вътре. В опасност си.

Наистина бях в опасност. Това разбрах веднага, щом влязох в офиса. В устата ми миришеше на бълвоч и се чувствах ужасно... сякаш цяло стадо мръсни водни биволи бяха минали през мен.

Първият сержант не ме погледна, когато влезе вътре. Остави ме да стоя прав и да се потя. Вдигна глава и ме огледа от горе до долу, преди да проговори.

После започна бавно, осигурявайки ми време добре да възприема всяка дума.

— Закъснение от отпуск, тероризиране и обиждане на местни жени, неразрешено използване на държавна собственост... скандално поведение... неподчинение и неприличен език... съпротива при опит за арестуване... удряне на военен полицай... Гордън, защо не открадна и кон? Крадците на коне ги бесим. Тогава всичко щеше да е много по-просто.

Засмя се на собственото си остроумие. Старото копеле винаги се мислеше за много остроумен. Беше прав, донякъде.

Не ми пукаше какво казва. Малко по малко разбрах, че всичко беше сън, просто един от онези сънища, които напоследък имах толкова често. Желаех да се махна от тази проклета джунгла. Дори тя не беше реална. Моята... как се казваше?... дори името ѝ бях измислил. Стар. Моята Щастлива Звезда... О, Стар, скъпа, ти не си!

Той продължи:

— Виждам, че сам си свалил нашивките. Е, това спестява време. Това е единственото добро нещо в постъпката ти. Без униформа. Небръснат. И дрехите ти са мръсни! Гордън, ти си позор за армията на Съединените щати. Това ти е известно, нали! Няма да ти се размине. Без документи за самоличност, без паспорт, с чуждо име. Е, Евелин Сирил, момчето ми, сега ще използваме собственото ти име. Официално.

Той се обърна на въртящия се стол... не беше си вдигал задника от него, откакто го бяха изпратили в Азия.

— Само едно нещо ми е чудно. Откъде взе това? И какво ти даде право да се опиташ да го откраднеш? — Той кимна към картотечния шкаф зад бюрото.

Познах онова нещо там, въпреки че последния път, когато си спомням, че го видях, беше боядисано златно, докато сега беше покрито с онази черна лепкава мърсотия, каквато има в Югоизточна Азия. Тръгнах към него.

— Това е мое!

— Не, не! — каза той строго. — Гори, Гори, момче. — Той премести футболната топка назад. — Това, че си го откраднал, не означава, че е твое. Взех го като доказателство. За твое сведение, фалшиво геройче, докторите мислят, че той ще умре.

— Кой?

— Какво те интересува? Две парчета от човек, чието име дори не си знаел, когато си го напердашил. Не можеш да скиташ наоколо и да пердашиш местните жители, само защото се чувстваш много сърцат... те имат права, може би не си чул за това. Имаш право да ги биеш само когато и където ти се каже.

Неочаквано той се усмихна. От това не стана по-симпатичен. С дългия си остър нос и малки свински очички изведнъж разбрах, колко много прилича на плъх.

Но той продължи да се усмихва и каза:

— Евелин, момчето ми, може би си избързал, като си свалил нашивките.

— А?

— Да. Може би има начин да се измъкнеш от тази каша. Седни. — Той повтори строго. — Седни! — казах. — Ако успея, просто ще те изпратим в осмо отделение, ще забравим... всичко и ще се отървем от теб. Но командирът на ротата има друга идея... наистина блестяща, с която може да закрие цялото ти досие. За тази вечер се планира едно нападение. Така че... — той се наведе, извади от бюрото си бутилка „Четири рози“ и две чаши, и сипа. — Вземи едно питие.

Всички знаеха за тази бутилка... всички, освен командира на взвода, може би. Но никой не знаеше първият сержант някога да е предлагал на някого питие... освен един път, когато беше казал на жертвата си, че е докладвал за него във военния съд.

— Не, благодаря.

— Хайде, вземи. Клин клин избива. Ще ти трябва. После вземи един душ и се приведи в приличен вид, преди да се явиш при командира на ротата.

Станах. Искаше ми се това питие, нужно ми беше. Бих се съгласил и на най-долнокачествено уиски... а „Четири рози“ беше съвсем реномирано... бих се съгласил и на огнена вода... как ѝ беше името?... която се използва да направиш бързо главата.

Не исках обаче да пия с него. Изобщо нищо не бих пил с него. Нито пък бих ял нещо.

Заплюх го в лицето.

Беше така шокиран, че започна да омеква. Извадих сабята си и го намушках.

С тъмни се, но аз продължавах да лежа, понякога идвайки на себе си, друг път не.

[1] Голямо животно от семейството на елените, населяващо Канада и северната част на САЩ — бел.пр. ↑

[2] Замъка, в който живеел граф Монте Кристо — бел.пр. ↑

[3] Пръстеновиден еластичен мускул, който при свиването си затваря естествен външен отвор в организма — бел.пр. ↑

[4] Замък (фр.) — бел.пр. ↑

[5] Съчетание на няколко действия с оръжието и тялото, завършващо с мушкане или удар — бел.пр. ↑

[6] Несъмнено ти си уморен (фр.) — бел.пр. ↑

[7] Музика и танци на андалузки цигани — бел.пр. ↑

[8] Чарлз Джоджсън, английски математик и писател на детски книги, 1832–98 г — бел.пр. ↑

[9] В защита (фр) — бел.пр. ↑

[10] Улучен! (фр.) — бел.ред. ↑

[11] Тростенна рапира със защитно топче на върха — бел.пр. ↑

[12] Град във Франция, средновековна крепост — бел.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Някой ме разтърсваше за рамото.

— Събуди се!

— Остави ме на мира!

— Трябва да се събудиш. Шефе, моля те събуди се!

— Да, мили мой... моля те!

Отворих очи, усмихнах ѝ се, после се огледах. Каква касапница! По средата, близко до мен, имаше черен стъклен стълб, дебел и около пет фута висок. Отгоре на него се намираше яйцето.

— Това ли е?

— Да! — отговори Руфо. — Това е! — Изглеждаше уморен, но весел.

— Да, мой шампионе — потвърди Стар, — това е истинското яйце на Феникс. Проверих го.

— Хм... — огледах се. — Тогава къде е старият Душегубец?

— Ти го уби. Преди да дойдем тук. Ти беше със сабя в ръка и стискаше под лявата си мишница яйцето. Така здраво го стискаше, че трябваше малко да те обработя, за да го измъкнем.

Погледнах надолу пред себе си и разбрах какво имаше предвид. Отместих поглед встрани. Не обичам червения цвят. Попитах Руфо:

— Защо се забавихте толкова много? Стар отговори:

— Мислех, че никога няма да те намерим.

— Как ме намерихте?

Намеси се Руфо:

— Шефе, не можехме да не те намерим. Просто тръгнахме по кървавата следа... дори когато тя стигна до задънени стени. Тя е упорита.

— Хм... видяхте ли един мъртъв?

— Трима или четирима. Непознати, не ни интересуват. Най-вероятно конструкции. Не можехме да си губим времето с тях. — После той добави: — И няма да се бавим, веднага ще се махаме оттук,

след като бъдеш достатъчно закърпен, за да можеш да ходиш. Времето ни е кът.

Прегънах внимателно дясното си коляно. Все още ме болеше там, където бях наръган, под капачето, но онова, което Стар направи, съвсем премахна болката.

— Краката ми са добре. Щом Стар свърши, ще мога да ходя. Но... — намръщих се аз — ...не ми харесва идеята отново да се промъквам през онзи тунел за плъхове. Тези гадинки са ми противни.

— Какви плъхове, шефе? В кой тунел?

Разказах му.

Стар мълчаливо продължи да ми слага лепенки и да ме превързва. Руфо каза:

— Шефе, ти беше паднал на колене и пълзеше... в прохода. Не виждах никакъв смисъл в това, но ти каза, че знаеш какво вършиш, така че без да ти възразяваме последвахме примера ти. Когато ни каза да те чакаме, докато ти разузнаеш, ние също те послушахме... докато не мина твърде много време и тя реши, че е по-добре да се опитаме да те намерим.

Отказах се повече да разпитвам.

Почти веднага тръгнахме, излизайки през главния проход без никакъв проблем, без никакви илюзии и никакви засади. Нищо, освен факта, че „истинският път“ беше дълъг и скучен. Руфо и аз бяхме охрана, а Стар в средата носеше яйцето.

Нито Стар, нито пък Руфо знаеха дали има вероятност отново да бъдем атакувани, нито пък можехме да отблъснем друг противник, освен малолетни скаути. Само Руфо можеше все още да опъва лък, докато аз не бях в състояние дори да държа сабята. От нас се искаше единствено да осигурим на Стар достатъчно време, за да унищожи яйцето, ако е необходимо, но да не допусне, то да бъде взето.

— Но за това не трябва да се тревожим — успокои ме Руфо. — Почти същото е като да си на кота нула с атомно оръжие. Никога няма да го забележиш.

След като излязохме, вървахме дълго, докато достигнем до Грото Хилс и другия коридор. Обядвахме вървешком... бях ужасно гладен... разделихме си коняка на Руфо и водата на Стар, която не беше много. Когато достигнахме пещерата на нашия коридор, вече се чувствах доста добре; дори не ме интересуваше, че онова небе не беше небе, а

някакъв покрив, нито пък ме безпокояха необичайните промени на гравитацията.

В пещерата още стоеше онази диаграма или „Магическа фигура“. Стар само трябваше да я освежи, после малко почакахме... а след това се разбързахме да влезем в нея, докато онзи „коридор“ все още можеше да се отвори. По-късно нямаше да е достъпен в продължение на седмици, а може би дори и на месеци... твърде дълго, за да може някое човешко същество да остане живо в Карт-Хокеш.

Пристигнахме няколко минути по-рано. Аз приличах на военен диктатор от Марс... гол, препасан с колан, с ножница и затъкната в нея сабя. Всички се бяхме постарали да намалим колкото се може повече товара, тъй като Стар беше уморена и пренасянето на вещи щеше да бъде много изтощително за нея. Стар искаше да запази любимия ми дълъг лък, но аз не се съгласих. Тя настояваше също да запазя Лейди Вивамъс, на което не се съпротивлявах много. Не ми се щеше да се разделям със сабята си. Тя я пипна и каза, че сабята вече не е мъртъв метал, а част от мен.

Руфо „носеше“ само грозната си розова кожа плюс превръзките по раните. Според него сабята си била сабя и той имал една по-добра от тази вкъщи. Стар, поради професионални причини, не носеше сабя.

— Колко дълго? — попита Руфо, когато се хванахме около Стар.

— Колкото преди, минус две минути — отговори тя.

Часовникът в главата на Стар е така прецизен, както моето чувство за ориентация. Тя никога не използваше друг часовник.

— Каза ли му? — попита Руфо.

— Не.

— Не те ли е срам? — укори я Руфо. — Не мислиш ли, че достатъчно дълго го командваш? — Говореше учудващо грубо и аз реших да му направя забележка, че не може да й държи такъв език.

Но Стар го прекъсна:

— ЗАМЪЛЧИ!

Тя започна да напява. После рязко изрече:

— Сега!

Неочаквано разбрах, че пещерата е различна.

— Къде сме? — попитах аз. Почувствах се по-тежък.

— На планетата Невя — отговори Руфо. — Другата страна на Вечните върхове... Много ми се искаше да слеза и да видя Джоко...

— Направи го — каза гневно Стар. — Прекалено много приказваш.

— Само ако моето другарче Оскар дойде с мен. Искаш ли, стари приятелю? Мога да те заведа там, да прекараме една седмица. Няма да има дракони. Ще се радват да те видят... особено Мъри.

— Никаква Мъри! — изкрещя Стар раздражено.

— Не ти харесва, а? — каза той намусено. — По-млада жена е и прочие.

— Знаеш, че не е това!

— О, много добре зная — отвърна той. — И колко дълго смяташ, че ще можеш да го задържиш? Не е честно, никога не е било. Това...

— Замълчи! Почвай да отброяваш до старта! — Хванахме се отново за ръце и се озовахме на едно друго място, в друга пещера. Въздухът беше много разреден и хапливо студен от снежинките, които се носеха в него. Диаграмата беше издълбана в скалата със самородно злато.

— Къде сме? — поисках да узная аз.

— На твоята планета — отговори Стар. — На едно място наречено Тибет.

— Тук можеш да смениш влаковете — добави Руфо, — ако тя не беше толкова упорита. А можеш и да тръгнеш пеша... макар че ще е продължително и трудно. Веднъж го направих.

Не бях навит. Последното, което бях научил в армията беше, че Тибет е в ръцете на неприятелски пацифисти.

— Дълго ли ще останем тук? — попитах аз. — Това място се нуждае от централно отопление. — Исках да чуя нещо, но не и контрааргументи. Стар беше моята любима и не можех да стоя и да слушам как някой разговаря грубо с нея... но Руфо беше мой кръвен брат поради многото съвместно пролята кръв. На няколко пъти ми спасяваш живота.

— Няма да е за дълго — отговори Стар. Изглеждаше измъчена и уморена.

— Но достатъчно дълго, за да оправим това — добави Руфо, — така че можеш сам да решиш и да не бъдеш разнасян като котка в чувал. Тя отдавна трябваше да ти каже. Тя...

— Пригответе се! — извика Стар. — Почвай да броиш, излитаме. Руфо, ако не млъкнеш, ще те оставя тук и ще трябва отново

да вървиш пеша... бос в снега, който стига чак до брадата ти.

— Тръгвай! — каза той. — Заплахите ме правят упорит като теб.

В което, впрочем, няма нищо чудно. Оскар, Тя е...

— ТИШИНА!

... императрица на двайсет вселени...

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Бяхме в голяма осмоъгълна стая с пищно украсени сребърни стени.

...и моя баба — завърши Руфо.

— Не „императрица“ — протестира Стар. — Тази дума е глупава.

— Думата е доста подходяща — не се предаваше Руфо.

— А колкото до другото — това е мое нещастие, не моя грешка. — Стар скочи на крака, вече не изглеждаше уморена и сложи ръка около кръста ми, докато с другата държеше яйцето на Феникс. — О, скъпи, толкова съм щастлива! Успяхме! Добре дошъл у дома, герое мой!

— Къде сме? — Бях отмалял... толкова много часови зони, толкова много идеи и всичко толкова бързо.

— У дома. В моя дом. Сега и твой дом... ако го приемеш. Нашия дом.

— Хм, разбирам... императрице моя. Тя тропна с крак:

— Не ме наричай така!

— Подходящото обръщение е, Ваша Мъдрост. Нали?

— Ваша Мъдрост? — каза Руфо.

— О, Руфо, млъкни. Иди и ни донеси дрехи.

Той поклати глава.

— Войната свърши и аз вече си изтърпях санкциите. Донеси си ги сама, бабо.

— Руфо, ти си невъзможен.

— Сърдиш ли ми се, бабо?

— Ще ти се разсърдя, ако не престанеш да ме наричаш „баба“. — Неочаквано тя ми подаде яйцето, прегърна Руфо и го целуна. — Не, баба не ти се сърди — каза тя нежно. — Ти винаги си бил непослушно дете и никога няма да забравя времето, когато слагаше в леглото ми стриди. Предполагам, че това си наследил... от баба си. — Тя отново го целуна и разроши бялата коса на тила му. — Баба те обича. Баба

винаги ще те обича. След Оскар, мисля, че ти си съвършен... като се изключи, че си непоносим, неверен, разглезен, непослушен и непочтителен хлапак.

— Това е по-добре — каза той. — Заслужава да се помисли върху това. Същото чувствам и аз към теб. Какво искаш да облечеш.

— Ммм... донеси повечко дрехи. Толкова отдавна не съм имала приличен гардероб. — Тя се обърна към мен: — Какво би желал да облечеш, герое мой?

— Не зная. Нищо не зная. Каквото сметне за подходящо... Ваша Мъдрост.

— О, скъпи, моля те, не ме наричай така. Никога. — Беше готова да заплаче.

— Добре. Как да те наричам?

— Ти ми даде името Стар. Ако трябва да ме наричаш другояче, можеш да ме наричаш „принцеса“. Не съм принцеса... не съм и императрица... в смисъла, който ти влагаш в тази дума. Но харесвам да бъда „твоята принцеса“... както ти го казваш. Или пък „мила слугиня“ или някое от многото имена, с които ме наричаше. — Тя ме погледна тъжно. — Просто както по-рано. Вечно.

— Ще се опитам... моя принцесо.

— Герое мой.

— Но изглежда, че има много неща, които не зная. Тя премина от английски на невиянски.

— Милорд-съпруже, исках да ти кажа всичко. Копнеех да ти го кажа. Но изпитвах смъртен страх, че милорд, ако му бъде разказано всичко преждевременно, ще откаже да дойде с мен. Не до черната кула, а тук. В нашия дом.

— Може би си постъпила правилно, — отговорих аз на същия език. — Но сега съм тук, миледи-съпруго... принцесо моя. Така че можеш да го кажеш. Желая да го чуя.

Тя отново премина на английски.

— Ще говоря, ще говоря. Но ще ни трябва време. Скъпи, ще имаш ли търпение само още малко? Ти беше търпелив с мен... толкова търпелив, любов моя!

— О'кей — съгласих се аз. — Ще почакам. Но не познавам обичаите тук и ще ми трябват някои съвети. Помни си за грешката, която направих със стария Джоко от незнание на местните обичаи.

— Да, скъпи, ще го имам предвид. Не се безпокой, обичаите тук са прости. Примитивните общества винаги имат по-сложни обичаи от цивилизованите... а това тук не е примитивно. — Руфо изтърси в краката ѝ голям куп дрехи. Тя се обърна, без да сваля ръка от рамото ми и сложи пръст на устата си, почти разтревожена. — А сега да видим. Какво ли да облека?

* * *

„Комилекът“ е нещо доста относително. Аз ще го представя само в общи линии.

Центърът е главната планета на двайсет вселени. Но Стар не беше „императрица“, нито комплексът империя.

Аз ще продължавам да я наричам „Стар“, тъй като тя имаше стотици и ще наричам комплекса „империя“, защото няма друга дума по-близка по значение, и ще говоря за „императори“ и „императрици“... и за императрицата, моята жена.

Никой не знае колко вселени има. Според теорията те се безброй: всяка и всички възможности в неограничен брой от комбинации на „природни“ закони, всеки в сила за своята собствена вселена. Но това е само на теория и максимата Окам Рейзър^[1] е прекалено тъпа. Единственото, което се знае в двайсетте вселени е, че двайсет са откритите, че всяка от тях има свои закони и че повечето от тях имат планети или, понякога, „места“, на които живеят човешки същества. Няма да се опитвам да пояснявам, какви са тези същества.

Двайсетте вселени включват много истински империи. Нашата галактика в нашата вселена има своите звездни империи... и все пак тази галактика е толкова огромна, че нашата човешка раса може да срещне друга само чрез коридорите, които свързват вселените. Някои планети нямат коридори. Земята има много и това определя нейната важност, иначе тя е от категорията на запустял коптор.

Преди седем хиляди години се е родила идея за решаване на глобални проблеми. В началото идеята е била скромна. Как да се управлява една планета без да се унищожи? Хората на тази планета са разчитали на експерти-кибернетици, но иначе те едва ли са били по-развити от нас. Те също са горели хамбарите, за да се отърват от

плъховете и са допусkali пръстите им да бъдат откъсвани от зъбните колела на машините. Тези експерименти са довели до израстването на един изтъкнат владетел.

— Никой не знае защо този човек е имал такъв успех, но това наистина е било така и то е било достатъчно. Те му осигурили кибернетични средства, записали са на магнитни носители всички кризи в тяхната история, всички известни подробности, всичко което е било направено, както и постигнатите резултати. Всичко е било така организирано, че той да може да ползува цялостно тази информация.

И резултатът бил добър. След време той управлявал цялата планета. Всъщност той не я управлявал, той просто разрешавал потрудните случаи.

Кибернетиците архивирали на магнитни носители всичко, което направил първият „император“, добро и лошо, за да служи на неговия приемник.

Яйцето на Феникс представлява кибернетичен запис на опита на двеста и три „императора“ и „императрици“, повечето от които са „управлявали“ всички известни вселени. Подобно на сгъваемата кутия, то е по-голямо отвътре, отколкото отвън. При употреба яйцето придобива размерите на Голямата пирамида^[2].

Легендата за Феникс е известна във всички вселени: птицата, която умира, но е безсмъртна, защото се ражда винаги млада от собствената си пепел. Яйцето също е такова чудо, защото е нещо много повече от записана на магнитни носители библиотека. То е копие на целия опит на всички владетели от Мъдрост IX до Мъдрост CCIV и мисис Оскар Гордън.

Постът не е наследствен. Предците на Стар започват с Мъдрост I и включват болшинството от другите МЪДРОСТ-и... но милиони други хора имат също толкова „кралска“ кръв. Внукът й Руфо не бил избран, макар че той има същите предци. А може и да е отказал. Никога не съм го питал, това би му припомнило за времето, когато един от неговите чичовци е сторил нещо невероятно неприлично. Пък и не е нещо, за което непременно трябва да се пита.

След като е избран новият владетел, започва неговото обучение, което включва всичко: от уменията да вари шкембе чорба до висша математика... включително и всички видове бойни изкуства, защото през хилядолетията е станало ясно, че независимо колко добре е

охраняван животът му, той при всички случаи ще бъде по сигурен, ако може сам да се бие като разлютенена оса. Натъкнах се на този въпрос, когато попитах любимата си за нещо друго.

— Не много дълго — отговори тя почти сърдито. — Обикновено ставаме жертва на политическо убийство.

(Аху моята голяма уста...)

Обучението на кандидата включва пътуване до много светове... не до абсолютно всички планети населени с човешки същества; никой не живее толкова дълго. Но до много от тях. След като кандидатът извърши всичко това и ако е избран за наследник, започва работа за усъвършенстване: самото яйце. В него наследникът (наследницата) има отпечатани паметите и личните качества на миналите императори. Той (Тя) става част от тях. Стар-Плюс! Супернова. Нейна Мъдрост.

Стар призна, че се колебала десет години, преди да приеме предложението. Не искала да бъде всичките тези хора, искала да си бъде тя, да си живее както на нея ѝ харесва. Но методите за избиране на кандидатите (не ги знам какви са, те са записани в яйцето) изглеждат почти непреодолими. Само трима души успели да се откажат.

Когато Стар станала императрица, тя едва била започнала втората половина от обучението. В нея били въплътени само седем от предшествениците ѝ. Въплътяването не трае дълго, но личността има нужда от възстановяване между отделните въплътявания... защото получава всяко проклето нещо, което му се е случило с нейните предшественици, лошо или добро: спомена за извършена жестокост към любимото домашно животно още като дете, спомена за срама от зрелите години, загубването на девственост, непоносимото трагично време, когато наистина са направени сериозни грешки... всичките.

„Аз трябваше да изживея техните грешки — каза ми Стар. — Грешките са единствения сигурен начин да се учи“.

За щастие яйцето не трябва да се използва често. През по-голямата част от времето Стар може да действа сама, без да бъде безпокоена от съхранените памети повече, отколкото обикновения човек от някоя неприятна забележка, направена му през второ отделение. Повечето проблеми Стар може да разреши с лекота... без да прибягва до Черната стая и до включване към историческата памет.

Защото единственото нещо, което стоеше непроменено в този емпиричен начин на управление беше, че отговорите на болшинството въпроси винаги се свеждаха до: Не прави нищо.

Винаги крал Лог^[3] и никога крал Щорк^[4]. „Живей и остави другите да живеят“. „От добрия добро не търси“. „Времето е най-добрият лецител“. „Не буди спящото куче“. „Остави ги на мира и те ще се приберат, подвили опашка“.

Дори положителните декрети на империята обикновено бяха негативни по форма: „Не вдигайте шум на съседните планети.“ (Ако желаете, вдигайте шум на собствената си планета.) „Освободете охраната на коридорите“. „Не искайте съдебна намеса, вие също може да бъдете съдени.“

Но преди всичко не бива да се поставят иа всенародно допитване сериозни проблеми. О, няма правила по въпросите на местната демокрация, има само по въпросите на империята. Старият Руфо... извинявам, доктор Руфо, изтъкнат сравнителен културолог (с малка, еротична наклонност към посещение на бедните квартали с благотворителна цел)... та Руфо ми каза, че през своето развитие всяка човешка раса опитва всички политически форми и че демокрацията е била изпробвана в много примитивни общества... но че той не знае тя да се прилага в някоя цивилизована планета. Там, а Vox Populi, Vox Dei^[5] се превежда като: „Боже Господи, как се забъркахме в тази каша!“

Руфо твърдеше, че обича демокрацията. Винаги, когато беше потиснат, той вземаше за пример Джордж Вашингтон. Освен това смяташе, че странностите на френския парламент отстъпват само пред странностите на френските жени.

Попитах го какво е управлението в развитите общества?

Той сбърчи вежди.

— В повечето случаи никакво.

Такова беше и управлението на императрицата на двацет вселени: в повечето случаи никакво.

Но понякога тя управляваше. Тя можеше да каже: „Тази бъркотия ще се оправи, ако махнете онзи размирник... Как се казваш? Ти, с козята брада... изведете го и го разстреляйте. Веднага!“ (Аз присъствах. Веднага го разстреляха. Беше ръководител на делегация, дошла да изложи пред нея някакъв спор между интергалактични

търговски империи в VII-та ВСЕЛЕНА. Неговият първи заместник върза ръцете му, собствените му делегати го извлякоха навън и го убиха. Стар продължи да си пие кафето. Беше по-добро кафе от онова, което пием на моята планета, а аз бях толкова разстроен, че го разсипах.)

Всъщност императорът няма власт. Все пак, ако Стар решише, че дадена планета трябва да се премести, хората запретваха ръкави и на нейното място се появяваше нова. Стар никога не беше правила това, но в миналото е правено. Не често... Императорът много дълго ще премисля (и ще търси в яйцето) иреди да постанови нещо окончателно дори когато неговото хипертрофирало конско обоняние му подсказва, че не съществува друго решение.

Императорът е единственият източник на имперския закон, единствен съдия, единствен изпълнителен орган... и обикновено няма никакъв начин да наложи своите разпоредби. Онова, което той или тя имат, е огромният престиж, резултат от една величава система, използвана седем хилядолетия. Този начин на управление е устойчив поради липсата на колективен дух, на единство, на стремеж към съвършенство, на утопии... Той се базира само на отговори, достатъчно добри за съществуване, с много самостоятелност и свобода за много начини и отношения.

Местните дела са си местни. Детеубийство?... това са си твои деца, твоя планета. Асоциации на родители и учители, цензора на филми, облекчаване на нещастия... империята е ужасно безразлична към такива неща.

Кризата на яйцето започнала много преди да съм се родил. Било извършено покушение над Негова МЪДРОСТ ССШ и яйцето било откраднато. Някакви злосторници искали власт... и яйцето със своите уникални ресурси съдържало ключа към тази толкова голяма власт, за която Чингиз Хан никога не е мечтал.

Защо някой ще иска власт? Не мога да го разбера. Но някои го разбират и искат.

И така Стар е встъпила на този пост полуобучена, изправена пред най-голямата криза, която някога е сполетявала империята, лишена от хранилището на хилядолетна мъдрост.

Но не и безпомощна. В нея бил въплътен опитът на седем свръхразумни мъже и тя притежавала всички кибернетично-

компютърни системи, с изключение на онази уникална част, известна като Яйцето. Тя трябвало най-напред да разбере какво е станало с яйцето. Никак не е било безопасно да се атакува планетата на злосторниците; те можели да унищожат яйцето.

Съществували начини да се накара един човек да говори. Стар нямала нищо против. Не искам да кажа нещо толкова противно като вадене на думи с клещи. Било повече като да белиш лютив лук и те обелили няколко.

Карт-Хокеш е толкова смъртоносен, че имало само един изследовател, който го посетил и успял да се върне жив. (Ние бяхме в една „паркова част“, останалата беше много по-лоша.) Злосторниците не се опитали да останат там. Те просто скрили яйцето и сложили около него капани.

Попитях Руфо:

— Каква полза има от яйцето там?

— Никаква — съгласи се той. — Те много скоро разбраха, че от него няма полза никъде... без Нея. На тях им беше необходим или нейния екип от кибернетици... или Нейна Мъдрост. Те не можеха да отворят яйцето. Тя е единствената, която може да стори това без чужда помощ. Ето защо те ѝ поставиха една уловка. Да хванат Нейна Мъдрост и ако се наложи да я убият...

След това да се домогнат до ключовия код чрез хората тук, в Центъра. Не се решиха на второто, докато Тя е жива.

Стар започнала проучване, за да определи най-добрата възможност да си върне яйцето. Да нападне Карт-Хокеш? Машините отговорили: „По дяволите, не!“ Аз бих казал същото. Как може да се извърши нападение под едно място, където човек не само че не може да яде или пие нищо местно, но не може дори да диша въздуха повече от няколко часа? Освен това една масирана атака ще унищожи по-голямата част от онова, което искаш да завземеш? А предмостията ти са само два ограничени коридора?

Компютрите продължили да дават глупави отговори, независимо как е формулиран въпросът и се стигнало до моя милост.

Един „герой“, т.е.... човек як в ръцете и слаб в главата, който много си цени кожата. Плюс други качества. Едно нападение с „такъв и такъв“ човек, ако е подпомогнато и от самата Стар, може да бъде

успешно. Стар предложила една идея (идеите на техни МЪДРОСТ-и са като прозренията на гениите) и машините я Потвърдили.

— Бях предвиден аз — каза Руфо. — Отказах. Никога не можех да разбера къде са нейните интереси, по дяволите; тя ме обърка още като малък.

Следвали години на търсене на подходящ човек. Междувременно смели хора посетили Карт-Хокеш и накрая успели да съставят план на кулата. Самата Стар също се заела с проучване и се запознала с Невя.

(Дали Невя е част от „империята“? И е, и не е. Планетата на Невя притежава единствения коридор към Карт-Хокеш, различен от този на планетата на злосторниците. В това се състои нейната важност за империята... а империята въобще не е важна за Невя.)

Този „герой“ най-вероятно можел да бъде намерен на някоя варварска планета като Земята. Стар проверила, отхвърлила безброй много кандидати, избрани измежду силни хора докато надушила, че аз съм най-подходящ.

Запитах Руфо какъв шанс ни е дала машината.

— Защо питаш?

— Е, разбирам малко от кибернетика.

— Ти мислиш, че разбираш? Все пак... Имаше една прогноза: тринайсет процента успех, седемнайсет процента неуспех... седемдесет процента смърт за всички нас.

Подсвирнах от изненада.

— Много си музикален — каза той възмутено. — Знаеш толкова, колкото един кавалерийски кон. Нямахте от какво да се плашиш.

— Бях изплашен.

— Ти дори нямаше време да се изплашиш. Така беше планирано. Нашият единствен план беше изграден на безразсъдна бързина и пълна изненада. Но аз знаех. Синко, когато ти ни каза да чакаме, там в кулата, и изчезна, и не се върна... тогава толкова се изплаших, че започнах да съжалявам.

Всъщност нападението в кулата протече точно както го бях предвидил. Или доста близко до предвиденото, макар че може би тогава виждах само онова, което можеше да възприеме умът ми, а не точно това, което се беше случило. Имам предвид „магията“. Колко пъти диваците са заключавали, че нещо е „магия“, когато „цивилизованият“ човек е извършвал операции, които дивакът не е

могъл да разбере? Колко често лепнатите от нас имена, като например „телевизия“, не се разбират от културните диваци (които въпреки това знаят как да превключват каналите), докато „магия“ е много по-откривена дума.

Все пак Стар никога не наблягаше на тази дума. Тя я приемаше само когато аз настоявах.

Но щях да бъда разочарован, ако всичко, което видях се оказеше продукция на Уестърн Електрик, след като преди това е било разработено от Бел Лабс. Някъде трябва да има и малко магия, просто за тръпка.

О, приспиването за първото пътуване било да не би глупавият дивак да се изплаши. Както и „черните ковчези“... това пък било постхипнотично внушение на един експерт: моята жена.

Казах ли какво се е случило със злосторниците? Нищо. Техните коридори били разрушени. Сега са изолирани, докато не усвоят междузвездните пътувания. Доста добре, според либералните стандарти на империята. Техни мъдрости никога не гонят карез.

[1] Максима, че допускането, прието за обяснение на нещо, не трябва да бъде мултиприцирано повече от необходимото — бел.пр. ↑

[2] Най-голямата от египетските пирамиди. — бел.пр. ↑

[3] Логика — бел.пр. ↑

[4] Щъркел, като символ на раждането — бел.пр. ↑

[5] Глас народен, глас божий (лат.) — бел.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Центърът е хубава планета, като Земята но без нейните недостатъци. Тя е усъвършенствана в продължение на хилядолетия, за да стане Царство на мечтите. Пустиня, сняг и джунгла има колкото за разнообразие; наводненията и другите природни бедствия са премахнати.

Планетата не е пренаселена, но за размерите си, колкото на Марс, и с океаните, населението ѝ е голямо. Повърхностната гравитация е почти като на Земята. (По-постоянна, както разбрах.) Приблизително половината от населението ѝ е от временно пребиваващи, тъй като нейните уникални културни ценности... продукт на двайсет вселени... я правят истински рай за туристите. Всичко е направено така, че да осигурява удобство на туристите с една цялостна завършеност, подобно на Швейцария, но постигането чрез неизвестна за Земята технология.

Стар и аз имахме жилища на дузина места из планетата (и безброй други на другите вселени). По големина те бяха от палат до мъничка рибарска колиба, където Стар трябваше сама да готви. Ние обаче живеехме предимно в апартаменти в една изкуствена планина, в която се съхраняваше яйцето. Там работеха и хората, ангажирани с него. До тях имаше салони, конферентни зали, секретариат и т.н. В случай, че пожелаеше да работи, Стар имаше нужда всичко това да ѝ е под ръка. Обаче един посланик на система или император на стотици системи, дошъл на посещение, имаше толкова шанс да бъде поканен в нашия частен дом, колкото някой обикновен скитник да бъде пуснат през задната врата на един представителен дом в Бевърли Хилс.

Ако все пак Стар случайно го харесаше, тя можеше да го доведе у дома за една среднощна закуска. Тя го направи веднъж... един смешен малък гном^[1] с четири ръце, който умееше да тактува с жестове.

Стар не провеждаше никакви официални приеми и не се чувстваше задължена да присъства на такива. Тя не даваше

пресконференции, не произнасяше речи, не приемаше делегации от момичета-скаути, не прокламираше „специални дни“, не подписваше документи, не опровергаваше слухове, нито пък се занимаваше с някоя от многото отнемащи времето дейности, любими на хиляди важни личности на Земята.

Тя обаче даваше множество консултации, свикваше често конференции от други вселени и разполагаше с новини отвсякъде, организирани в система, разработена в продължение на столетия. Чрез тази система тя решаваше кои проблеми трябва да разгледа. Едно постоянно оплакване беше, че империята пренебрегва „жизнени въпроси“... и това беше вярно. Нейна Мъдрост решаваше проблеми по свой избор; системата се поддържаше стабилна благодарение на това, че повечето проблеми се решаваха от само себе си.

Често посещавахме обществени събития; и двамата обичахме партита и за Нейна Мъдрост и съпруга ѝ имаше безкраен избор. Имаше и един негативен протокол: Стар нито приемаше покани, нито съжаляваше, когато не беше поканена; отиваше, когато ѝ беше приятно и не позволяваше да я безпокоят, когато нямаше желание. Това беше нещо нечувано за едно капиталистическо общество, още повече и нейният предшественик беше наложил протокол, по-строг от този на Ватикана.

Една домакиня ми се оплака, че при новите наредби обществото било станало тъпо... и дали не бих могъл да направя нещо в тази насока?

Направих. Намерих Стар и ѝ предадох забележката, след което излязохме и отидохме на един пиански бал на художници — истинско лооу^[2]!

Центърът представлява такава смесица на култури, раси, обичаи и стилове, че на практика няма почти никакви правила. Едно неизменно правило обаче беше: Не ми налагай твоите обичаи. Хората бяха облечени така, както се обличаха в собствената си страна или експериментираха с други стилове. Всяко обществено мероприятие приличаше на свободен маскен бал. Един гост може да се появи на някой претенциозен прием съвсем гол, без това да бъде причина за клюки... и някои наистина го правеха. Нямам предвид нехуманоиди или космати хора, а такива, които в Ню Йорк биха носили американски дрехи... и други, които бяха били обект на внимание дори в Ил дьо

Левант, защото въобще не са окосмени и нямат дори вежди. За тях липсата на окосменост е източник на гордост; това показва тяхното „превъзходство“ пред нас, окосмените маймуни. Те са така горди, както един кракер^[3] от Джорджия с недостига си на меланин^[4]. Така че те ходят по-често голи, отколкото другите човешки раси. Отначало тяхната поява ме смущаваше, но после свикнах.

Навън Стар носеше дрехи, както и аз. Тя никога не пропускаше възможността да се докара — една привлекателна слабост, която ми помагаше да забравя понякога нейния имперски статус. Тя никога не се обличаше два пъти по един и същи начин, винаги имаше на гърба си нещо ново... и се разстройваше, ако не го забележа. Някои от нейните облекла биха предизвикали инфаркт дори на плажа на Ривиерата. Тя смяташе, че костюмът на една жена не е добър, ако не предизвиква желание у мъжете да го смъкнат от гърба ѝ.

Една от най-ефектните ѝ премени беше съвсем семпла. Случи се така, че с нас беше Руфо и тя реши да се облече така, както беше облечена, когато търсехме яйцето. За кратко време костюмите бяха направени по поръчка, защото невиянските дрехи са най-непопулярни в Центъра.

Със същата скорост бяха изработени лъкове, стрели и колчани и ние бяхме особено щастливи. Чувствах се доволен, че можех да си сложа колана с моята Лейди Вивамъс. Тя висеше на една стена и откакто се бяхме върнали от голямата черна кула, не я бях докосвал.

Стар стоеше права, широко разкрачила крака, с юмруци на хълбока, отметната назад глава, със светнали очи и червени бузи.

— О, какво удоволствие! Чувствам се добре, чувствам се млада! Скъпи, обеща ми, обеща ми честно, че някой ден отново ще тръгнем на приключения! Толкова ми писна да бъда знаменитост.

Тя говореше на английски, тъй като езикът на Центъра не позволява да се изразяват такива идеи. Той е опростен език, в който хиляди години са навлизали чуждици и са ставали перманентни промени, този език е без флексии, позиционен и монотонен.

— Става — съгласих се аз. — Какво ще кажеш, Руфо? Искаш ли да минем по онзи Път на славата?

— След като го павират.

— Глупости. Ще дойдеш, зная. Къде и кога, Стар? Няма значение „къде“... само „кога“. Да оставим това парти и да тръгваме още сега!

Изведнъж тя помръкна.

— Мили, знаеш, че не мога. Още не съм минала и една трета от обучението.

— Трябваше да счупя онова яйце, когато го намерих.

— Не се сърди, скъпи. Хайде да отидем на партито и да се забавляваме.

Отидохме. Пътуването в Центъра се осъществява чрез разпределители и изкуствени „коридори“, които не изискват никаква „магия“ (или може би са още по-голяма). Крайната цел се задава подобно на етажа в асансьора, така че няма никакъв проблем с трафика в градовете... нито хиляди други неприятни неща; хората въобще не се показват в транзитните градове. Тази вечер Стар реши да слезем малко преди крайната точка. Повървахме малко из парка и влязохме. Тя знаеше колко добре приляга трикото на дългите ѝ крака. Въртеше си задника като индуска.

Човече, каква сензация предизвикахме! В Центъра не се носеха саби, с изключение само на особени посетители. Лъковете и стрелите също са голяма рядкост. Бяхме такава гледка, като кръстоносец с пълни рицарски доспехи на Пето авеню.

Стар беше щастлива като дете. Аз също. Чувствах мускулите на ръцете си като от стомана и бях готов да тръгна на лов за дракони.

Балът не се различаваше от тези на Земята. (Според Руфо, всички раси имаха навсякъде едни и същи основни развлечения: събиране на тълпи за танцуване, пиене и клюкарстване. Той твърдеше, че ергенският гуляй и женското парти са симптоми на нездрава култура. Не спорих.)

Слязохме важно по голямото стълбище, музиката спря да свири, хората втренчиха очи и онемяха... и Стар беше доволна, че е забелязана. Музикантите отново взеха инструментите си, а гостите изпаднаха в онази сервилна любезност, отправяна обикновено към принцесата. Но все още бяхме обект на внимание. Мислех, че историята с търсенето на яйцето е държавна тайна, тъй като никога не бях чул публично да се споменава. Но дори и да се знаеше, очаквах, че подробностите са известни само на нас тримата.

Не беше така. Всички знаеха какво означават тези костюми и дори нещо повече. Бях на бюфета, пийвах си коняк и отхапвах от един сандвич дагууд^[5] собствено изобретение, когато до мен се приближи

една хубава сестра на Шехеразада от човешка раса, но различна от нашите. Беше покрита с рубини, с размерите на палец, и носеше приемливо плътна рокля. Дребничка, босонога, тежеше може би един и двайсет, а кръстът ѝ беше под петнайсет инча, което правеше несъразмерни останалите ѝ измерения, нещо съвсем ненужно. Беше брюнетка с най-монголоидните очи, които някога съм виждал. Приличаше на хубава котка и ме гледаше така, както една котка гледа птичка.

— Сама съм — съобщи тя.

— Говори.

— Сверлани. Свят... — (Името и кода... не можах да чуя.) — Студент диетолог, математико-сибарит^[6].

— Оскар Гордън. Земя. Войник. — Пропуснах да кажа „войник на Съединените Щати на Земята“; тя знаеше кой бях.

— Въпроси?

— Питай.

— Сабя?

— Да.

Тя я погледна и зениците ѝ избледняха.

— Е-беше сабята унищожи защита яйце? — („Тази сабя тук от онези теоретически аномалии ли е, включени в преходите между вселените, сабята, с която е убит Нероденият?“ Двойното време на глагола, настояще-минало, приема и отхвърля концепцията, че идентичността е безсмислена абстракция... това ли е сабята, която действително си използвал, в обичайния смисъл, и не ме будалкай, войник, аз не съм дете.)

— Беше-е — съгласих се аз. (Аз бях там и гарантирам, че бях е нея по целия път до тук, така че това е тя.)

Тя ахна и зърната на гърдите ѝ щръкнаха. Около тях беше нарисувана, или може би татуирана, мулти универсална конструкция, наречена „Стената на Троя“. Така силна беше нейната реакция, че защитата на Илион^[7] отново се обезвери и „Стената на Троя“ се снижи с няколко милиметра.

— Пипа? — каза тя умолително.

— Пипа.

— Пипа два пъти? (Моля, може ли да я взема, така че да я почувствам? Много моля, най-почтително! Зная, че искам прекалено

много, и ти имаш право да ми откажеш, но обещавам, че няма да я повредя... те използват много думи, но същността е в начина на изказ.)

Не ми се щеше да ѝ я дам, не и Лейди Вивамъс. Не съм човек, който може лесно да бъде измамен от хубави девойки.

— Пипа... два пъти — неохотно се съгласих аз. Измъкнах я от ножницата и ѝ я подадох, готов да я грабна, преди да е извадила нечие око.

Тя я взе предпазливо, опулила големите си очи и отворила уста, хвана я за предпазителя, вместо за дръжката. Трябваше да ѝ покажа как се държи. Ръката ѝ беше прекалено малка, за да я обгърне.

Тя съгледа надписа.

— Означава?

— *Vim vivimus, vivamus* трудно можеше да се преведе, защото тук едва ли бяха схванали идеята. За тях тя е банално естествена, както водата за рибата. Аз обаче се опитах да ѝ дам един що-годе задоволителен превод.

— Цени живота. Яж. Пий. Весели се.

Тя кимна замислено, след това размаха Лейди Вивамъс във въздуха, с наклонена китка и изправен лакет.

Не можех да понеса нескопосаната гледка. Взех сабята и заставах в отбранителна стойка. Светкавично атакувах и отново заех отбранително положение... и всичко с такава грация, че големите космати хора гледаха с възхищение. Ето защо балерините учат фехтовка.

Направих поздрав със сабята и я подадох обратно на девойчето. После нагласих десния ѝ лакът и китка и лявата ѝ ръка... затова балерините получават толкова ниски оценки по фехтовка и затова майсторите на рапирата се отнасят към тях така снизходително. Тя протегна ръка напред и едва не намуши в бедрото един от гостите.

Хванах сабята и я мушнах в ножницата. Около нас се беше събрала голяма група зяпачи. Взех си сандвича от бюфета, но тя още не беше свършила с мен.

— Аз скача сабя?

Задавих се. Ако тя правилно разбираше казаното... или пък аз... беше ми направено най-благородното предложение в Центъра. Обикновено това не се разтръбява. Стар сигурно не беше разказала

подробности за нашата сватбена церемония. Руфо? Не го бях предупредил, но не допусках да е той. Може би Стар се беше раздрънкала.

След като не отговорих тя поясни недвусмислено какво има предвид, при това на висок глас.

— Аз не девствена, не майка, не бременна, фертилна.

Обясних с цялата любезност, която позволяваше този език, че съм женен. Тя остави тази тема и погледна към дагууда.

— Хапка вкусна?

Това беше друг въпрос. Подадох й сандвича.

— Гостоприемен. Примитивен. Силен. Силно противоречие. Добър майстор. — После тя се отдалечи, като ме остави да се чудя.

След десет минути ми беше направено ново предложение за женитба. Получих повече предложения от всеки друг в Центъра и съм сигурен, че причината за това беше сабята. Разбира се, предложения ми се правеха, защото бях съпруг на Нейна Мъдрост. Можех да бъда орангутан и въпреки това щях да получавам предложения. Някои от косматите наистина приличаха на орангутани и бяха приети от обществото, а аз може би миришех по-зле от тях. И се държах по-лошо. Истината беше, че много дами бяха любопитни да разберат какво беше избрала императрицата за в леглото си. А фактът, че бях дивак, или в най-добрия случай варварин, засилваше тяхното любопитство. Нямаше никакво табу да поканиш някого в леглото си и малко бяха тези, които се въздържаха да не го направят.

Но аз все още карах медения си месец. Във всеки случай, ако бях приел всички тези предложения, щях да пропадна. Но ми доставяше удоволствие, когато ги чувах, особено след като престанах да се правя глупашки на интересен със сладниковите си въпросчета: „Сбода?... или подсладена черна бира?“ Такива предложения повишават морала на всеки.

Когато се събличахме тази нощ, попитах Стар:

— Добре ли прекара?

Стар се прозина и се усмихна.

— Разбира се. Ти също, стар игъл скаут. Защо не доведе онова котенце?

— Кое котенце?

— Знаеш за кое котенце става дума. Онова, на което показваше как да се дуелира.

— Мяуу!

— Не, не, скъпи. Трябва да изпратиш да ти я доведат. Чух я да ти съобщава професията си, а съществува здрава връзка между доброто готвене и доброто...

— Жено, отново приказваше повече отколкото трябва!

Тя премина от английски на невиянски.

— Да, милорд — съпруге. Няма да издам нито един звук, който да излезе неканен от измъчените ми от любов устни.

— Любима миледи-съпруго... елфа на стихииите на пеещите води...

Невиянският език е по-полезен от жаргона, на който говорят в Центъра.

Центърът е добро място и тук съпругът на една Мъдрост може да прекара приятно времето си. След първото ни посещение в рибарската колиба на Стар, аз и споменах колко приятно би било да се върнем някой ден и да ловим пъстърва с ръце на онова прекрасно място до коридора, през който влязохме в Невя.

— Как бих искал то да беше на Центъра.

— Няма проблем.

— Стар! Нима ще го докараш тук? Зная, че през някои търговски коридори, може да се пренася физическа маса, но дори и така...

— Не, не. Чакай да видя. Ще ми трябва ден-два да го оформя триизмерно, да го измеря и прочие... течаща вода и онези неща. Но междувременно... зад тази стена няма нищо, само електроцентрали и други подобни. Ще сложим тук една врата, а мястото, където ловихме риба, ще разположим стотина метра зад нея. Ако не бъде завършено за една седмица, ще извикаме друг архитект. Става ли?

— Стар, нима ще сториш това!

— А защо не, скъпи?

— Да разрушиш цялата къща, за да ми дариш поток с пъстърва? Във всеки случай, мила, моята идея беше не да докараш онзи поток тук, а ние да отидем там. Да си направим една ваканция. Тя въздъхна.

— Как бих желала една ваканция!

— Стар, днес пак си имала въплътяване. Гласът ти е различен.

— Ще премине, Оскар.

— Стар, много често го правиш. Това те състарява.

— Може би. Но както знаеш, аз съм тази, която трябва да прецени колко често да го правя.

— Не зная! Ти можеш да преценяваш цялата тази проклета система... но аз, твоят съпруг, трябва да преценя дали не се претоварваш... и да те спра.

— Скъпи, скъпи!

Имаше много такива случаи.

Не я ревнувах. Духът на моето дивашко минало остана в Невя и повече не бях преследван от него.

Центърът не е място, на което има вероятност да ме сполети такъв дух. В него има толкова много сватбени обичаи, колкото и култури... хиляди. Те взаимно се балансират. Някои хора тук са моногамни по инстинкт, каквито казват, че са лебедите. Така че това не може да се класифицира като „целомъдрие“. Както куражът представлява храброст само пред лицето на страха, така и целомъдрието е правилно поведение пред лицето на изкушението. Ако няма изкушение, няма да има и целомъдрие. Но тези ортодоксални защитници на моногамията не представляваха заплаха. Ако някой направи от незнание предложение на някоя от тези непорочни дами, той не рискува нито да бъде напердашен, нито пък да бъде промушен с нож. Тя просто ще отхвърли предложението му и спокойно ще си продължи разговора. Без значение е дали нейният съпруг ще дочуе нещо. Ревността е непозната сред тази раса, която по природа е моногамна. Не че някога съм пробвал — за мен те изглеждаха... и миришеха... на развалени кнедли. Там където няма изкушение, няма и целомъдрие.

Но аз имах не една възможност да манифестирам своето „целомъдрие“. Онова котенце с кръстче като на оса така ме изкуши! Научих, че тя била възпитана в култура, според която жените не са в състояние да се омъжат докато не докажат, че могат да забременеят, както е в някои части на Южните Морета и на някои места от Европа. Тя не нарушаваше никакво табу на племето си. Още повече бях изкушен от едно друго девойче, едно сладурче с хубава фигурка и добро чувство за хумор, една от най-добрите танцьорки във всички вселени. Тя не написа своето предложение на тротоара, но ми подсказа

по един недвусмислен начин, използвайки умело еротичния жаргон че нито е заета, нито пък е безразлична.

Беше вълнуващо. Като честен „американец“ се заинтересувах чрез други хора за обичаите в нейното племе и научих, че макар да държат строго на брака, все пак са достъпни. Както се казва „прозорецът е отворен, макар вратата да е заключена“.

Ето защо се изплаших. Постарах се да си изясня фактите и установих, че всяка една от жените, която ми се предлагаше, всъщност изгаряше от любопитство да разбере какво представлява в леглото съпругът на Стар. Сладката малка Жай-е-ван беше една от онези, които не носеха дрехи. Те си й растяха по тялото; от върха на носа до мъничките палци на краката беше покрита с мека, сива козина, изключително наподобяваща на чинчила. Великолепна.

Не ми даде сърце, беше много мило дете.

Това свое изкушение признах пред Стар... и Стар спокойно ми каза, че сигурно съм имал памук в ушите. Жай-е-ван беше забележителна майсторка дори и сред своите хора, оценена като най-талантливата почитателка на бог Ерос.

Стоях изплашен. Една лудория с такова сладко дете трябва да включва любов, поне малко, но не това ме плашеше; просто онази хубава козина... заедно със страха, че лудорията с Жай-е-ван може да се превърне в любов и тя няма да може да се ожени за мен, дори и Стар да ме освободи.

И да не ме освободи... Центърът няма закони, които да забраняват полигамията. В повечето религии има закони против едно или друго, но тук съществуваше смес от култури и безкрайно много религии, които се отричаха едни други. Културолозите определят следния „закон“ за религиозната свобода, който, твърдят те, е неизменен: Религиозната свобода в един културен комплекс е обратно пропорционална на силата на най-силната религия. Предполага се, че това е един случай на обща неизменност, че всички свободи възникват от културни конфликти, защото един обичай, който е противоположен на неговото отрицание, е задължителен и винаги е считан за „природен закон“.

Руфо не беше съгласен. Той каза, че неговите колеги дефинират като уравнения неща, които не могат да се измерят и че всъщност дефинират... празноти в техните мозъци!... и че свободата никога не е

била нещо повече от щастлива случайност, защото всички човешки раси се страхуват от свободата не само на съседите си, но дори от собствената си свобода и винаги, когато е възможно, я потъпкват.

Но да се върнем към въпроса за брака. Хората от Центъра използват всякакъв вид брачни договори. Или никакъв. Те упражняват семейно съжителство, съвокупление за размножаване, дружба и любов... но не непременно с една и съща личност. Договорите могат да бъдат така сложни като договор за сливане на фирми, с определяне на продължителност, цели, задължения, отговорности, брой и пол на децата, методи на генетична селекция, наемане на дойки, условия за разтрогване на брака и възможности за продължаването му... всичко освен „брачна вярност“. Тук се приема като аксиома, че това не е задължително и следователно не трябва да се включва в договора.

Но брачната вярност тук е по-обичайна, отколкото на Земята, защото просто не е легализирана. Тук имат една стара поговорка, която гласи: „Жените и котките правят каквото си искат, а мъжете и кучетата със същото се разтоварват“.

Обикновеният брачен договор всъщност не е никакъв договор; мъжът пренася дрехите си в къщата на жената и остава при нея... докато тя не ги изхвърли. Тази форма се цени много поради нейната стабилност: една жена, която „изхвърля обувките на мъжа“, трудно ще намери друг достатъчно смел мъж, за, да поеме риска да живее с нея.

Моят „договор“ със Стар не беше нещо повече, ако изобщо договори, закони и обичаи са в сила за една императрица. Но не това беше източник на все по-нарастващото ми безпокойство.

Повярвайте, не бях ревнив.

Но все повече се терзаех от онези мъртви хора, чиято памет се въплътяваше в нейния ум.

Една вечер, докато се обличахме за някакво парти, тя ми се озъби. Разказвах ѝ как съм прекарал деня, и се радвах като дете, което разказва за прекарания ден в детската градина. Бях ентузиазизиран, пред мен се откриваше един нов свят... а Стар обикновено беше търпелива.

Но тя ме сряза с баритонен глас.

Млъкнах нацупено.

— Днес явно си имала сеанс на въплътяване.

Почувствах как тя потрепери.

— О, прости ми, скъпи! Не, това не съм аз. Аз съм Негова Мъдрост CLXXXII.

Бързо направих сметка.

— Това е четиринайстото ти въплътяване... а преди това си имала само седем. Какво по дяволите се опитваш да направиш? Да се изтощиш? Да се превърнеш в идиот?

Тя започна да ме критикува. После ми отговори тихо:

— Не, нищо такова не рискувам.

— Аз пък чувам други неща.

— Онова, което си чул, не е вярно, Оскар, тъй като никой не може да прецени... нито моя капацитет, нито пък какво означава да бъдеш подложен на въплътяване. Освен ако не говориш за моя наследник?

— Не. — Знаех, че беше си избрала наследник и предполагах, че тя самата му беше извършила едно-две въплътявания... стандартна практика за осигуровка в случай на покушение. Но не го бях срещал, не исках да го срещам и дори не знаех кой е той.

— Тогава забрави онова, което си чул. То няма никакъв смисъл. — Тя въздъхна. — Но, скъпи, ако нямаш нищо против, тази вечер няма да излизам; по-добре да си легна и да поспя. Старият вонящ CLXXXII е най-противната личност, която някога ми е въплътявана... блестящ успех в критична възраст, трябва да прочетеш за него. Но е имал характер на лошо животно; мразел е всеки човек, на когото е помогнал. Сега неговата идентичност е съвсем прясна в мен, трябва да го озаптя.

— О'кей, хайде да си лягаме.

Стар поклати глава.

— Аз ще използвам автосугестия^[8] и на сутринта няма да можеш да ме познаеш. Ти иди на партито. Намери си нещо интересно и забрави, че имаш затормозена жена.

Отидох, но бях в много лошо настроение, за да помисля за някакви „приключения“.

Старият въплътен проклетник не беше най-лошото. Имах проблеми със себе си... Стар, макар че беше истинска амазонка, не беше достатъчно силна, за да ми помогне.

Но „Светецът“ беше по-непоносим от стария проклетник. Това беше Негова Мъдрост CXLI — адски благороден и възвишен. Тогава отидох на риболов за три дни. Стар беше с бистър ум, пълна с

въодушевление и радост от живота; Този симпатяга не пиел, не пушел, не дъвчел дъвка, нито пък говорел неприлични думи. Когато се въплъти в Стар, около главата ѝ почти можеше да се види ореол.

Имаше и нещо по-лошо; той се бил отказал от секса, когато се посветил на вселените и това имаше шокиращ ефект върху Стар. Ето защо отидох да ловя риба.

Едно добро нещо мога да кажа за светеца. Стар спомена, че в цялата поредица от владетели той бил най-слабият император, притежаващ талант да върши лоши дела, движен от благочестиви мотиви, така че тя научила повече от него, отколкото от когото и да било друг; той бил извършил всички грешки, описани в книгите. Бил убит от възмутени граждани само след петнайсет години.

Негова Мъдрост СХХХVII е била дама... и тогава Стар отсъства два дни. Когато се върна у дома, тя обясни:

— Трябваше, скъпи. Винаги съм смятала, че съм свадлива кучка... но от нея бях потресена.

— Как?

— Не ми се ще да приказвам, господарю. Положих Много усилия да я заровя там, където никога не ще я срещнеш.

— Любопитен съм.

— Зная и затова я промуших в сърцето... противна работа, тя беше непосредственият ми предшественик. Но се страхувах, че може да я харесаш повече от мен. Тя е неопикуема уличница.

— Това още повече засилва любопитството ми.

Повечето от бившите владетели не бяха лоши хора. Но бракът ни щеше да бъде по-безоблачен, ако никога не знаех, че са въплътени. По-лесно е да имаш жена, която е леко чалната, отколкото такава, в която са въплътени много личности... повечето от които мъже. Да знаеш за тяхното духовно присъствие, дори когато постъпките бяха на самата Стар, това никак не допринасяше за засилване на моето влечение към нея. Трябва обаче да призная, че Стар познаваше мъжката гледна точка много по-добре от всяка друга жена. На нея не ѝ беше необходимо да прави догадки за онова, което е приятно на мъжа и тя нямаше никакви задръжки в безцеремонното споделяне на уникалното си знание.

Не трябваше да се оплаквам.

Но аз се оплаквах, обвинявах я, че тя не е тя, че е обсебена от други хора. Тя понасяше моите несираведливи обвинения по-добре

отколкото аз понасях онова, което считах за несправедливо в моето положение на *visa-vis*^[9] с цялата онази тълпа от духове.

Но и тези духове не бяха най-лошото за мен.

Нямах никаква работа. Не искам да кажа от девет до пет да кося градината, а в неделните дни да седна на едно питие в местния клуб. Искам да кажа, че нямах никаква цел. Виждали ли сте някога лъв в зоологическа градина? Винаги получава навреме порцията си прясно месо, водят му се женски, не го преследват ловци... Всичко му се поднася на тепсия, нали?

Тогава защо изпитва такава скука!

В началото не знаех, ще се сблъскам с такъв проблем. Имах красива и жизнена жена, здравето ми беше цветущо, живеех в най-луксозното жилище в град, по-красив от който и да било на Земята. Всички бяха любезни към мен, имах изключителния шанс да „посещавам колеж“ в чудесен и неземан смисъл, без да е необходимо да играя футбол. Нито пък баскетбол. Никога не се налагаше да прекъсвам образованието си, за да търся някаква възможност да си помогна финансово.

Скоро разбрах, че не мога да усвоя всички знания, дори и да ми ги наливат с фуния.

Никога не изоставях напълно образованието си; знанието има много форми. Но в учението ми липсваше цел. Аз бях дилетант... и това разбрах, когато видях, че преподавателите ми изпитваха по-голяма скука от самия мен. Затова освободих повечето от тях. Оставих само преподавателите по математика и история на вселените. Отказах се от идеята да знам всичко.

Мислех да се занимавам с бизнес. Но за да ти доставя удоволствие, бизнесът, или трябва да ти е по сърце (на мен не ми беше), или трябва да имаш нужда от мангизи. Аз имах мангизи. Единственото, което можех да правя, беше да ги прахосвам на комар. Ако печелех, никога нямаше да зная, дали това не е някакво нареждане (от някое правителство някъде): „Оставяйте съпругът на императрицата да печели, ние ще ви възстановим загубеното“.

Същото беше и с покера. Аз ги научих на тази игра и тя бързо се разпространи... но скоро установих, че не мога повече да играя. Покерът трябва да се играе сериозно, иначе не представлява нищо...

но когато имаш океан от пари, прибавянето или разпиляването на няколко капки от него не представлява нищо.

Трябва да обясня..., „гражданските данъци“ на Нейна Мъдрост може би не бяха толкова големи, колкото са разходите на множеството големи прахосници в Центъра. Мястото е богато. Те бяха такива, каквито желаше Стар; бездънен кладенец на богатство. Аз не зная от колко светове се събираха, но да приемем, че са двайсет хиляди, всеки с население три милиарда... сигурно бяха повече.

По едно пени от 60 000 000 000 000 души прави шестстотин милиарда долара. Тези цифри не означават нищо, само идват да покажат, че бремето е толкова незначително и все пак това означава толкова много пари, че моите разходи бяха незабележими. Предполагам, че едноличното управление на Стар над нейните владения, които не представляваха империя, не беше свързано с никакви разходи... а нейните лични разходи, заедно с моите, независимо колко разточителни бяхме, нямаха никакво значение.

Навремето цар Мидас^[10] загубил интерес към златото. Същото стана и с мен.

О, аз прахосвах. (Никога не съм се докосвал до пари... не беше нужно.) Нашият дом имаше гимнастически салон, по-внушителен от който и да било университетски салон; там имах една *salle d'armes*^[11] и тренирах фехтовка почти всеки ден с всички видове оръжия. Поръчах си рапира, която да отговаря на Лейди Вивамъс и най-добрите ковачи от няколко свята приложиха цялото си майсторство, за да ми помогнат. По мое желание беше изграден и един полигон, взех си лъка от пещерата при коридора в Карт-Хокеш и се упражнявах в стрелба с лък и с други оръжия. И, харчех колкото си исках. Но не ми доставяше голямо удоволствие.

Един ден седях в кабинета си, без да върша нещо, отдаден на размисъл и премятах в ръце купа с бижута.

Известно време се бях занимавал с изработване на бижута. Интересувах се от това още като ученик в гимназията; едно лято бях работил при бижутер. Можех да изработвам проекти, бях очарован от красивите скъпоценни камъни. Той ми даде някои книги, други взех от библиотеката... и един ден майсторът изработи бижу по мой проект.

Имах занимание.

Но истинските бижута не се създаваха по проекти, така че изоставих тази работа... докато не се захванах отново с нея в Центъра.

Разбирате, че нямаше начин да поднеса на Стар някакъв подарък, ако не го изработех сам. Така и правех. Направих един костюм от бижута и истински скъпоценни камъни. Проектирах го с помощта на експерти и поръчах голяма колекция от скъпоценни камъни. Направих скици на проектите, поръчах още камъни и възложих изпълнението на знатни майстори.

Знаех, че Стар ще се зарадва на този костюм от бижута; знаех, че лудо ги обича... не в смисъл на нарушаване на някакво табу, толкова нямаше... но провокативно, изтъквайки онова, което едва ли имаше нужда да се изтъква.

Нещата, които проектирах, наподобяваха някое френско ревю... но бяха изработени от истински скъпоценни камъни. Сапфирите и златото много отиваха на русата красота на Стар и аз специално ги използвах. Но тя можеше да носи всякакъв цвят и затова използвах също и множество други скъпоценни камъни.

Стар остана доволна и облече костюма още същата вечер. Гордееше се с него. Бях го проектирал по памет от един костюм, който бях видял нощния клуб във Франкфурт през първата вечер, след уволнението ми от армията... препаска около бедрата с паета на нея (аз използвах сапфири), нещо, което служеше не да поддържа, а да подчертава.

Златните ѝ сандали бяха със сапфирени токове. Стар беше много благодарна и на другите ми подаръци, които последваха.

Но аз научих нещо. Разбира се, не съм майстор ювелир. Не виждах никаква надежда да се доближа по майсторство до професионалистите от Центъра. Скоро разбрах, че Стар носеше проектираните от мен бижута само за да не ме обиди, така както майката окачва на стената рисунките от детската градина, които синчето носи в къщи. Ето защо изоставих това занимание.

Тази купа с бижута се търкаляше из кабинета ми от седмици... огнени опали, сардоникси, червени халцедони, диаманти и тюркоази, и рубини, лунни камъни и сапфири, гранати, оливин, смарагди, хризолити... много от тях нямаша английски имена. Лееха се от ръката ми като многоцветни огнени водопади и аз ненадейно почувствах съжаление към себе си. Чудех се колко ли биха стрували тези хубави

камъни на Земята? Нямах никаква представа, но знаех, че ще струват много милиони долари.

Не си правех труда да ги заключавам през нощта. А бях напуснал колежа поради липса на пари за обучение и за храна!

Сложих ги настрана и отидох до прозореца... бях казал на Стар, че не ми харесва дето в кабинета си нямам прозорец. Това беше още при пристигането ми и месеци наред нямам представа колко нещо беше разрушено, за да се задоволи желанието ми; мислех си, че само бяха прорязали отвор в една стена.

Гледката, която се откриваше, беше хубава, прилична повече на парк, отколкото на град, осеяна, но не претрупана, с красиви сгради. Трудно беше да се приеме, че това беше град, по-голям от Токио; неговите „скелети“ не личаха, а жителите му работеха в другия край на планетата.

Чуваше се някакво тихо бръмчене като на пчела, подобно на приглушения тътен на Ню Йорк, от който никога не можеш да се отървеш... но по-тихо, достатъчно, за да дава чувството за присъствие на хора, всеки зает със своята работа, своята цел, своето предназначение.

А моето предназначение?

Съпруг!

Жиголо!

Стар, без да го съзнава, беше въвела проституцията в един свят, който никога дотогава не знаеше за нея. Един невинен свят, където мъжът и жената спяха заедно само ако и двамата го желяеха.

Един съпруг на принцеса не е проститутка. Той има за задача да представя своя по-висш другар, да спомага за укрепване на институцията, да произнася речи. Освен това той има задължението като расов кралски жребец да осигури продължение на рода.

Аз нямах нито едно от тези задължения. Нямах дори и задължението да развличам Стар... по дяволите, на десет мили около мен имаше милиони мъже, които с радост биха свършили това.

Предната нощ беше лоша. Тя започна зле и продължи с една от онези спокойни разправии в спалнята, които понякога се възникват между семейни двойки и не са така оздравителни като бурните и шумни скандали. Нашата разправия имаше характера на загрижено обсъждане между уморен персонал, относно сметките на шефа.

Стар беше сторила нещо, което не беше правила никога по-рано: беше си донесла работа вкъщи. Пет души, участващи в един междугалактичен спор... никога не разбрах какво обсъждаха в продължение на часове, тъй като говореха на непознат за мен език.

Не ми обърнаха никакво внимание, за тях бях просто мебел. На Центъра рядко се извършваше представяне; ако искаш да говориш на някого казваш „Аз“ и чакаш. Ако не ти отговорят, си отиваш. Ако ти отговорят, се представяш.

Никой не го направи, а аз бях достатъчно горд, за да го сторя. Като хора дошли в моя дом, редно беше те да се представят. Но те се държаха така, сякаш домът не беше мой.

Седях там, невидим човек, и все повече се вкисвах.

Продължиха да спорят, а Стар слушаше. После тя извика камериерките си и те започнаха да я събличат и да решат косите ѝ. Центърът не е Америка, нямах основание да бъда шокиран. Онова, което вършеше тя, ги обиждаше, третираше ги като мебел (не беше пропуснала да отбележи как те се отнасяха към мен).

Един от тях каза кисело:

— Ваша Мъдрост, бих желал да ни слушате, така, както обещахте.

Стар отговори хладно:

— Сама съм съдник на поведението си. Никой друг няма такова право.

Вярно. Тя можеше да съди своето поведение, те не можеха. Нито дори аз. Беше ме яд на нея (макар да знаех, че тя никак не държи на това) задето извика камериерките си и започна да се приготвя за спане в присъствието на онези глупаци... и смятах да ѝ кажа повече никога да не го прави. Реших обаче да не повдигам този въпрос.

Малко след това Стар ги срязва, като посочи един от тях:

— Той е прав. Вие грешите. Уредете го както той казва. А сега се махайте.

Нямах намерение да ѝ казвам да не води повече „търговци“ у дома.

Стар ми отне възможността да я разкритикувам. В момента, в който останахме сами, тя каза:

— Любов моя, прости ми. Съгласих се да изслушам тази бъркотия, а тя се провлачи безкрайно дълго. Тогава си помислих, че ще

мога да ги накарам да свършат по-бързо, ако ги вдигна от столовете и ги докарам тук да постоят прави и ясно да разберат, че ме отегчават. Не съм очаквала, че ще се карат още цял час, преди да могат да ми изяснят същината на проблема. А знаех, че ако ги оставя ще продължат до утре. Но проблемът бе ще важен, не можех да не обърна внимание. — Тя въздъхна. — Онзи смешен човек... А такива като него се домогват до високи постове. Смятах да наредя да го убият като глупак, но ще го оставя да живее, за да поправи грешката си, иначе отново ще възникне същата ситуация.

Не искам да кажа, че тя беше взела прибързано решение от раздражение; решението ѝ беше в полза на онзи, когото беше срязала. Единственото, което казах беше:

— Хайде да си лягаме, ти си уморена... — А после нямах достатъчно акъл, за да се въздържа от преценка на собственото си поведение.

[1] Земен дух в образа на джудже, който живее дълбоко в земята и пази нейните съкровища (мит.) — бел.пр. ↑

[2] Празник на хавайската храна, съпроводен обикновено с хавайски увеселения — бел.пр. ↑

[3] Бедняк от бялата раса в Южните Щати — бел.пр. ↑

[4] Тъмен пигмент в тялото на човека или някои животни, които се съдържа в кожата и косата — бел.пр. ↑

[5] Огромен сандвич с различни меса, сирена, плънка и подправки — бел.пр. ↑

[6] Човек, изнежен от разкош и разпуснат живот — бел.пр. ↑

[7] Латинското име на древна Троя — бел.пр. ↑

[8] Самовнушение — бел.пр. ↑

[9] Очи в очи (фр.) — бел.пр. ↑

[10] Митически цар, чиито желание всичко, до което се докосне да се превръща в злато било изпълнено (грц. мит.) — бел.пр. ↑

[11] Оръжейна зала — бел.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Легнахме си. След малко тя каза:

— Оскар, ти си недоволен.

— Не съм казал такова нещо.

— Чувствам го. И то не е само от тази вечер и от снощните скучни клоуни. Затворил си се в себе си, не си щастлив. — Замълча в очакване.

— Нищо няма.

— Оскар, онова, което те безпокои, за мен никога не може да бъде „нищо“. Макар че не мога да разбера какво е то, преди да ми кажеш.

— Е... чувствам се адски безполезен!

Тя сложи нежната си, силна ръка, върху гърдите ми.

— За мен ти не си безполезен. Защо се чувстваш безполезен за себе си?

— Виж... погледни това легло! — Беше такова разкошно легло, за каквото никой американец не може да мечтае; можеше да върши всичко, освен да ти пожелае лека нощ с целувка... — В моята страна то ще струва повече... ако някой може да си го позволи... от най-хубавата къща, за която някога е мечтала майка ми.

Тя се замисли над казаното.

— Искаш ли да изпратим пари на майка ти? — Стар се обърна към комуникатора до леглото: — Достатъчно ли е да пишем „Американска военно-въздушна база, Елмендорф“?

(Не си спомнях да съм ѝ казвал къде живее майка ми.)

— Не, не! — Махнах с ръка към апарата и го изключих. — Не желая да изпращам пари на майка си. Нейният съпруг я издържа. Той няма да приеме пари от мен. Не в това е работата.

— Тогава в какво? На леглото му е безразлично кой лежи в него. Скъпи, ако това легло не ти харесва, можем да вземем друго. Или пък да спим на пода. Леглата изобщо са без значение.

— Леглото си е добро. Единствения проблем е, че аз не съм го платил. Ти си тази, която си платила всичко вместо мен. И тази къща. И дрехите ми. И храната, която ям. И моите... моите играчки! Всяко проклето нещо, което имам, ти си ми го дала. Знаеш ли какво представлявам, Стар? Едно жиголо! Разбираш ли какво значи жиголо? Мъжка проститутка.

Един от навиците на моята жена, който най-много ме вбесяваше, беше, че не ме туряше на мястото ми, когато знаеше, че съзнателно предизвиквам кавга. Тя ме погледна замислено.

— В Америка хората са заети, нали? През цялото време работят, особено мъжете.

— Ами... да.

— Но това не е така навсякъде, дори и на Земята. Един французин не се чувства нещастен, ако лентяйства; той си поръчва още едно *safe au lait*^[1] и оставя неизмитите чинии да се трупат в мивката. Аз също не обичам работата. Оскар, тази вечер също я провалих от мързел, защото никак не ми се щеше утре отново да подхващам онази досадна задача. Повече няма да допускам такава грешка.

— Стар, това няма значение. С това е свършено.

— Зная. Първият проблем рядко се оказва ключов. Нито втория. Не, понякога това може да е двацет и втория. Оскар, ти не си жиголо.

— А ти как ще го наречеш? Когато нещо прилича на патка, и кряка като патка, и се клати като патка аз го наричам патка. Можеш да го наречеш букет от рози, но то ще продължи да кряка.

— Не. Всичко това около нас... — Тя махна с ръка — ... леглото, тази хубава стая. Храната, която ядем. Моите дрехи и твоите. Нощният иконом, който следи дали няма да поискаме някоя пойна птичка да ни попее или зрял пъпеш. Нашите пленителни градини. Всичко, което виждаме или до което се докосваме, или използваме, целият лукс... и хиляди пъти по толкова, всичко това ти спечели със силните си ръце; те са твои по право.

Изпъшках.

— Така е — настоя тя. — Такъв беше договорът помежду ни. Аз ти обещах голямо приключение, по-голямо богатство и още по-голяма опасност. И ти се съгласи. Ти ми рече: „Принцесо, ти си нае момче.“ — Тя се усмихна. — Такова голямо момче. Скъпи, аз мисля, че опасностите бяха много по-големи, отколкото предполагаше... така че

бях доволна, до този момент, че богатството е по-голямо, отколкото вероятно си очаквал. Моля те, не се притеснявай да го приемеш. Ти си го заслужил и дори повече...

— Хм... Дори и да си права, много е голямо. Плувам в шербет.

— Но, Оскар, не си длъжен да приемаш нещо, ако не го желаеш. Можеш да живееш просто. В една стая със походно легло, ако това те задоволява.

— Това не е решение.

— Може би желаеш ергенска квартира в града?

— Изхвърляш ми обувките, а?

Тя отговори спокойно:

— Съпруже мой, ако някой някога ти изхвърли обувките това ще бъдеш самият ти. Аз прескочих сабята ти. Обратно няма да я прескачам.

— Успокой се! — казах аз. — Това беще твое предложение. Ако нещо съм сбъркал, съжалявам. Зная, че не си вземаш обратно думите. Но може би съжаляваш.

— Не съжалявам. А ти?

— Не, Стар, и аз не съжалявам! Но...

— Много дълга пауза за такава кратка дума — каза тя тъжно. — Ще ми кажеш ли какво те тревожи?

— Хм... работата е в това. Защо ти не ми каза?

— Какво да ти кажа, Оскар? Има толкова много неща за казване.

— Е, да ми кажеш многото неща. В какво се забърквам. За това, че си императрица на толкова светове и особено... преди да прескоча сабята, заедно с теб.

Лицето ѝ не се промени, но бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Щях да ти кажа, ако ме беше попитал...

— Не знаех какво да питам!

Вярно е. Но мога да потвърдя честно, че ако ме беше попитал, щях да ти отговоря. — Тя премина на невиянски. Много се страхувах, че ако не се подчиня на твоята воля, ти ще ме оставиш.

— Миледи съпруго, наистина ли си допускала, че твоят шампион ще те изостави в беда? — Продължих на английски. — Виж, това вече не е вярно. Ти се ожени за мен, защото проклетото яйце трябваше да бъде върнато и Твоя Мъдрост, ти каза, че аз съм този, който ще свърши

тази работа... и че ще се откажа, ако не съм женен за теб. Е, Твоя Мъдрост, по този пункт не беше достатъчно проникателна. Не се отказах. Глупаво от моя страна, но съм упорит. — Надигнах се от леглото.

— Моя любов! — Сега вече тя открито плачеше.

— Извинявай. Трябва да си намеря обувките. Да видя колко далеч ще мога да ги хвърля. — Бях зъл, така както може да бъде зъл един мъж с наранена гордост.

— Моля те, Оскар, моля те! Най-напред ме изслушай. Въздъгнах.

— Слушам те.

Тя сграбчи ръката ми така силно, че ако се бях опитал да я издърпам, сигурно щях да остана без пръсти.

— Изслушай ме. Любими мой, съвсем не беше тази причината. Знаех, че няма да се откажеш от търсенето. Знаех го! Аз не само получавах доклади за теб години наред, още преди да те бях срещнала. Ние заедно споделихме радости, опасности и трудности; опознах характера ти. Но, ако беше необходимо, щях да те обвържа с мрежа от приказки, да те убедя да се съгласиш на годещ само... докато свърши търсенето. Ти си романтичен, щеше да се съгласиш. Но, скъпи, скъпи! Аз желаех да се ожения за теб... да те привържа към себе си според твоите правила, така че... — тя спря да избърше сълзите си... — така че когато видиш това и това, и това, и нещата, които наричаш „твои играчки“, въпреки всичко, да останеш с мен. Това не беше политика, беше любов... романтична и не по сметка.

— Иди и донеси сабята си, развратнице. Бъркотията отдавна е надхвърлила всякакви граници.

Неочаквано тя се усмихна, истинска мъжкарана.

— Но, скъпи, сабята ми е в Карт-Хокеш. Не си ли спомняш?

— Този път няма да ти се размине. — Сграбчих я.

Стар е жилава, гъвкава, със яки мускули. Но аз съм по-голям, пък и тя не се съпротивляваше така, както й позволяваха силите. И въпреки това одра от мен парче кожа и ме изподраска, преди да успея да я прикова към леглото с ръка извита зад гърба ѝ. Ударих я силно няколко пъти, но не толкова силно, че да се отпечатат пръстите ми по бузите ѝ. После загубих интерес. — Сега ми кажи, тези думи искрени ли бяха...

или просто постъпи като най-умната жена от двайсет вселени? По-късно Стар каза:

— Радвам се, че гърдите ти не драцят както рогозка, като на някой мъже, красавецо мой.

— Бях и добър, нали? Впрочем, колко мъжки гърди си опитала?

— Не много. Скъпи, реши ли да ме задържиш?

— За известно време. И ще се държа добре, разбираш какво искам да кажа.

— Предпочитам да се държиш лошо. Но... докато се държиш добре... ако е така... най-добре ще бъде да ти кажа нещо друго... и ако трябва пак да ме нашибаш.

— Прекалено голямо е желанието ти за това. Най-много един път дневно, чуваш ли?

— Както желаяш, сър. Още сутринта ще ми донесат сабята и ти ще можеш да ме потупваш с нея през свободното си време. Ако мислиш, че ще можеш да ме хванеш. Но трябва да ти кажа това, да смъкна от гърдите си този товар.

— На гърдите ти няма нищо, което можеш да смъкнеш. Освен ако не броиш...

— Моля те! Ходиш ли на лекар?.

— Веднъж седмично. — Първото нещо, което нареди Стар, беше да ме прегледат така основно, че прегледът за постъпване в армията изглеждаше като детска игра. — Главният хирург твърди, че раните ми още не са заздравели напълно, но не му вярвам. Никога не съм се чувствал по-добре.

— Лекарят хитрува, Оскар... но мое нареждане. Ти си напълно здрав, аз също съм квалифициран лечител и положих много грижи. Но... скъпи, направих го от егоистични съображения и сега ти трябва да ми кажеш дали отново не съм постъпила жестоко и несправедливо към теб. Признавам, че не бях съвсем честна. Но намеренията ми бяха добри. Зная обаче, че добрите намерения са източник на повече безразсъдства от всичко друго.

— Стар, за какво дърдориш? Всички жени са източник на безразсъдства.

— Да, скъпи. Защото те винаги действат с добри намерения... Мъжете в повечето случаи влагат рационален егоизъм, което е по-безопасно. Но не е често.

— Това се дължи на факта, че единият от родителите е жена. Защо настояваш за тези лекарски прегледи, след като не са ми нужни?

— Не съм казала, че не са ти нужни. Но може би ти не мислиш така. Оскар, докъде стигна с процедурите за дълъг живот. — Гледаше ме така, сякаш беше готова да ме удари.

— Е, по дяволите!

— Възразяваш ли? Все още не е късно да бъдат отменени.

— Не съм мислил по въпроса. — Знаех, че на Центъра имаше дълъг живот, но знаех също така, че той е строго ограничен. Всеки може да го получи, но само ако му предстои да емигрира на някоя рядко населена планета. Постоянните жители трябваше да остаряват и да умират. По този въпрос един от предшествениците на Стар се беше намесил в местното управление. Центърът, където болестите практически бяха премахнати, бил много пренаселен, особено когато дългият живот направил средната продължителност изключително голяма.

Тази строга наредба понамалила населението. Някои хора, които рано получили дълъг живот, напуснали през коридора и потърсили щастието си на слабо населени планети. Повечето обаче чакали да почувстват онова първо пробуждане, което е предвестник на смъртта, но тогава пък си казвали, че вече е много късно да търсят някаква промяна. А имало и такива, които чисто и просто си живеели и умрели, когато им дошло времето.

Познавах това бодване; бях го изпитал в джунглата, когато жългокожният брат ме намунш с мачете. Струва ми се, че нямам нищо против.

Тя въздъхна облекчено.

Така е по-добре, иначе щях да ти го сипвам и кафето. Заслужавам ли да ме натупаш за това?

— Ще ти го пиша на сметката и ще си го получиш наведнъж. Стар, колко дълъг е „дългият живот“?

Трудно е да се каже. Малко от онези, които са го имали, са умрели в леглото си. Ако живееш така активно, както може да се съди... от твоя темперамент, малко вероятно е да умреш от старост. Нито пък от болест.

— И никога няма да стана стар? — Трябва време, за да може човек да свикне с това.

— О, да, ти можеш да остаряваш. Дори по-лошо, можеш и да изкуфяваш, ако държиш на това. Обаче... скъпи, на колко ти изглеждам аз? Кажи ми искрено, така както го чувстваш, а не както го виждаш с очите си. По стандартите на Земята. Бъди откровен, аз лично зная отговора.

Винаги ми е било приятно да гледам Стар, но сега се опитах да я видя безпристрастно, да потърся някакви белези, свидетелстващи за нейната възраст... в ъгъл четата на очите, в ръцете; някаква промяна на кожата..., по дяволите, не можах да открия дори белег от одраскано, но въпреки това знаех, че е баба.

— Стар, когато те видях първия път предположих че си осемнайсетгодишна. После те видях в профил и малко ти наддадох. Сега като те оглеждам внимателно, без да се опитвам да ти правя никакъв комплимент... не повече от двапет и пет.

— Миличка осемнайсетгодишна девойка — добави тя. — Двапет и пет земни години... по темповете на остаряване на Земята... точно толкова, колкото исках. Възрастта, при която жената престава да расте и започва да старее. Оскар, тук видимата възраст на човек при дълъг живот е въпрос на личен избор. Вземи чичо ми Джоузеф... онзи, който понякога нарича себе си „граф Калиостро“. Той си е избрал тридесет и пет години, защото според него всяка друга възраст е момчешка. Руфо предпочита да изглежда по-възрастен. Той казва, че това му осигурява по-почтително отношение, предпазва го от скандали с млади мъже... и все пак му позволява да постави на мястото всеки по-млад човек, ако дръзне да налети на бой.

— Или да послужи на някоя млада жена с нещо — подхвърлих аз.

Мили, още не съм свършила да ти разказвам. Част от процедурата е насочена към приучване на тялото към самолечение. Част от видимата възраст е козметична терапия... Руфо не е необходимо да бъде плешив... но по-голямата част се контролира от ума. Когато решиш каква възраст желает да имаш, ще започнеш да я въплътяваш.

— Ще помисля по въпроса. Не искам да изглеждам много по-стар от теб.

Стар изглеждаше доволна.

— Благодаря ти, скъпи! Виждаш ли каква съм егоистка.

— Пропуснах да забележа.

Тя сложи ръката си на моята.

— Не искам да остарееш... и да умреш... докато аз съм млада.

Запримигах.

— Оо, мадам, това е егоистично, нали? Но ти би могла да ме лакираш и да ме пазиш в спалнята си. Като твоята леля.

Тя се намуси.

— Ти си злобен човек, Остар. Не ги е лакирала.

— Стар, тук не видях никой от тези трупове за спомен.

Погледна ме изненадана.

— Но това е на планетата, на която съм родена. На тази вселена е, но на друга звезда. Много хубаво място. Не съм ли ти казвала?

— Стар, скъпа, много малко си ми казала.

— Съжалявам. Оскар, не исках да ти сервирам изненади. Питай ме. Довечера. За всичко.

Замислих се. Особено ме учудваше липсата на едно нещо. А може би жените от нейната раса имаха друг цикъл. Не се решавах да попитам поради факта, че се бях оженил за баба... на неизвестно каква възраст?

— Стар, бременна ли си? — изцепих се ни в клин, ни в ръкав.

— Защо? Не, скъпи. Оо! Искаш ли да съм? Искаш ли да си имаме деца?

Смутих се, опитах се да ѝ обясня, че не съм се надявал, това да е възможно... или може би беше. Стар изглеждаше смутена.

— Отново ще те разстроя. Най-добре е да ти кажа всичко. Оскар, аз не съм израснала в по-голям разкош от теб. Имах приятно детство, родителите ми бяха фермери. Ожених се млада и бях обикновена учителка по математика, а хобито ми беше дискриптивна и аналитична геометрия. Магия, искам да кажа. Имах три деца. С мъжа си се разбирахме добре... докато бях предложена, не избрана... просто предложена за кандидат и за евентуална подготовка. Мъжът ми знаеше, че бях генетична кандидатка, още когато се ожени за мен... но такива са много милиони хора. Това изглеждаше без значение.

Искаше да откажа. Почти отказах. Но когато все пак приех, той... е, той „изхвърли обувките ми“. Тук вършим това официално; той публикува съобщение, че повече не съм негова жена.

— И го направи, а? Имаш ли нещо против, ако го намеря и му счупя ръцете?

— Мой мили! Това беше много отдавна и много далеч. Той от дълго време вече не е между живите. Пък и това няма значение.

— Във всеки случай е мъртъв. Трите ти деца... едно от тях е баща на Руфо? Или майка?

— О, не! Това беше по-късно.

— Нима?

Стар пое дълбоко дъх.

— Оскар, имам около петдесет деца.

Това вече беше много. Прекалено много ми дойде и предполагам, че ми е проличало, защото на лицето на Стар се изписа дълбока загриженост. Тя започна подробно да ми обяснява.

Когато била избрана за наследница, в нея били извършени промени — хирургически, биохимически и ендокринни. Резултатът бил, че около двеста малки плодоносни частици от Стар... били съхранени при температура, близка до абсолютната нула.

Около петдесет били оплодени, главно от отдавна умрели императори, със съхранено от тях семе... генетичен хазарт за създаване на един или повече бъдещи императори.

Повечето от тях тя никога не е виждала; изключение бил само бащата на Руфо. Тя не каза, но мисля, че Стар обичаше да има около себе си дете, с което да играе и което да обича... докато настъпили уморителните първи години на царуването и търсенето на яйцето, когато не й оставало никакво свободно време.

С това оплождане се преследвали две цели: да се получат няколко стотици деца по линия на Стар същевременно майката да не бъде ангажирана. Посредством някакъв вид ендокринен контрол Стар била освободена от цикъла на Ева, но във всяко друго отношение останала млада... никакви таблетки или хормонални инжекции. Тя била просто здрава жена, която никога нямала „лоши дни“. Това не било за нейно удобство, а за да е сигурно, че присъдите, издавани от нея като главен съдия никога няма да бъдат повлияни от жлезите с вътрешна секреция.

— Това е разумно — каза ми тя сериозно. — Спомням си, че имах дни, в които безпричинно ми се искаше да откъсна главата на най-добрия си приятел, а после горчиво съжалявах. При такова състояние човек не може да бъде справедлив съдник.

— Хм, това отразява ли се на твоите интереси? Искам да кажа на желанието ти за...

Тя ми се усмихна мило.

— Как мислиш? — После добави сериозно: — Единственото нещо, което се отразява на моето либидо... искам да кажа променя го към по-лошо, са... Е-е?... Английският език има най-странната структура... е-са тези проклетите въплътявания. Понякога го променят повече, друг път по-малко... Сигурно помниш колко стръвнишки ми се отрази онази жена, че не се решавах да се доближа до теб, докато не успях да прогоня черната ѝ душа! Едно прясно въплътяване се отразява и на моята способност да съдя, така че никога не се заемам със съдебно дело, докато не премине последното ми въплътяване. Ще бъда истински щастлива, когато свърша с всички тях.

— Аз също.

— Не толкова щастлив, колкото аз. Но, като се изключи това, скъпи, не се различавам много от която и да било друга жена и ти много добре го знаеш. Различно е само моето безсрамно аз, което яде млади момчета за закуска и ги съблазнява да прескачат саби.

— Колко саби?

Тя ме погледна свирепо.

— Откакто ме изрита първият ми съпруг, ти си първият, за когото се ожених, мистър Гордън. Мисля, че няма да се сърдиш за онова, което се е случило преди да си бил роден. Ако ли пък искаш подробности от тогава, ще задоволя любопитството ти, патологичното любопитство, бих казала.

— Развратнице, искаш да се похвалиш, но те глезя.

— Не искам да се хваля! Няма много неща, с които мога да се похваля. Кризата с яйцето почти не ми остави време, през което да бъда жена, проклето да е! Докато не пристигна Оскар Петела. Благодаря ти, сър.

— Внимавай какви ги дрънкаш.

— Да, сър. Добър Петел! Но ние се отклонихме от темата. Ако искаш деца, скъпи... Останали са двеста и трийсет яйца и те ми принадлежат. Не са на потомството. Не са на скъпи на мен хора, Бог да благослови малките им алчни сърца. Не са на онези генетични манипулатори, които се месят в божиите дела. На мен! Това е всичко,

което притежавам. Всичко останало е *ex officio*^[2]. Те са мои... и ако ги поискаш, ще бъдат и твои, единствен мой.

Трябваше да кажа „да!“ и да я целуна. Вместо това обаче казах:

— Хм, нека да не бързаме. Лицето ѝ помръкна.

— Както желае милорд герой-съпругът.

— Виж какво, не преминавай на невиянски и не ставай официална. Необходимо е време човек да свикне с мисълта за спринцовки и други неща, за бърникане от специалисти. И, докато проумея, че нямаш време за собствено дете...

Опитвах се да кажа, че откакто научих истината за щъркела, смятах изкуственото осеменяване за долна работа дори когато се извършваше на крава и че тази работа, договорирана от двете страни, ми прилича на монетните автомати Хорн & Хардарт или на поръчка на костюм по пощата. Но след време ще свикна. Точно както тя беше свикнала с онези проклети въплъщения.

Стар стисна ръцете ми.

— Скъпи, това не е необходимо!

— Какво не е необходимо?

— Бърникане от специалисти. Аз ще си осигуря време да имам бебе от теб. Ако нямаш нищо против да гледаш тялото ми пълно и едро... ще стане, ще стане. Ще го направя с удоволствие. Всичко ще бъде както при другите хора. Никакви спринцовки. Никакви специалисти. Нищо, което да засегне гордостта ти. Аз ще съм тази, която ще понесе всичко. Но аз съм свикнала да бъде обработвана като крава за мен това няма да е повече от обикновено сапунисване на косата.

— Стар, ти ще прекараш девет тежки месеца, а може и да се случи нещо при раждането... И това само за да ми спестиш няколко минути раздразнение?

— Няма да умра. Родила съм три деца, забрави ли? Нормални раждания, без усложнения.

— Но както каза ти самата, това е било „преди много години“.

— Няма значение.

— Впрочем, преди колко години? („На колко си години, женичке?“ Въпросът, който никога не се реших да ѝ задам.)

Тя ме погледна разстроено.

— Има ли значение, Оскар?

— Хм, предполагам, че няма. Ти разбираш повече от медицина, отколкото аз...

Тя каза бавно:

— Искаш да знаеш на колко съм години, нали?

Не казах нищо. Тя почака малко, а после продължи:

— Според една стара поговорка от вашия свят жената е на толкова години, на колкото се чувства. А аз се чувствам млада и съм млада, имам желание за живот и мога да родя едно бебе... или много бебета... в собствената си утроба. Но аз зная... о, аз зная! ... че твоето безпокойство не е от голямото ми богатство и от това, че заемам пост, който е тежък дори за мъж. Да, първият ми мъж ме отхвърли точно заради това. Но все пак той беше на моята възраст. Най-жестокото и несправедливо нещо, което съм направила, е, че знаех, че моята възраст ще има значение за теб... и я премълчах. Затова Руфо беше толкова разгневен, онази нощ, когато ти заспа в пещерата в Гората на Драконите. Направо ми каза, че знае за навика ми да съблазнявам млади момчета, но никога не си е помислял, че ще падна толкова ниско, че да вържа някого в оковите на брака, без преди това да му кажа възрастта си. Каза ми, че никога не е имал високо мнение за старата си баба, но този път...

— Млъкни, Стар!

— Да, милорд.

— Това с нищо не променя нещата! — казах аз толкова спокойно, че чак си повярвах... — Нито пък има значение сега. Руфо не знае какво мисля. Ти си по-млада от утринна зора... и винаги ще бъдеш. Това е единственото, което искам да кажа по въпроса.

— Да, милорд.

— И престани с това, чуваш ли. Кажи просто „О’кей, Оскар“.

— Да, Оскар! О’кей!

— Така е по-добре. Освен ако не искаш да си изпросиш друго нашибване. Но съм много уморен. — Промених темата. — Ами какво ще кажеш по другия въпрос... Не е необходимо да ти се издува коремът, щом съществуват и други методи. Аз съм си прост селянин и затова не мога да свикна с модерните методи. Когато предложи да го родиш, някаква модерна техника ли имаше предвид?

— Не. Аз ще бъда и майка-родилка и генетична майка. — Тя ми се усмихна и разбрах, че съм постигнал успех. — Спестявай парите,

които не се налага да харчиш. Онези здрави, яки жени, които се грижат за чуждите бебета, взимат много. За гледане на четири бебета могат да си изкарат и пенсия... а за десет — цяло състояние.

— Трябваше да допусна, че взимат много! Стар, нямам нищо против да дадем тези пари, но ще приема само ако ти смяташ, че съм спечелил повече, отколкото съм похарчил от работата си като професионален герой.

— Ти наистина си ги спечелил.

— Тази градска мода за раждане на бебета! Можеш ли да го избереш? Момче или момиче?

— Разбира се. Семената, които дават момчета са по-подвижни. Затова именно МЪДРОСТИТЕ са обикновено мъже... Аз бях кандидат, който не беше планиран. Ти ще имаш син, Оскар.

— Предпочитам момиче. Имам слабост към малките момиченца.

— Момче, момиче... или и двете. Или толкова, колкото желаш.

— Стар, нека да си помисля. Има много възможности, а аз не мога да решавам бързо като теб.

— Глупости!

— Ако не си по-съобразителна от мен, тогава мамиш клиентите, които плащат в брой. М-м-м, може ли мъжкото семе да се съхранява така лесно, както яйцата?

— Много по-лесно.

— Това е май единственото решение, което ни трябва сега. Спринцовките не ме невротизират толкова много; в армията са ме дупчили много. Ще отида в клиниката, или каквото е там, а после спокойно ще уредим всичко. Когато решим — вдигнах рамене — изпращаме картичка по пощата и щом пристигне — щрак!... и ставаме родители. Или нещо такова. Оттам нататък специалистите и онези яки момичета могат да се занимават с детето.

— Да, мило... О'кей, скъпи!

Малкото ѝ лице беше почти момичешко — шестнайсетгодишно момиченце, пременено с нови дрехи за парти и за треперещи от възбуда момчета.

— Стар, ти беше казал, че често не вторият случай, а може би двайсет и вторият има значение.

— Да.

— Аз зная какво ми е. Мога да ти кажа... я може би и Нейна Мъдрост знае отговора.

Тя примигна.

— Ако можеш да ми кажеш, любими... Нейна Мъдрост ще го реши, дори ако трябва да разруша това място и после да го построя наново... Ако ли не, ще се откажа от този си пост на Мъдрост!

— Тези приказки вече подхождат на моята Лъки Стар. Добре, работата не е в това, че съм жиголо. Най-малкото, изкарал съм за кафето и кифлите, които ям. Душегубец едва не погуби душата ми, той знаеше точната ѝ форма... той... той... той знаеше за мен неща, които отдавна бях забравил. Беше толкова жестоко и отплатата трябваше да е голяма. Не е причината в твоята възраст, скъпа. Кой се интересува на каква възраст е Елена от Троя? Ти винаги си на добра възраст... Може ли един мъж да бъде по-щастлив, когато е с тебе? Не ти завиждам заради твоя пост. Не те ревнувам и от мъжете, които си имала през живота си! Не те ревнувам дори от мъжете, които имаш сега — нали не се налага да се разминавам с тях на вратата на банята.

— Сега в живота ми няма други мъже, милорд съпруже.

— Нямам основание да ти вярвам. Дори и ти не можеш да имаш прозрение за това, любима моя. Казваше ми, че бракът не е форма на смърт... и ти очевидно не си мъртва, ти, жизнена развратнице.

— Може би не трябва прозрение — призна тя. — а чувство.

— Четох доклада на Кинси.

— Какъв доклад?

Той не отрича теорията за сирените. За женените жени. Но забрави това. Ако Джоко посети Центъра, все още ли ще имаш същото чувство? Ще трябва да го поканим да спи тук.

— Дорал никога няма да напусне Невя.

— Не го обвинявам, Невя е чудесна. Аз казах само „ако“... Ако напусне, ще му предложиш ли „покрив, трапеза и легло“?

— Това — каза тя твърдо — е твое решение, милорд.

— Мога да перифразирам въпроса си: Ще очакваш ли аз да унижа Джоко, като не му върна гостоприемството? Галантният стар Джоко, който ни запази живота, когато трябваше да ни убие? Чиято щедрост стрели и много други неща, включително и нова санитарна чанта, ни спаси живота, когато се биехме за яйцето?

— Но невиянските обичаи за покрив, трапеза и легло, — упорстваше тя, — се решават от съпруга, милорд съпруге. — Тя се усмихна злобно. — Това твое „ако“ включва ли и Мъри? И Летва? Те са негови любимки и без тях той не би пътувал. А какво ще кажеш за малката — как ѝ беше името? — нимфичка?

— Предавам се. Просто се опитвах да докажа, че прескачането на сабя не може да превърне една жизнена развратница в монахиня.

— Добре разбирам всичко, герое мой, — каза тя равнодушно. — Единственото, което имам да кажа, е, че имам намерение тази развратница никога да не създава дори за момент неприятности на героя. Аз обикновено изпълнявам намеренията си — не случайно съм „Нейна Мъдрост“.

— И съвсем справедливо. Дори не съм си и помислил, че ще ми създаваш неприятности. По дяволите, пак се отклонихме. Всъщност проблемът ми е, че се чувствам ненужен, безполезен.

— Защо, скъпи мой? Та ти си нужен на мен.

— Но не и на себе си. Стар, дори и да съм жиголо, аз не мога да бъда любимо кученце. Най-малкото за теб. Виж, ти си имаш своя задача. Тя те ангажира изцяло. А аз? Аз нямам какво да правя, нищо, което да е по-добро от проектирането на бижута, ти ми каза, че си герой по професия, ти ме привлече. Сега вече съм в оставка. Да познаваш във всичките двайсет вселени нещо по-безполезно от един герой в оставка?

Тя спомена едно-две неща. Казах:

— Шикалкавиш. Във всеки случай умееш да ласкаеш мъжката суета. Говоря сериозно, Стар. Това е проблемът, с който не мога да се помирят. Скъпа, моля те, напрегни целия си ум... използвай всички онези призрачни помощници. Занимай се с него така, както се занимаваш с проблемите на империята. Забрави, че съм твой съпруг. Разгледай цялостно положението ми, всичко, което знаеш за мен... и ми кажи какво мога да върша с ръцете и с главата си и какво време си заслужава да му отделям.

Последва дълго мълчание. Лицето ѝ беше професионално спокойно, такова, каквото беше, когато аз проверявах нейната работа.

— Прав си — каза най-сетне тя. — На тази планета няма нищо, което да заслужава твоите сили.

— Тогава какво да правя?

— Отговори ми беззвучно.

— Трябва да заминеш.

— А?

— Мислиш ли, че това ми харесва, съпруге мой? Мислиш ли, че повечето от отговорите, които давам ми харесват? Но ти ме помоли да разгледам проблема ти професионално и аз се подчиних. Това е отговорът. Ти трябва да напуснеш тази планета... и мен.

— Значи все пак обувките ми са захвърлени?

— Не се огорчавай, милорд. Това е отговорът. Мога да се измъкна и да се държа като обикновена, но не мога да лъжа, когато съм „Нейна Мъдрост“. Ти трябва да ме напуснеш. Но, не, не, не, обувките ти не са изхвърлени! Ти ще заминеш, защото така трябва, а не защото аз го искам. — Лицето ѝ остана спокойно, но по бузите ѝ отново потекоха сълзи. — Има неща, които не са по силите на никого, дори и на мен. Аз не мога да превърне един герой в пудел. Ти ще направиш онова, което трябва. Но обувките ти вечно ще останат до леглото ми, аз не те гоня! — Тя примигна през сълзи. — Не мога да те лъжа, че тук няма да има други обувки... Ако заминеш за дълго време ще се чувствам самотна. Нямам думи да ти изкажа колко самотна ме прави този пост. След като си отидеш, ще бъда по-самотна от когато и да било. Но когато се върнеш, ще намериш отново обувките си тук.

— Когато се върна? Имаш ли прозрение?

— Не, милорд герой. Имам предчувствие... че ако останеш жив... ще се върнеш. Може би ще се връщаш много пъти. Но героите не умират в леглото си. Отново примигна, сълзите спряха да текат, гласът ѝ стана по-спокоен. — Сега, милорд-съпруге, ако нямаш нищо против, да изгасим осветлението и да спим?

В тъмнината тя сложи глава на рамото ми, но не плака. Не можахме да заспим. След продължително мълчание я попитах:

— Стар, чуваш ли онова, което чувам аз? Тя повдигна глава.

— Нищо не чувам.

— Града. Не го ли чуваш? Хора. Машини. Дори мислите проникват през костите, звучат в ушите.

— Да. Познат ми е този звук.

— Стар, харесва ли ти това тук?

— Не. Никога не е било необходимо да ми харесва.

— Виж, какво по дяволите — ти каза, че трябва да замина. Ела с мен!

— Не, Оскар!

— Какво им дължиш? Връщането на яйцето не е ли достатъчно? Нека си намерят друга жертва. Ела отново да минем по Пътя на славата! Там някъде трябва да има работа за мен.

— За героите винаги има работа.

— О'кей, захващаме се за работа, ти и аз. Геройството не е лоша професия. Вярно е, че храната не е гарантирана, а заплащането е несигурно... но никога не е скучно. Ще дадем обявление: „«Гордън & Гордън» извършват геройства. Няма невъзможна задача, няма маловажна задача. Избиване на дракони по договор, с гаранция — ако клиентът не е доволен, връщаме възнаграждението. Безплатна оценка на друга работа. Търсене, освобождаване на отвлечени девойки, откриване на златно руно^[3] денем или нощем“.

Опитвах се да я развеселя, но Стар оставаше тъжна.

— Оскар, ако се оттегля, най-напред ще трябва да си подготвя заместник. Вярно е, че никой не може да ми нареди да направя каквото и да било... но мое задължение е да подготвя заместник.

— Колко дълго ще трае това?

— Не много. Около трийсет години.

— Трийсет години?

— Мисля, че бих могла да го ускоря до двайсет и пет.

Въздъгнах.

— Стар, знаеш ли на колко години съм сега?

— Да. Още не си навършил двайсет и пет. Но ти повече няма да остаряваш!

— Но сега съм на тази възраст. Това е времето, което съм прекарал такъв, какъвто съм. Още двайсет и пет години като любимо куче и няма да съм никакъв герой, няма да съм нищо. Ще съм изкуфял.

Тя се замисли.

— Да. Прав си.

Тя се обърна, казахме си лека нощ и се направихме на заспали.

По-късно усетих раменете й да потръпват и разбрах, че плаче.

— Стар?

Не се обърна. Единственото, което чух, беше един задавен от плач глас:

— О, скъпи мой, скъпи мой! Защо не бях поне със сто години помлада!

[1] Кафе с мляко — бел.пр. ↑

[2] По задължение — бел.пр. ↑

[3] Алюзия с похода на аргонавтите за връщане на златното руно от Колхида — бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Пуснах скъпоценните камъни да се изнижат между пръстите ми, после равнодушно ги отместих настрана. Защо не бях поне сто години по-стар...

Но Стар беше права. Тя не можеше да напусне поста си, без да се погрижи за всичко. А аз не можех да остана още, дълго в този добре обзаведен затвор, без да полудея.

И все пак и двамата желаехме да сме заедно. Но истински отвратителното нещо беше, че аз, както и тя, знаехме, че всеки от нас ще забрави това свое желание. Или поне един от нас. Достатъчно щеше да бъде да има други обувки, други мъже и тя отново щеше весело да се смее. Същото щеше да бъде и с мен... Тя беше разбрала това и ми бе казала много фино и деликатно, че не трябва да се чувствам виновен, ако си намеря друга приятелка в някоя друга страна, някъде другаде.

Тогава защо изживявах всичко така болезнено?

Така се бях забъркал, та сега трябваше да избирам дали да нараня чувствата на моята любима, или да остана в тази златна клетка.

Някога бях чел за някакъв мъж, който живеел на една висока планина заради своята астма, която така го задушавала, че можел да умре в ниското, докато неговата жена живеела на морския бряг, под планината, защото сърцето ѝ не можело да издържи височината. Гледали се през телескопи.

Сутринта не говорихме за заминаването на Стар. Неизказаното *quid-pro-quo*^[1], че ако планираме да заминем заедно, аз ще трябва да чакам трийсет години!, когато и тя ще може да замине, не се коментираше повече. Нейна Мъдрост беше заключила, че не бих могъл и не желая да говоря за това. Имахме богата закуска и бяхме весели, всеки със своите скрити мисли.

Не споменахме нищо за децата. О, аз можех да направя необходимите клинични манипулации. Ако тя желаше да смеси своето царствено потекло с моята плебейска кръв, можеше да стори

това утре или сто години по-късно. Или пък да ми се усмихне нежно и да изхвърли оставеното семе заедно с другия боклук. Никой от моя род не е бил кмет на Подънк, а един товарен кон не се избира за ирландски състезания. Ако Стар се съгласи на едно дете с гени от двама ни, това ще бъде само от сантименталност. Един жив любовник... един млад пудел, с когото може да се забавлява, преди да го изгони. Защото империята не би признала такова незаконородено потомство.

Погледнах сабята си, която висеше на стената срещу мен. Не я бях докосвал от онова парти, когато Стар реши да се облече като за Пътя на славата. Свалих я, препасах колана и я измъкнах... Почувствах приятна тръпка. Изведнъж си представих път и замък на един хълм.

— Какво дължи един герой на своята дама, когато мисията му е изпълнена?

Престани да шикалкавиш, Гордън! Какво дължи един съпруг на своята жена? Само тази сабя...

„Скачай мошенико, рипай принцесо, моя жена си ти и никога няма да те оставя... — за по-богата, за по-бедна, за по-добра, за по-лоша... ще те обичам и уважавам, докато смъртта ни раздели“. Това имах предвид, когато произнасях онези тъпи стихове, и Стар го знаеше, и аз го знаех. Зная го и сега. Когато дадохме обет, и на двамата ни се струваше, че само смъртта може да ни раздели. Но раздялата не намаляваше стойността на обета, нито неговото значение за мен. Аз не бях прескочил сабята само за да вкарам една жена в леглото си, преди да умра. Не, аз исках да я имам и да се грижа за нея, да я обичам и уважавам, докато смъртта ни раздели! Стар беше удържала на обета до последната му запетая. Защо не можех и аз да сторя същото?

Мислено зачеркнах героя и се вгледах в лентя. Един оттеглил се герой беше толкова нелеп, колкото и онези безработни крале, които населяват Европа.

Затръшнах зад гърба си вратата на нашия „апартамент“, препасал сабята, и без да давам пет пари на любопитните погледи се телепортирах при нашия терапевт. Казах на шефа биотехник да съобщи на Нейна Мъдрост за стореното и му затворих устата, когато се опита да ми задава въпроси. После отидох до най-близката кабина за телепортиране, но се подвоумих... Имах нужда от другар, така както един алкохолик се нуждае от опората на нечия ръка. Но нямах никакви близки. За съпруг на една императрица не е лесно да има приятели.

Трябваше да се обадя на Руфо. През всичките месеци, които прекарах на Центъра, никога не бях ходил в дома на Руфо. В Центъра не съществува варварският навик да се ходи на гости и аз бях виждал Руфо само в резиденцията или на партита, а и Руфо никога не ме беше канил в дома си. Не че това беше израз на студенина; ние всъщност често се виждахме, но винаги той идваше у нас.

Потърсих го в адресите за телепортиране... не открих нищо. Не беше по-голям късметът ми в списъците за аудиовръзка. Избрах резиденцията на Нейна Мъдрост и се свързах със завеждащия комуникациите. Той ми отговори, че няма презиме „Руфо“ и се опита да ми затвори телефона. Казах му: „Не затваряй, скъпоплатен чиновнико! Само ме изключи и след един час вече ще си на остров Тумбукту и ще осъществяваш комуникации с димни сигнали. А сега ме чуй добре. Този човек е възрастен, плешив, едно от имената му, според мен, е Руфо и е известен сравнителен културолог. Внук е на Нейна Мъдрост. Мисля, че знаеш кой е и всичките въртели, които ми правиш, са от бюрокралична арогантност. Давам ти пет минути. След това се обаждам на Нейна Мъдрост и ще я помоля незабавно да те изпрати!“

(Спри! Опасен си! Друг стар плешив Руфо (?) известен сравнителен културолог. Мъдрост яйце-сперма-яйце. Само пет минутки. Лъжец и/или глупак. Мъдрост? Катастрофа!)

За по-малко от пет минути образът на Руфо изпълни холобокса.

— Е? — каза той. — Чудех се кой ли ще е този, който то се е осмелил да нарушава моето спокойствие.

— Руфо, мога ли да дойда и те видя?

Челото му се сбърчи.

— Затруднен ли си, синко? Лицето ти ми напомня за времето, когато чичо ми...

— Моля те, Руфо!

— Да, синко — каза той любезно. — Ще отпратя танцьорките. А може би желаш да останат?

— Не ми е до тях. Как да те намеря?

Каза ми, перфорирах неговия код, добавих номера на кредитната ми карта и пристигнах — три хиляди мили отвъд хоризонта. Руфо живееше в богато обзаведен замък, какъвто беше и на Джоко, но този беше хиляди пъти по-модерен. Останах с впечатление, че Руфо има

най-големия персонал в целия Център и всички жени. Естествено, че грешах. Но всички слугини, посетителки, братовчедки, дъщери бяха направили един Комитет по посрещането, за да видят какво представлява човекът, който споделя леглото на Нейна Мъдрост. Руфо ги отпрати и ме въведе в кабинета си. Една танцьорка (очевидно секретарка) се суетеше над някакви книжа и ленти. Руфо я плесна по бедрото, подаде ми удобен стол, сервира ми питие, сложи до мен цигари, седна и замълча.

Пушенето не е популярно в Центъра, вместо тютюн те използват аргументи. Взех си цигара. „Честърфийлд! Боже Милостиви!“

— Контрабанда са — каза Руфо. — Вече не се произвеждат като онези „Суийт Капс“. Сено. Не бях пушил от месеци. Стар ми беше казала, че мога да забравя за рака и други подобни страхотии. Така че запалих... и се разкашлях като невиянски дракон. Порокът трябва редовно да се практикува. Какво ново за Риалто? — попита Руфо и погледна сабята ми.

— О, нищо.

След като вече бях прекъснал работата на Руфо, ме беше срам да му разкривам семейните си неприятности.

Руфо седеше, пушеше и чакаше. Трябваше да кажа нещо. Американската цигара ми припомни един инцидент, който беше спомогнал за моето нестабилно състояние. На едно парти преди седмица срещнах един човек на вид трийсет и пет годишен, спокоен, учтив и надменен, който каза:

— Дюкянът ти е разкопчан, старче, но съм прекалено учтив, за да ти го кажа.

Толкова се зарадвах — говореше ми на английски! Мислех, че на Центъра английски говорим само Стар, Руфо и аз. Често използвахме този език — Стар заради мен, Руфо — защото обичаше да го практикува. Той говореше добре кокни, говореше и бостънски като човек от Бийкън Хил, дори знаеше и австралийски — Руфо знаеше всички английски езици.

Човекът пред мен говореше добър американски английски.

— Казвам се Наби — представи се той и се ръкува — нещо съвсем непривично за Центъра, — а ти си Гордън, нали. Приятно ми е да се запозная с теб.

— На мен също — отговорих аз. — Приятна изненада и удоволствие е да чуя някой да говори на родния ми език.

— Професионални знания, скъпи ми приятелю. Сравнителен културолог, лингвисто-историко-политически. Ти си американец, зная. Позволи ми да позная точно откъде си — далечния Юг, но не си роден там. Може би в Нова Англия. Имаш нещо общо и със Средния Запад, може би с Калифорния. Смесен произход — от средна и долна класа.

Този зализан глупак позна. С майка ми живяхме в Бостън малко след като баща ми замина — 1942–45. Никога няма да забравя тези зими — носех галоши от ноември до април. Бях живял в далечния Юг, Джорджия, Флорида и Калифорния, в Ла Джола по време на корейската спасителна мисия, а по-късно в колежа. „Средна-долна класа“? Майка ми не беше на същото мнение.

— Доста точно — съгласих се аз. — Познавам един твой колега.

— Зная кого имаш предвид — Лудия учен с чудно ирационалните теории. Но кажи ми какво беше положението, когато напусна Земята? Справят ли се Съединените щати с техния благороден експеримент?

— Благороден експеримент?

Трябваше да помисля за какво става въпрос. Сухият режим беше отменен още преди моето раждане.

— О, премахнаха го.

— Наистина ли? Трябва да отида отново и лично да видя. Казвах аз, че тази забавна идея е истинска глупост. Демокрация — любопитна илюзия... Сякаш от сборуването на много нули може да се получи число. Но в твоята страна опитът се провеждаше в грандиозен мащаб. Може би военните организации вече са разпуснати. — Той се усмихна. — Още ли се провеждат избори?

— Последния път, когато бях там, да.

— О, чудесно. Фантастично, просто фантастично. Е, трябва да се срещнем пак, искам да те поразпитам. От дълго време изследвам твоята планета, а на нея има най-невероятните патологии. Засега довиждане. Бъди щастлив, както казват твоите сънародници.

Разказах на Руфо за срещата си с този човек.

— Руфо, зная, че идвам от варварска планета. Но нима това оправдава неговите грубости? У него нямаше и помен от добри маниери.

Руфо се намръщи.

— Навсякъде се смята за липса на възпитание ровенето в родното място на някого, в племето, от което е, или в обичаите му. Можеш да го убиеш и нищо няма да ти се случи. Нейна Мъдрост може малко да се подразни, ако въобще може да се подразни от нещо.

— О, няма да го убия, не съм се обидил чак толкова.

— Тогава го забрави. Наби е сноб. Малко знае, не разбира нищо и мисли, че вселените щяха да са по-добри, ако той ги беше проектирал. Не му обръщай внимание.

— Ще се постарая. Виж, Руфо, моята страна не е съвършена. Но не искам това да ми го казва чужденец.

— Кой го казва? Аз харесвам твоята страна, тя има колорит. Но Наби е прав. А аз не съм чужденец, за да звучат думите ми като подигравка.

— Хм!

— Макар че той вижда само повърхността. Демокрацията наистина не може да даде желаните резултати. Математици, селяни и животни — това е всичко, което има там... Демокрация, теоретично основана на допускането, че математиците и селяните са равни, не може да има успех. Мъдростта не може да се сумира — нейният максимум е равен на максимума на най-мъдрия човек в дадена група.

— Но демократичната форма на правителство е добра, стига да се прилага успешно. Всяка организация на дадено общество дава добри резултати, ако не е прекалено догматична. Външната форма е без значение, щом тя е достатъчно гъвкава и позволява един човек от мнозинството да проявява своя гений. Болшинството от така наречените социални учени изглежда смятат, че организацията е всичко. Но всъщност тя е почти нищо освен когато играе ролята на усмирителна риза. От значение е сферата на действие на героите, не тяхната форма.

Той добави:

— Твоята страна има достатъчно гъвкава система, която позволява на героите да работят в своята област. Тя ще се запази дълго време... освен ако нейната свобода не стане причина да се разруши отвътре.

— Надявам се, че си прав.

— Прав съм. Познавам този въпрос и не съм глупав, както мисли Наби. Той е прав относно несъстоятелността на „събирането на нули“, но не разбира, че самият той е нула.

Усмихнах се.

— Няма смисъл да се сърдя за това, че някой ме смята за нула.

— Никакъв смисъл. Особено като се има предвид, че не си. Където и да отидеш, ти ще се откриеш, няма да останеш един от многото. Аз те уважавам, а трябва да ти призная, че не са много хората, които уважавам. Никога не мога да уважавам хората като цяло, никога не мога да стана демократ по сърце. Да претендирам, че „уважавам“ и дори „обичам“ масата е признак на глупост, безкритичност, заслепеност, сантименталност, каквито има у някои здравни работници, у повечето шпаньоли и у всички мисионери. Вашата демокрация не е политическа система, това е болест. Но не унивай — вашите американски политици са имунизирани срещу това заболяване, а и вашите обичаи позволяват свобода на действие.

Руфо отново погледна сабята ми.

— Стари приятелю, ти не си дошъл тук да се оплакваш от Наби.

— Не... — Погледнах към нейното острие. — Донесох я да те обръсна, Руфо.

— А?

— Обещах да обръсна трупа ти. Дължа ти го за разкошната работа, която ми свърши. Така че ето ме тук да обръсна бръснаря.

Руфо каза бавно:

— Но аз съм още жив.

Той не помръдна. Очите му оценяваха разстоянието помежду ни. Очевидно не разчиташе на моето кавалерство; беше живял достатъчно дълго и познаваше живота.

— О, това може лесно да се уреди — отговорих весело аз, — ако не получа от теб честни отговори.

Той малко се поуспокои.

— Ще се опитам, Оскар.

— Необходимо е повече от опитване. Ти си последният ми шанс. Руфо, това трябва да бъде нашата тайна. За нея не трябва да знае дори Стар.

— Добре. Давам честната си дума.

— Но без да шикалкавиш, говоря ти съвсем сериозно. Искам съвет относно моя брак.

Руфо помръкна.

— Смятах днес да излизам. Съжالياвам, че вместо това останах да работя. Оскар, много по-безопасно е да науча една акула да не хапе от това, което искаш от мене. Какво ще стане, ако откажа?

— Тогава ще те обръсна.

— И ще го направиш, без да ти трепне ръката, палач такъв! — Намръщи се. — Честни отговори... Ти не искаш честни отговори, на теб ти е нужно рамо, на което да поплачеш.

— Може и да си прав. Но искам честни отговори, не лъжи, които можеш да разказваш в съня си.

— Тогава губя и в двата случая. Да кажеш на един мъж истината за неговия брак е равнозначно на самоубийство. Нищо няма да ти кажа, да видим дали ще ти даде сърце да ме посетеш.

— О, Руфо, ще ти дам сабята си да я заключиш. Знаеш, че никога няма да я извадя срещу теб.

— Не зная — каза той раздражен. — Негодниците са предсказуеми, но ти си почтен човек и това ме плаши. Не можем ли да уредим това друг път?

— Няма да стане, Руфо. Няма друг, към когото да се обърна. Искам да говориш но съвест. В името на пролятата от двама ни кръв искам съвет. Бъди откровен!

— Последния път, когато рискувах да бъда откровен, ти искаше да ми отрежеш езика. — Той ме погледна навъсено. — Но винаги съм бил глупак, когато става дума за другарство. Слушай, започвай да разказваш. Ти говори, а аз ще слушам... и ако стане така, че говориш толкова много, че старите ми бъбреци почнат да се оплакват от умора, тогава повече няма да говорим по въпроса. Съгласен ли си?

— О'кей.

— Сядай и започвай.

Започнах да разказвам. Разказах пред каква дилема съм поставен, без да щадя нито себе си, нито Стар (заради самата нея не казах нищо за най-интимните ни отношения, пък и не беше необходимо). Но разказах за нашите караници и трябваше да разкрия много неща, които обикновено не излизат вън от семейството.

Руфо слушаше. Скоро той стана и започна да се разхожда, изглеждаше разтревожен. От време на време коментираше това, което му разказвах.

— Не е трябвало да вика камериерките си. Но забрави за случая, момче. Тя никога не помни, че мъжете са свенливи. Жените просто си имат своите навици. Остави това.

По-късно той пак се вмъкна:

— Не трябва да ревнуваш от Джоко, синко. Той е грубиянин.

— Не ревнувам.

— Така е говорил и Менелай^[2]. Остави място и за малко изневяра. Всеки брак има нужда от това.

Накрая му казах за предсказанието на Стар, че ще си замина.

— Не я обвинявам в нищо и докато ти разказвах, започнах да се чувствам по-силен. Сега ми е по-лесно да понеса всичко, да се държа като мъж, да бъда добър съпруг. Тя прави ужасни жертви, за да върши работата, с която се е нагърбила... Малкото, което трябва да върша аз, е много по-леко. Тя е толкова мила, нежна и добра.

Руфо спря, застанал с гръб, на известно разстояние от писалището си.

— Така ли мислиш?

— Зная, че е така.

— Тя е дъртофелница!

Веднага скочих към него. Не го сграбчих. Дори и през ума не ми мина такова нещо, никога не бих го направил. Исках само да го накажа за онова, което каза за моята любима.

Той отскочи като топка и когато пресякох стаята, беше вече зад писалището. С едната си ръка се канеше да отвори едно чекмедже.

— Непристойно, непристойно — каза той. — Оскар, не желая да те обръсна.

— Измъкни се оттам и се бий като мъж!

— Никога, стари приятелю. Още една стъпка от твоя страна и ще станеш за храна на кучетата. Всичките ти добри обещания, всичките ти молби не струват пукната пара. „Не спестявай истината“, каза ти. „Бъди откровен“, каза ти. „Говори честно“, каза ти.

— Да говориш честно не означава да обиждаш.

— Кой е този, който ще отсъди? Мога ли да очаквам одобрение на забележките си, преди си ги чул. Не се оправдавай с детска

нелогичност. Или ще ме принудиш да си купя нов килим? Никога не използвам килим, върху който е била пролята кръвта на приятел — петната ме потискат. Сега седни спокойно.

Седнах.

— Сега — каза Руфо, без да се премества от мястото си — ще ме слушаш, докато говоря. А ако искаш, можеш и да си тръгнеш. В този случай ще имам удоволствието за последен път да видя грозната ти мутра. Толкова се ядосвам, когато ме прекъсват, че обезателно ще се стовариш мъртъв на прага. Избирай.

— Казах — продължи той, — че баба ми е дъртофелница. Изразих се грубо, за да смъкна от теб напрежението... и сега трябва да ти кажа още много обидни неща. Тя е стара, ти знаеш това, макар че много лесно го забравяш. Аз самият забравям този факт, въпреки че тя беше стара още когато бях бебе и лазех по пода под нежния ѝ поглед. Дъртофелница е, и ти знаеш това. Бих могъл да кажа „опитна жена“, но е толкова дърта, че ако те ударя с нея, бих могъл да ти избия зъбите. Та ти трепереше, когато ми разказваше колко добре я познаваш и как не ти пука, че е стара. Баба е дъртофелница, ще тръгнем от тази истина.

— Обикновено тя има две възможни удоволствия, но едното от тях не може да си позволи.

— Какво е то?

— Да взема лоши решения от садистична злоба, това тя не може да си позволи. Така че да бъдем благодарни, че нейното тяло е изградило в себе си един предпазен вентил, в противен случай всички щяхме да страдаме. Момче, мило момче, можеш ли да си представиш колко смъртно уморена може да бъде тя от целия си живот? Твоята собствена жажда за живот се вкисна само за три месеца. Помисли си, какво е да слушаш едни и същи отегчителни грешки години наред, без никаква надежда за отървяване... Така че можеш да бъдеш благодарен, че все още ѝ доставя радост едно невинно удоволствие. Като казвам, че тя е дъртофелница, съвсем не искам да изразя някакво неуважение към нея — аз ѝ се възхищавам за онова добро равновесие, което поддържа между двете неща, които трябва да бъде, за да се справя със задачата си. А и тя не е престанала да бъде онова, което бе, когато рецитира с теб глупавите рими онзи прекрасен ден, на върха на хълма. Мислиш, че оттогава си е взела ваканция, че принадлежи изцяло на теб? Може

да е така само ако си я цитирал точно и ако аз съм прочел вярно думите; тя винаги казва истината.

Но никога цялата истина... Та кой ли би и могъл?... А тя е най-добрият лъжец в казане на „истината“, който някога ще срещнеш: Подозирам, че от паметта ти са се изличили някои невинни на пръв поглед думички, с които е завоалирала казаното и е успяла да запази чувствата ти. Ако е така, защо трябва да прави нещо повече, за да запази твоите чувства? Тя те обича, това е ясно... но трябва ли да бъде фанатично влюбена? Цялата ѝ подготовка, специалната ѝ наклонност е винаги да избягва фанатизма, да намира практически отговори. Макар че засега няма да смени обувките, ако останеш една седмица, една година или двайсет години, ще настъпи момент, когато ще изпита такова желание. Тя ще намери някакви начини, за да ти го покаже, за да не уязви своята съвест, въпреки че тя няма такава. Тя е просто мъдрост, безкрайно прагматична мъдрост.

Руфо се окашля.

— А сега опровержение и контрааргументи на казаното. Аз харесвам баба си и я обичам дотолкова, доколкото моята природа ми позволява, и я уважавам чак до нейната подла душа... Ще те убия, теб или който и да било друг, който застане на пътя ѝ или ѝ причини нещастия... Аз я разбирам, защото тя ми е предала нещо от своето собствено аз. Ако тя бъде предпазена от ножа на убиеца от засада, или от куршума, или от отровата и живее достатъчно дълго, тя ще влезе в историята като „Великата“. Ти говореше за нейните „ужасни жертви“. Това са глупости! Тя обича да бъде Нейна Мъдрост, да бъде центъра, около който всичко се върти. Аз дори не вярвам, че тя ще се откаже от всичко това заради теб и дори заради петдесет мъже, по-добри от теб. Тя е казала „ако“ с ясното съзнание, че много неща могат да се случат за трийсет години, като е почти сигурно, че ти няма да останеш толкова дълго.

— Но това е най-малката измама от нейна страна. Тя те управлява, води те за носа не от момента, в който я видя за първи път, а от много по-рано. Тя те изигра по два начина: подкокороса те да тръгнеш по един неизвестен Път на славата, охлади те, когато започна да ставаш подозрителен, затвърди твоята решителност да вървиш към предначертаната съдба... и те накара всичко това да ти харесва. Тя никога не се безпокои за избраните от нея методи и е в състояние да

измами Светата Дева и да склучи договор със самия дявол, стига това да отговаря на нейните цели. О, ти получи своето възнаграждение, и то доста добро. Но е време да разбереш, че беше измамен. Не, аз не я критикувам, аз ѝ се възхищавам. Дори ѝ помагах, с изключение само на един кратък момент, когато почувствах съжаление към жертвата. Но ти беше така заблуден, че нямаше да ме послушаш, ако ще и всички светии да ме бяха подкрепили. Но тя беше по-находчива от мен. Винаги е била. Виж! Аз я харесвам. Аз я уважавам. Аз ѝ се възхищавам. Аз дори я обичам малко. Обичам всичко у нея, не само добрите ѝ страни, но и несъвършенствата ѝ, които я правят твърда като стомана, каквато трябва да бъде. Какво мислиш сега, сър? Какво е твоето чувство към нея сега... когато знаеш, че тя те е измамила, когато знаеш каква е тя?

Продължавах да седя. Питието ми стоеше пред мен недокоснато през цялата тази дълга тирада.

Взех чашата и станах.

— За най-великата дъртофелница на двайсет вселени!

Руфо отново отскочи от писалището и хвана чашата си.

— Казвай го силно и често! И на нея, тя ще го хареса! Нека Бог я благослови, който и да е Той, и да я пази. Никога няма да имаме друга като нея, и това е много жалко!

Пихме до дъно и хвърлихме чашите на пода. Руфо донесе други, напълни ги, седна на стола и каза:

— А сега — сериозно. Казвал ли съм ти за времето...

— Казвал си ми. Руфо, искам да зная за измамата.

— За коя?

— Е, някои неща и сам разбрах. Да вземем онзи първи момент, когато летяхме...

Той вдигна рамене.

— По-добре да го оставим.

— Тогава не се учудих. Но ние можехме да избегнем Игли, рогатите духове, тресавището, времето, което изгубихме с Джоко...

— Изгубихме?

— С оглед на нейната цел. И плъховете, и прасетата, и може би драконите. Можехме да отлетим директно от първия коридор във втория. Така ли е?

Той поклати глава.

— Не, не е.

— Не разбирам защо.

— Предполагам, че тя можеше да ни пренесе директно — това е въпрос, който никога не съм ѝ задавал, и би могла да отлети с нас до желанието от нея проход. Какво щеше да правиш ти тогава? Ако беше прехвърлен почти направо от Ница в Карт-Хокеш? Веднага да бъдеш атакуван и да се биеш като росомах, както постъпи? Или щеше да кажеш: „Извинете, мис, направили сте грешка. Покажете ми изхода от тази лудница...“.

— Е... нямаше да се объркам.

— Но щеше ли да спечелиш? Щеше ли да проявиш такава готовност за действие?

— Разбирам. Тези първи рундове бяха практическа подготовка, упражнения, тренировка. А може би зареждане наживо? Беше ли това първата част от измамата? Може би е действала с хипноза, за да се чувствам добре? Бог ми е свидетел, че тя наистина е много добра. Може би не е съществувала никаква опасност до черната кула?

Той отново повдигна рамене.

— Не, не е вярно! Оскар, при всяко едно от тези преждия можехме да загинем. Никога през живота си не съм се бил по-отчаяно, нито пък съм бил по-изплашен. Никое от тях не можеше да бъде избегнато. Не разбирам всичките ѝ съображения, но тя никога не би рискувала себе си без нужда. По-скоро би рискувала живота на десет милиона храбри мъже, без да се замисли. Тя си знае цената. Но тя се би заедно с нас, с всичко, което имаше... сам видя.

— Все още не мога всичко да разбера.

— Нито пък ще можеш някога. Както и аз няма да мога да разбера. Ако това беше възможно, тя щеше да прати само теб. И ако при онази последна и най-голяма опасност — онова нещо, наречено Душегубец, ти беше загинал, тя и аз щяхме да се опитаме да си проправим път с бой. Ако успеехме да се измъкнем, което е малко вероятно, тя нямаше да пророни за теб дори и една сълза. Или, във всеки случай, не много. После, след като търси още двацет, трийсет или сто години, щеше да намери, да излъже и да подготви друг шампион, и да се бие също толкова сериозно редом с него. Тя е много смела, тази плагиатка. Тя знаеше колко минимални бяха нашите шансове, докато ти не знаеше. Уплаши ли се тя?

— Не.

— Но ключът беше ти; най-напред трябваше да бъдеш намерен, след това да бъдеш подготвен. Ти самият беше деен, никога не стана марионетка, иначе нямаше да можеш да спечелиш. Тя беше онази, която можеше да насърчава и предумва един такъв мъж и да го постави там, където той би действувал; никоя друга личност освен нея не би могла да подбере такъв герой, какъвто ѝ трябваше. Така че тя го търси, докато го намери, и го примами с ласкателства. Ти защо беше със сабя? В Америка това не е обичайно.

— Какво? — Трябваше да помисля. — Под влияние на книги като „Крал Артър“, „Тримата мускетари“ и „Чудните истории на Бъроус“... Всяко дете ги е чело. Когато се преместихме във Флорида бях скаут. В гимназията учител ни беше един французин. Той запали в някои от децата тази страст към рицарството. Харесваше ми, беше нещо, което ми се удаваше. После и в колежа...

— Някога да си се запитвал защо този емигрант е станал учител тъкмо в онзи град? А за доброволното ти участие в скаутската организация? Или защо в твоя колеж е имало група по фехтовка, докато в много други не е имало? Но ако беше отишъл другаде, и там щеше да има такава група. И не тренираше ли повече от другарите си от твоята категория?

— По дяволите, да!

— Разбира се, при някоя тренировка би могъл да бъдеш убит и тогава тя щеше да потърси друг кандидат, когото да измами. Синко, не зная как си бил избран, нито пък как си бил превърнат от млад заек в герой. Нито пък ми е работа. Моята работа беше по-проста, но пък по-опасна — да ти бъда коняр и „очи отзад“. Огледай ме. Да виждаш в мен желание да съм слуга, а?

— Е, да. Почти бях забравил, че се предполагаше да ми бъдеш коняр.

— „Предполагаше“! По дяволите! Аз бях коняр. Три пъти ходих до Невя като неин слуга, подготвих се за такъв. Джоко и до ден днешен не знае това. Предполагам, че ако се върна отново, ще бъда отново добре дошъл. Но само в кухнята.

— Но защо? Тук вече нищо не разбирам.

— Така ли? Когато тя те впримчи, твоето его беше много слабо. То трябваше да бъде укрепено — и обръщението „шефе“, и

сервирането на храната, докато аз стоях прав, а ти седеше с нея, беше част от укрепване. — Той хапеше кокалчето на ръката си и изглеждаше ядосан. — Аз и сега мисля, че тя омагьоса първите ти две стрели. Някой ден ще искам реванш... когато нея я няма.

— Мога да те излъжа. Тренирам.

— Е, да оставим това. Ние взехме яйцето, това е важно. И това шише също е важно. — Той отново напълни чашите. — Това ли е всичко, „шефе“?

— Дявол да те вземе, Руфо! Да, сладък стар негодник. Ти ми изясни всичко. Или отново ме измами, не зная кое е по-вярно от двете.

— Не съм те измамил, Оскар. В името на съвместно пролятата кръв, разказах ти истината такава, каквата я зная, макар че това много ме нарани. Не искам и теб да нарани, ти си ми приятел. Цял живот ще помня дружното преминаване през онзи труден път.

— Хм... да. И аз. Целия.

— Тогава защо се намръщи?

— Руфо, сега я разбирам, както може да я разбере един обикновен човек, и я уважавам безкрайно, и я обичам повече отвсякога. Но аз не мога да бъда нечий любовник. Дори и неин.

— Радвам се, че го казваш. Да. Тя е права. Тя винаги е права, дяволите да я вземат! Трябва да заминеш. Заради двама ви. О, тя няма да бъде много наранена, но ако останеш, след време ти ще бъдеш съсипан. Ще бъдеш опустошен.

— По-добре да се върна... и да хвърля обувките си. Щях да се чувствам по-добре, ако бях казал на хирурга: Хайде. Ампутирай.

— Не прави това!

— Какво?

— Защо трябва да го правиш? Ако един брак трае дълго, а твоят може да трае дори много дълго, тогава и добрите дни трябва да бъдат също дълги. И без задължения, синко, без дати за отчет и без обещания. Тя знае, че странстващите рицари прекарват нощите си в греховни развлечения. Винаги това е било *un droit de la vocation*^[3]... Затова просто не се говори в детските приказки, които са ти чели в твоята страна. Така че върви и си оправи другите работи, а за това не бери грижа. Върни се след четири или четирийсет години, или след колкото искаш — това си е твое право. Героите винаги сядат най-отпред на масата, това е тяхно право. Те идват и си отиват, когато си

пожелаят, и това също е тяхно право. Ти си нещо като нея, но в по-малък мащаб.

— Страшен комплимент!

— „В по-малък мащаб“, казах. Виж, Оскар, част от тебе изпитва желание да се върне у дома, в твоята родна страна. Да си осигури бъдеще и да разбере собственото си аз. Всички пътешественици изпитват това чувство, аз също го изпитвам от време на време. Когато ме обхване такова чувство, аз му се отдавам.

— Не съм почувствал носталгия. Но може и да си прав.

— Може би и тя го е разбрала. Може би затова те подканя да се върнеш. Аз самият си имам правило — давам на всяка моя жена ваканция, щом физиономията ѝ ми стане прекалено позната, тъй като и моята сигурно ѝ е омръзнала. Връщането на Земята не е като умирање. Скоро и аз ще отида там, затова слагам в ред бумагите си. Може да се случи да бъдем там по едно и също време... и да пийнем по едно или по десет, да се посмеем и да си разказваме истории. И да щипнем сервитьорката по задника, за да видим какво ще ни рече.

Защо пък не?

[1] Недоразумение (лат.) — бел.пр. ↑

[2] След отвличането на Елена призовал заедно с брат си гърците на поход срещу Троя (гр.мит.) — бел.пр. ↑

[3] Право на призванието (фр.) — бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

О'кей, ето ме. Не заминах след една седмица, но все пак скоро след това. Преди да замина, със Стар прекарахме страхотна, славна нощ. Тя плачеше, когато ме целуна, и ми каза „Au voir“ (не „Довиждане“). Аз обаче знаех, че сълзите ѝ ще изсъхнат, още щом се изгубя от погледа ѝ. Макар че аз също плаках.

„Пан Американ“ не е толкова бърза, както са бързи коридорите. Смених три самолета.

Слязох на Земята, облечен в лондонски костюм, със сабя, прибрана в калъф, който ни най-малко не приличаше на ножница на сабя, с паспорт и с документи в единия джоб, а в другия с чекове, срещу които можех да получа много златни монети, защото установих, че нямам нищо против да взема хонорара, който се полага на един герой. Пристигнах в Цюрих, но не знаех адресите на банките. Трябваше да изпратя съобщения.

Скоро тези чекове се превърнаха в сметки в три швейцарски банки. На няколко места купих пътнически чекове, някои изпратих по пощата, други взех със себе си, защото нямах никакво намерение да платя на чичо Шугар 91 процента.

Човек губи представа за времето, когато се сменя продължителността на деня. Бяха останали една или две седмици от правото ми на безплатно пътуване с войнишките ордери. Изглеждаше разумно да ги използвам, пък и беше по-малко подозрително. Така и направих. Тръгнах с един четиримоторен транспортен самолет от Престуик до Гандер и от там до Ню Йорк.

Улиците изглеждаха по-мръсни отпреди, сградите не бяха толкова високи, вестникарските заглавия — по-противни от когато и да било. Но въпреки всичко смятах за свой „дом“ Калифорния. Телефонирах на мама; тя ме упрекна, че толкова дълго не съм се обадил, а аз обещах при първа възможност да я посетя в Аляска. Как бяха? (Имах предвид, че доведените ми братя и сестри може би се нуждаеха от помощ, за да постъпят някой ден в колеж.)

Бяха здрави. Пастрокът ми бил на летателна служба, повишили го. Помолих я да изпраща пощата за мен до леля ми.

Калифорния изглеждаше по-приветлива от Ню Йорк. Но не беше Невя. Дори не беше и Центъра. Хората бяха повече, отколкото съм запомнил. Единственото, което може да се каже за калифорнийските градове, е, че не са толкова лоши, колкото другите. Посетих леля и вуйчо, защото те винаги са били добри към мен и възнамерявах да използвам част от златото си в Швейцария, за да заплатя за развода на вуйчо с първата му жена. Тя обаче беше умряла и двамата с леля бяха решили да си построят плувен басейн.

Не казах нищо за първоначалното си намерение. Бях почти опустошен от толкова много пари, те ме бяха направили малко по-зрял. Следвах правилото на Техни Мъдрости: От добрия добро не търси.

Общежитието ми изглеждаше по-малко, а студентите — много млади. Предполагам, че за тях нещата изглеждаха обратно. Излизах от павилиона за бира срещу администрацията, когато пред мен се изпречиха две гърдести момичета и ме избутаха настрана. Втората каза: „Внимавай, дядка!“

Не им обърнах внимание.

Футболът отново бе станал на мода: нов треньор, нови тоалетни, прясно боядисани трибуни. Говореше се дори за построяване на нов стадион. Треньорът знаеше кой съм; знаеше моите успехи и възнамеряваше да ме привлече в отбора.

— Връщаш се, нали?

Отговорих му:

— Нямам такава намерение.

— Глупости! — възкликна той. — Трябва да получиш онази диплома. Най-глупавото нещо на земята е да се оставиш военната служба да попречи на амбициите ти. Сега виж... — Гласът му загуби предишната си напористост. — Никакви глупости като „метене на гимназията“, онези от Съвета не желаят. Но едно момче трябва да живее със семейство... и такава може да се намери. Тихо — като собственик на погребално бюро... Тогава военната издръжка ще ти остане за джобни пари.

— Нямам такава издръжка.

— Човече, не четеш ли вестници? — Той редовно ги следял и докато ме нямало, бил приет закон за отпускане на военна издръжка на

участниците в спасителната мисия.

Обещах му да помисля по въпроса.

Нямах обаче такова намерение. Наистина бях решил да завърша инженерното си образование, исках да докарам нещата докрай. Но не дотам.

Същата вечер потърсих Джоан, момичето, което навремето ми беше направило такова страхотно изпращане, а после ми писа, че се е омъжила. Имах намерение само ѝ се обадя, на нея и на мъжа ѝ. Все още не знаех името ѝ по мъж, но тя се била отбила при леля ми, на път за пазара, и по-късно ми позвъни.

— Ийзи! — приветства тя и изглеждаше доволна.

— Кой... Една минутка. Джоан!

Трябвало да отида на вечеря. Отговорих ѝ: „Чудесно!“ и че искам да се запозная с щастливия смотаняк, за когото се е омъжила.

Джоан изглеждаше сладка, както винаги, прегърна ме сърдечно и ме целуна за добре дошъл. После ми показа децата, едното пеленаче, другото едва проходило.

Съпругът ѝ бил в Лос Анжелис.

Трябваше да си взема шапката и да си отида. Но тя ми каза, че няма защо да се притеснявам, Джим се обадил по телефона, след като тя била говорила с него, да каже да остана и че се налагало да се забави с един ден, и, разбира се, било съвсем естествено да я заведе на вечеря, и че ме бил гледал да играя футбол и питал бих ли могъл да намина утре вечер, защото тя нямало да може да намери някой да седи при бебето но сестра ѝ и зет ѝ щели да прескочат тази вечер да пийнат по едно, но не можели да останат за вечеря защото били ангажирани, и в края на краищата отдавна не сме се виждали... „О, ти сигурно си спомняш сестра ми, чувам колата им да спира, а децата още не са си легнали...“

Сестра ѝ и зет ѝ останаха за по едно питие; Джоан и сестра ѝ сложиха децата да спят, докато зет ѝ остана с мен и ме попита как са нещата в Европа, понеже разбрал, че току-що съм се върнал оттам, а после ми каза как той вижда нещата в Европа и какво трябва да се направи там.

— Ти знаеш, мистър Гордън — каза ми той, като ме потупа по коляното, — човек, който е в бизнеса с недвижимо имущество, както съм аз, трябва много добре да познава човешката природа и докато ти

беше там, някой трябваше да остане тук и да плаща данъци, и да следи как вървят нещата, докато вие щастливите млади хора опознавахте света, но човешката природа навсякъде е еднаква и ако ние пуснем само една малка бомба върху Минск или Пинск, или върху някое от онези места, те ще видят вълк по пладне и ще престанат с техните шашми, които правят трудна работата на бизнесмена. Прав ли съм?

Отговорих му, че е прав. Отидоха си и той ми каза, че ще ми звънне на другия ден и ще ми покаже някои парцели, които е готов да продаде почти на безценица, защото скоро тук ще бъде построен завод за ракети.

— Приятно ми е да слушам за твоите преживявания, мистър Гордън, истинско удоволствие беше. Някой ден трябва да ти разкажа нещо, което ми се случи в Теъуана^[1], когато жена ми не беше с мен, ха-ха!

Джоан ми каза:

— Не мога да разбера защо сестра ми се омъжи за него. Сини ми още едно питие, мили, двойно, необходимо ми е. Тази вечер ще си пийна, вечерята може да почака.

И двамата пихме по едно двойно, после по още едно и вечеряхме около единайсет. Джоан се разплака, когато около три след полунощ, настоях да се прибера у дома. Каза ми, че съм страхливец и аз се съгласих; каза ми още, че нещата щяха да са съвсем различни, ако не бях настоявал да постъпя в армията и аз отново се съгласих; каза ми да си вървя, да не паля лампите и повече да не ѝ се мяркам пред очите и че Джим заминава за Сосалито на седемнайсети.

На следващия ден взех самолета за Лос Анжелис. Вижте... не обвинявам Джоан. Обичам Джоан. Уважавам я и винаги ще ѝ бъда благодарен. Тя е чудесен човек. С предимствата на своята младост — да речем в Невя — тя би имала огромен успех. Тя е почти момиче, дори си е момиче. Къщата ѝ беше чиста. Великодушна е, разумна е и има добър характер. Но и аз не се чувствах виновен.

Все пак бях разстроен по целия път до Лос Анжелис. Не заради нейния съпруг, не го бях обидил. Не и заради Джоани, тя нито се страхуваше от семейни скандали, нито пък ѝ пукаше от клюки. Джоани е добро дете и беше намерила нужния баланс между своята природа и невъзможното общество.

И все пак се чувствах разстроен.

Един мъж не трябва да критикува в една жена най-женското ѝ качество. Трябва да поясня, че малката Джоани беше също толкова сладка и великодушна, като онази Джоани, която ме изпрати при постъпване в армията. Грешката беше в мен; аз се бях променил.

Оплакванията ми бяха срещу цялата култура, докато вината на отделния индивид ми се струваше по-малка от грахово зърно. Ще цитирам известният културолог и развратник д-р Руфо:

— Оскар, когато се върнеш у дома, не очаквай много от съотечественичките си. Сигурно ще бъдеш разочарован, но за това няма да са виновни бедните любими. Американските жени, които са възпитани да не дават изява на половите си инстинкти, компенсират това с натрапчив интерес към ритуали в рамките на еднообразието... и всяка една е сигурна, че знае „интуитивно“ точния ритуал, с който да възбуди мъжа. Но освен това, което знае никой не ѝ казва нещо друго... особено един мъж, който се чувства нещастен в леглото с нея. Ето защо не се и опитвай да ѝ казваш нещо. С това ти или ще я накараш да побеснее, или ще ѝ смачкаш самочувствието. Ще засегнеш най-неприкосновената страна от нейната личност: митът, че жените знаят всичко за секса, само поради това, че са жени.

Руфо се намръщи.

— Типичната американка е сигурна, че е гениална като дамска шивачка, като специалист по вътрешна архитектура, като готвачка и винаги, като любовница. Обикновено всичките ѝ тези претенции са неверни. Но не се опитвай да ѝ го кажеш.

След това добави:

— Освен ако не намериш някоя под дванайсетгодишна възраст и не я отделиш, специално от майка ѝ... и дори тогава може да е вече късно. Но не ме разбирай погрешно; и мъжете не са по-добри. Американецът е убеден, че е най-безстрашния войник, великия държавник, най-добрия любовник. Проверките, направени на място, показват, че и той се заблуждава. Дори по-лошо. Казано историко-културно съществува силно доказателство, че мъжете в твоята страна са допринесли в по-голяма степен от жените за омаловажаването на секса.

— Какво мога аз да направя в това отношение?

— Да прескачаш от време на време във Франция. Френските жени са почти толкова невежи, колкото и американските, но не са

самомнителни и често възприемат новото.

Когато самолетът се приземи, изоставих тези си мисли, защото бях решил известно време да живея като отшелник. В армията бях научил, че без секс се живее по-лесно, отколкото без хляб... пък и имах сериозни планове.

Казах си, че ще бъда решителен, какъвто съм си по природа и ще работя упорито за постигане на поставената цел. Бих могъл да използвам сметките в швейцарската банка и да живея като плейбой. Но вече бях опитал този живот и знаех, че не ми е по вкуса.

Бях участвувал в най-голямото пиршество в историята... такова, каквото никой не би повярвал, че може да съществува. Сега беше време да си седна на задника и да се присъединя към анонимните герои. Да си герой е добре. Но един пенсиониран герой... първо е скучен, а освен това е и безделник.

Първото място, където отидох, беше Калифорнийския технологически институт.

Деканът, който лично приемаше кандидатите, не ме обнадежди много.

— Мистър Гордън, знаете ли, че при нас изгонените са повече от приетите? А и на преписа, който ми представяте, не можем да имаме пълно доверие. Пък и лошата атестация от предишното ви училище... ние бихме желали да дадем шанс на един бивш военнослужещ... но стандартите в това учебно заведение са по-високи. Освен това животът в Пасадина е доста скъп.

Казах, че ще бъда доволен да заема в обществото положението, което заслужавам, и му показах банковата си сметка (една от тях) и му предложих чек за годишната такса. Отначало той не искаше да го приеме, но после отстъпи. Излязох с впечатлението, че за Е. С. „Оскар“ Гордън ще се намери място.

Отидох в търговската част на града и се заех да легализирам „Оскар“ вместо Евелин Сирил. После започнах да си търся работа.

Намерих една във Валеј като младши чертожник в отдел към един филиал на корпорация за производство на автомобилни гуми, машини за хранителната промишленост и други неща... в случая ракети. Беше част от възстановителния план на Гордън. Няколко месеца над чертожната дъска щяха да ме върнат отново в живота; бях

решил вечер да уча. Наех мебелиран апартамент в Сотел, а за придвижване си купих един употребяван „Форд“.

Тогава се почувствах облекчен; „милорд-героят“ беше погребан. Единствено, което беше останало от онова време, беше Лейди Вивамъс, окачена над телевизора. Взех я в ръката си и почувствах тръпката на миналите дни. Реших да намеря някоя *salle d'armes* и да се запиша там. Във Валеј бях видял стрелбище; сигурно там имаше някое място, където членовете на Американската асоциация по стрелба се упражняват през неделните дни. Не трябваше да се отпускам.

Междувременно бях забравил за парите в Швейцария. Те се плащаха в злато, не в някакви смешни хартийки, и ако не ги теглех сигурно щяха да нараснат повече... може би много повече... от инфлацията, отколкото ако ги инвестирах. Някой ден щяха да представляват капитал, с който да отворя собствена фирма.

Това беше перспектива, в която виждах — шеф. Човек на заплата, дори там, където чичо Шугар взема повече от половината от спечеленото в бизнеса, си е просто роб. Но аз бях научил от Нейна Мъдрост, че един шеф трябва да се учи; „шеф“ не можеш да станеш само със злато.

И така установих се в града. Промених името си. В Калифорнийския технологически институт решиха, че бих могъл да се преместя в Пасадина... и пощата ми ме последва там.

Майка ми я препращаше на леля, тя пък на адреса на хотела, който ѝ бях дал и накрая достигаше до моя апартамент. Някои писма бяха пуснати в Щатите преди една година, препратени в Югоизточна Азия, после в Германия, оттам в Аляска, след това бяха сменили още няколко адреса, преди да дойдат до мен в Сотел.

В едно ми се предлагаше отново инвеститорска работа; този път заплащането беше с 10 процента повече. Друго беше от треньора на колежа... на обикновена канцеларска хартия, нечетливо надраскано. Съобщаваше ми, че имало решение да започнат убедително сезона. Бих ли променил мнението си и да се включа в отбора срещу 250 долара на месец? Беше посочил домашния си телефон. Скъсах го.

Следващото беше от Администрацията на ветераните с дата точно след моето уволняване, в което ми съобщаваха, че като резултат от искането на Бартън е установено, че юридически съм „сирак от войната“ и имам право на 110 долара на месец за обучение до

навършване на двайсет и три годишна възраст. Изсмях се така силно, че ме заболяха гърдите. Следваха няколко безинтересни писма, а после едно от някакъв конгресмен. Той имал честта да ме информира, че в сътрудничество с ветераните от войните е внесъл група от специални законопроекта за коригиране на несправедливостите, допуснати към сираците от войните, че законите са били приети със консенсус и че бил щастлив да ми съобщи, че един от тези закони, който бил от голямо значение специално за мен, ми давал право до двайсет и седемгодишна възраст да завърша образованието си, тъй като съм бил прехвърлил двайсет и три преди коригирането на тази несправедливост. Оставам, сър, искрено и т.н.

Не можех да не се засмея. Помислих си колко мърсотия можех да избегна, или... вие го наречете както ви хареса... през лятото, когато бях зачислен на военна служба, ако бях осигурен със 110 долара на месец. Написах на този конгресмен едно благодарствено писмо, най-доброто, на което бях способен.

Следващото писмо беше от Хоспиталс тръст — ООД, следователно с обява за някакво дарение или болнична застраховка... но не разбрах защо някой от Дъблин ще ми пише.

От Хоспиталс тръст питаха дали лотариен билет еди кой си номер и официалната разписка за него не са в мен. Този билет бил продаден на мистър Дж. Л. Уедърби. Номерът бил излязъл при второто тиражиране и билетът спечелил един от победилите коне. Дж. Л. Уедърби бил уведомен, но той съобщил на Хоспиталс тръст — ООД, че е предал билета на Е. С. Гордън и при получаване на квитанцията я е изпратил в неговото поделение.

Аз ли съм този „Е. С. Гордън“ и дали имам билета и квитанцията? Х.Т. — ООД ще благодарят за отговора.

Последното писмо беше с клеймо „Армейска поща“ и съдържаше въпросната квитанция... на гърба с една бележка от издателя: Това ще ме научи никога повече да не играя на покер. Надявам се да спечелиш нещо... Дж. Л. Уедърби. Клеймото беше отпреди една година.

Гледах го замислен, после взех документите, които бях носил със себе си през вселените. Намерих билета. Беше зацапан с петна от кръв, но номерът ясно личеше.

Погледнах писмото. Второ тиражиране...

Заразглеждах билетите на силна светлина. Всички останали бяха фалшиви. Но отпечатъка на този билет и тази квитанция бяха така ясни, като на банкнотите. Не зная къде го купил Уедърби, но очевидно не и от същия крадец, от когото бях купил моите.

Второ тиражиране... не знаех, че има повече от едно тиражиране. Но тиражиранията зависеха от броя на продадените билети в партиди от 120 000 лири стерлинги. Бях прегледал номерата само от първото тиражиране.

Уедърби беше изпратил квитанцията на майка ми, във Висбаден, и квитанцията сигурно е била в Елмендорф, когато съм бил в Ница... след това е отишла в Ница и се е върнала в Елмендорф, защото Руфо беше оставил този адрес в „Американ експрес“; разбира се, Руфо е знаел всичко за мен и се погрижил да прикрие изчезването ми.

През тази сутрин преди една година, докато седях в кафето в Ница, аз съм имал в себе си печелившия билет, а квитанцията е пътувала по пощата. Ако бях разгледал другите страници на онзи брой на Хералд трибюн, вместо да чета „личните“ обяви, щях да видя номерата на печелившите билети от второто тиражиране и никога нямаше да отговоря на онази обява.

Щях да получа 140 000 долара и никога нямаше да видя втори път Стар...

Щеше ли да бъде затруднена Нейна Мъдрост?

Щях ли да откажа да последвам моята „Елена от Троя“ само защото джобовете ми щяха да са натъпкани с пари?

Позволих си да се съмнявам. Въпреки всичко щях да мина по Пътя на славата!

Най-малкото се надявах, че щях да постъпя така.

На следната сутрин телефонирах в завода, после отидох в една банка и извърших онази рутинна проверка, която вече бях правил два пъти в Ница.

Да, билетът беше истински. Питаха ме желая ли банката да извърши превода. Благодарих и излязох.

Един дребен човек от службата „Фискални приходи“ стоеше пред мен на входа...

Почти... Той говореше нещо по телефона, докато аз пишех писмо до Хоспитал тръст — ООД.

Малко по-късно му казах, че ще бъда последният глупак, ако се съглася банката да извърши това. По-скоро бих оставил парите в Европа. Той ми каза кротко, че не бива да имам такова отношение, че все пак ще трябва да се плащат данъци и се надява, че ще размисля, защото службата по фискални доходи не иска да плаща хонорари на информатори, но ще се наложи, ако се окаже, че с някои свои действия се мъча да избегна плащането на данъци.

Бяха ме спипали. Получих сумата от 140 000 долара и платих на чичо Шугар 103 000 долара данък. Кроткият дребен човечец ми посочи, че така е по-добре; много често хората не си плащат данъците, а после имат неприятности.

Ако бях в Европа, щях да имам 140 000 долара в злато... а сега имах само 37 000 долара в хартийки... защото свободните и суверенни американци не можеха да имат злато. Те можеха да започнат война, да унищожат комунизма или нещо друго. Не, аз не съм можел да оставя 37 000 долара в Европа като злато; това също било незаконно. Бяха много учтиви.

Преведох десет процента — 3700 долара на Уедърби и му разказах историята си. Взех 33 000 долара и основах фонд в колежа за моите братя и сестри, уредих нещата така, че семейството ми да не разбере, докато не станеше нужда. Надявах се, че новините за този билет не са достигнали Аляска. Вестниците от Лос Анжелис никога не отиваха там, но все пак новините се разнасяха. Показах се в безкрайните списъци на мухльовците, получавах писма, предлагащи ми златни възможности, молещи за заеми, искащи подаръци.

Мина цял месец преди да разбере, че съм забравил да платя калифорнийските щатски данъци общ доход. Никога не съм бил длъжник.

[1] Град в Северозападно Мексико, на границата със САЩ — бел.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

През деня стоях пред старата чертожна дъска, през нощта седях наведен над книгите, през почивните дни се дуелирах.

И продължавах да сънувам този сън...

За първи път ми се случи когато започнах тази работа и от тогава го сънувам всяка нощ...

Вървя по онзи много дълъг път, минавам един завой и виждам в далечината един красив замък. На кулите му се вейт вимпели и до подвижния мост се вие пътека. Но аз зная, аз просто зная, че в неговата тъмница е затворена една принцеса.

Тази част от съня е винаги една и съща.

Подробностите се менят. Последния път малкият учтив човек от службата Фискални приходи излезе на пътя и ми каза, че тук всеки си плаща данъка...

Друг път това е полицай, който се навежда към моя кон (понякога конят ми е с четири крака, друг път с осем) и пише акт за нарушаване на правилата за движение, за яздене с изтекъл срок на книжката за езда, за неспазване на знака „стоп“ и неподчинение. Той иска да знае дали имам разрешение да нося онази пика?... и ми казва, че правилата на играта изискват да декларирам всеки убит от мен дракон.

Друг път успявам да избегна този завой и пред мен се изпречва една магистрала с пет платна, плътно натоварена. Този случай е най-лошият.

Захванах да записвам всичко това, след като започнаха сънищата. Не можех да отида на психотерапевт и да му кажа: „Виж, докторе, аз съм герой по професия и моята жена е императрица в друга вселена...“ Още по-малко ми се искаше да лежа на кушетката и да го лъжа, че като дете родителите ми се отнасяли лошо с мен (не беше вярно) и как съм разбрал лъжата за щъркелите (това не ми беше работа).

Реших да разкажа всичко на пишещата си машина. Почувствах се по-добре, но сънищата не престанаха. Научих обаче една нова дума:

„акултуриран“^[1]. Това става, когато член от една култура се премества в друга, при което има един тежък период на адаптиране. Онези индианци, които виждате в градовете на Аризона, които не вършат нищо, зяпат по витрините на магазините или просто си стоят, са акултурирани, те не са се адаптирали.

Пътувах с автобуса към центъра на града, където трябваше да отида на лекар-специалист по уши-нос-гърло... Стар ми беше обещала, че нейната терапия плюс тази в Центъра ще ме спасят завинаги от обикновената простуда... и наистина беше така; нищо не ме хващаше. Но дори и терапевтите, които извършват подготовката за дълъг живот, не могат да защитят човешката плът от замърсен въздух; смогът на Лос Анжелис ми беше подействал. Очите ми горяха, носът ми се запуши... два пъти седмично ходех да изваждат от него ужасни неща. Паркирах колата си в покрайнините и отивах до Уилтшайър с автобус, тъй като там беше невъзможно да се паркира.

В автобуса веднъж дочух две дами да си говорят: „...много ги презирам, човек не може да направи парти с коктейл без да покани Силвестрови“.

Прозвуча ми като чужд език. После си го повторих и разбрах думите.

Но защо трябва да покани Силвестрови? Ако ги презира, да не ги кани или пък да ги удари по главите с някой по-голям камък?

За Бога, защо дава „парти с коктейл“? Хората, които не се обичат особено много, стоят прави (никога столовете не достигат), говорят за неща, които не ги интересуват, наливат се с питиета, които не желаят (защо трябва да се определя време за пиене?) и така се гипсират, че не разбират дали изобщо им е било приятно. Защо?

Разбрах, че акултурацията ме е засегнала. Не бях се адаптирал.

След това започнах да избягвам автобусите и пътувах с колата си, платих пет глоби и смачках единия калник. Изоставих и учението. Книгите ми изглеждаха безсмислени. Не приличаше на ученето в скъпия ми стар Център.

Но продължих да работя като чертожник. Чертането винаги ми се е отдавало и скоро бях повишен.

Един ден главният конструктор ме извика.

— Хей, Гордън, този възел ти ли...

Бях горд с тази си работа. Бях запомнил нещо, което видях в Центъра и го бях изчертал, като намалих триещите се части и олекотих конструкцията, от което се чувствах горд. Всичко беше изпиано много прецизно.

— Да?

Той ми върна чертежа.

— Преработи го. Направи го както трябва.

Обясних, че това е по-добър начин за...

Прекъсна ме.

— Не искаме по-добър начин, искаме да бъде направен по нашия начин.

— Това е ваше право — съгласих се аз и излязох.

Апартаментът ми се стори необичаен по това време на работния ден. Зачетох „Якост на материалите“... но оставих книгата настрана. После станах и погледнах към Лейди Вивамъс.

„Dum Vivimus, Vivamus!“ Засвирих с уста, препасах сабята, измъкнах я, почувствах как по ръката ми пробяга тръпка.

Пъхнах обратно сабята в ножницата, взех няколко неща, главно пътнически чекове и пари в брой и излязох. Не отивах никъде, просто се шляех!

Бях ходил може би двацет минути, когато една патрулираща кола спря и ме закара до полицейския участък.

Защо съм носил онова нещо? Обясних, че джентълмените носят саби.

Ако им бях казал от коя театрална група съм, един телефонен разговор щеше да изясни въпроса. Или пък от телевизията?

Нямам право да крия оръжия.

Отговорих му, че не я крия. Казаха ми, че била ... в ножница. Споменах конституцията; отговориха ми, че конституцията не разрешава да се ходи по улиците на града с такова отвратително остро оръжие. Едно ченге прошепна на сержанта: „Виж какво взехме от него, сержант. Острието е по-дълго от...“ Мисля, че беше три инча. Възникна проблем, когато се опитаха да изтръгнат Лейди Вивамъс от ръцете ми. На края ме затвориха заедно със сабята.

Два часа по-късно адвокатът ми успя да сведе инцидента до „непочтително поведение“ и след като изслушах едно назидателно слово, бях пуснат.

Платих на адвокатата си, благодарих му и взех едно такси до летището, а малко по-късно вече седях в самолета за Сан Франциско. На летището купих един голям сак, в който можех да сложа напреко Лейди Вивамъс.

Същата нощ в Сан Франциско отидох на едно парти. Срегнах онзи тип в един бар и го почерпих едно питие, после той ми го върна, аз го задържах за вечеря, взехме един галон вино и отидохме на парти. Питах го какъв беше смисълът да се ходи на училище и да се учи нещо по един начин, когато вече съществуваше друг по-добър начин? Беше толкова глупаво, както и онези индианци, които се учеха как да примамват бизони! Всички бизони са в зоологическите градини! Акултурирани, това е обяснението.

Чарли каза, че е напълно съгласен и че на неговите приятели това обяснение също ще им хареса. Така че ние отидохме на партито и аз платих на шофьора да чака, но взех със себе си куфара.

Приятелите на Чарли не пожелаха да изслушат моите теории, но виното приеха и аз седнах на пода и се заслушах как пееха. Мъжете бяха с бради и не си решеха косите. Брадите много ми помогнаха, защото така можех да кажа кои са момчета и кои момичета. Една брада стана и рецитира някаква поема. Старият Джоко мъртво пиян щеше да я рецитира по-добре, но не им го казах.

Не приличаше на парти в Невя, и разбира се, още по-малко в Центъра, с изключение на едно: получих предложение. Може би щях да го приема, ако момичето не беше със сандали. Краката ѝ бяха мръсни. Спомних си за Жай-ее-ван и за нейната изящна, чиста козина. Благодарих на момичето и му казах, че вече съм ангажиран.

Брадата, която беше рецитирала, дойде и застана пред мен.

— Човече, в каква тупаница си получил този белег?

Казах му, че съм бил в Югоизточна Азия. Той ме изгледа презрително.

— Наемник!

— Е, не винаги — отговорих му. — Понякога се бия за свободата. Точно както сега.

Блъснах го в стената, взех си куфара и отидох на летището... а после последвах Сиатъл и Анкъридж^[2], Аляска и накрая военновъздушната база в Елмендорф, където пристигнах чист, трезвен и с Лейди Вивамъс.

Мама се зарадва, като ме видя, а и децата останаха доволни... бях купил подаръци, докато чаках на летището в Сиатъл... а с пастрока ей разменихме усмивки.

В Аляска извърших едно важно нещо: отлетях до нос Бароу. Там намерих част от онова, което търсих: никакво напрежение, никакво изпотяване, малко хора. Гледаш ледения простор и знаеш, че там някъде в далечината се намира единствено Северния полюс и малко ескимоси, и още по-малко бели хора. Ескимосите са си точно така мили, както ги изобразяват на картинките. Техните бебета никога не плачат, възрастните никога не се ядосват... само кучетата, легнали между къщите, са в лошо настроение.

Но ескимосите сега са „цивилизовани“; старите начини на живот са отминали. Човек може да си купи малцов шоколад в Бароу, в небето ежедневно летят самолети, които утре могат да носят и ракети.

Но ескимосите все още ходят на лов за тюлени между ледените блокове. Селото е богато, когато хванат кит, и гладува, ако се върнат без улов. Те не държат сметка за времето и изглежда не се тревожат за нищо... ако попиташ някой човек на колко е години, той ще ти отговори: „О, доста съм възрастен“. Точно както отговаря старият Руфо. Вместо „довиждане“, те казват „Някой път пак“, но в неопределено време.

Разрешиха ми да танцувам заедно с тях. Човек трябва непременно да е с ръкавици (в това те са толкова безкомпромисни, колкото Дорал) и да тропа с крака, и да пее в такт с барабаните... и се усетих, че плача. Не зная защо.

Казах „Някой път пак!“... върнах се в Анкърдж и от там в Копенхаген. От 30 000 фута височина Северният полюс прилича на прерия, покрита със сняг, с изключение на черните линии, очертаващи незаледените води. Никога не съм очаквал, че ще видя Северния полюс.

От Копенхаген отидох в Стокхолм. Маржата не живееше при родителите си, но беше само през един квартал. Тя ми сготви обещаната шведска вечеря, а съпругът ѝ никак не беше ревнив. От Стокхолм изпратих по телефона „лично“ съобщение до парижкото издание на Хералд трибюн, после заминах за Париж.

Държах в ръцете си вестника с обяви, седнал срещу „Ту Маготс“, пред натрупаните на масата чинийки и се опитвах да не се дразня.

Наблюдавах мадроазел и се чудех какво ли бих могъл да правя.

Ако един човек иска да се установи на едно място за около четирийсет години, дали Невя няма да е едно такова подходящо място? Вярно, там имаше дракони. Но нямаше мухи, нито комари, нито смог. Нямаше проблеми с паркирането, магистрални комплекси, които изглеждат като диаграми за коремна хирургия. И никъде нямаше светофарни уредби.

Мъри ще се радва да ме види. Бих могъл да се ожена за нея. И може би малката, как ѝ беше името, сестричето ѝ, също. Защо не? Сватбените обичаи не са навсякъде такива, каквито са в Падуа^[3]. Стар ще бъде доволна; тя ще иска да се омъжи за Джоко.

Но първо ще отида да видя Стар, да изритам купчината чужди обувки. Няма да остана; ще кажа: „Някой път пак“, което ще се хареса на Стар. Това е фраза, една от малкото, която се превежда точно на жаргона на Центъра... и има почти същото значение.

„Някой път пак“, защото при нужда, в търсене на разтуха, навсякъде има момичета или приятни жени. А човек трябва да работи по своята специалност, което умните жени добре разбират.

Не мога да се откажа от пътуването; ще изживея живота си пълноценно. Един дълъг път, една пътека, един „Кралски скитник“, без да му е осигурено какво да яде, нито пък къде ще спи или с кого ще спи. Но някъде се намира Елена от Троя и нейните много сестри и там има още много работа за един джентълмен.

За един месец човек може да натрупа много чинийки. Започнах да изпадам в ярост, вместо да сънувам. Защо, по дяволите, Руфо никакъв го няма? От нерви пуснах още едно подробно съобщение. Дали Руфо не се беше върнал? Или пък е мъртъв?

А може би той „никога не е бил роден“? Може би съм мръднал и ще нося със себе си това бреме където и да отида? Сабята? Страхувам се да я погледна. Навремето срещнах един стар сержант, трийсетгодишен мъж, който беше убеден, че притежава всички диамантени мини в Африка. Той прекарваше вечерите, като си водеше счетоводни книги за тях. И аз ли се намирам в такава щастлива самоизмама? Това ли са авоарите, останали ми от моя месечен чек за инвалидност?

Усмихва ли се щастието някому повторно? Вратата в стената винаги ли изчезва, когато отново погледнеш към нея? Къде е кораба за

Бригадуун? Братче, също като пощата в Бруклин: Оттук не можеш да отидеш там!

Ще дам на Руфо още две седмици...

Руфо ми се обади! Била му изпратена изрезка от моята обява, но имал малко затруднение. Не можел да ми каже по телефона, но предполагам, че се беше забъркал с месоядната Fraulein^[4] и е преминал през границата почти sans culottes^[5]. Щял да пристигне тази вечер. Каза, че е много приятно да се сменят планети и вселени и че има предвид нещо интересно за мен. Може би малко рисковано, но не скучно. Мисля, че и за двете е прав. Руфо може да ти открадне цигарите и прислужницата, но при него нещата не са скучни... и ще умре, но ще ти защити гърба.

Така че утре тръгваме по онзи Път на славата, каменист и прочие.

Да имате дракони за убиване?

[1] Възприемане на отличителни характеристики, качества или социални структури от друга група хора — бел.пр. ↑

[2] Морско пристанище в южната част на Аляска — бел.пр. ↑

[3] Град в Западен Кентъки — бел.пр. ↑

[4] Госпожица (нем.) — бел.пр. ↑

[5] Без гащи (фр.) — бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.